

LOGICA
COAXIOLOGICA

Sorin Cerin

SORIN CERIN – LOGICA COAXIOLOGICĂ

SORIN CERIN

**LOGICA
COAXIOLOGICĂ**

SORIN CERIN – LOGICA COAXIOLOGICĂ

Copyright © SORIN CERIN 2014 for Romanian version

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1497436121

ISBN-10:
1497436125

SORIN CERIN – LOGICA COAXIOLOGICĂ

This book have been published for first time by Paco Publishing House in Romanian language in Romania

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

CERIN, SORIN

Logica coaxiologică/ Sorin Cerin,-

București ; PACO, 2007

ISBN 978-973-8314-79-5

Motto:

**”Doar muritorii caută nemurirea fiindcă
nemuritorii nu știu ce este aceasta.”**

Autorul

CUPRINS

CAPITOLUL I

Bazele Logicii Coaxiologice
Principiile Funcției Logice

CAPITOLUL II

Formele Intangibile

CAPITOLUL III

Determinările Funcției Logice, Tangențiabilitatea

CAPITOLUL IV

Fals sau Adevărat, Intervenție sau Neintervenție

CAPITOLUL V

Relativitatea și Complementaritatea Funcției Logice
definită prin Adevărul Coaxiologic

CAPITOLUL VI

Determinanții și Indeterminanții Bazali

CAPITOLUL I

Bazele Logicii Coaxiologice și Principiile Funcției Logice

Principiile Logicii Coaxiologice denumită și Funcție Logică sau „Continuumul Logic”, sunt următoarele:

Primul principiu al Funcției Logice este:

„Tangențiabilitatea Funcției Logice definește „Continuumul Logic” format din „Continuumul Infinit” dar și din Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, astfel redefinindu-se față de asimptotismul Formelor Intangibile, iar „Continuumul Infinit”, încadrează Limbajul Pur Universal.

Tangențiabilitatea este cea care stă la baza Logicii Coaxiologice, înlăturând asimptotismul, respectiv Funcția Asimptotică, ca bază a Totului, și transformând-o într-o anexă lăsată de Formele Intangibile în acest Tot, astfel prin Tangențiabilitate se rezultă puncte comune, iar orice axiomă, caracteristică sau expresie poate deveni oricând un principiu al Funcției Logice, precum orice principiu poate deveni o axiomă, caracteristică sau expresie,

întrucât toate sunt una și una toate, iar prin principiu în Coaxialism se înțelege un sens după care se călăuzește această filosofie.”

Al doilea principiu al Funcției Logice este:

„Determinarea paralelismului între principii și caracteristici, deoarece caracteristicile devin principii și principiile caracteristici, dar și în a determina cummul altor funcții în cadrul acestora, esențializându-le și devenind esența lor.”

Al treilea principiu al Funcției Logice este:

”Funcția Logică este responsabilă de determinarea dar și definirea prin ea însăși, a Adevărului Coaxiologic.”

Al patrulea principiu este:

”Relativitatea și complementaritatea Funcției Logice este definită prin Adevărul Coaxiologic.”

Al cincilea principiu al Funcției Logice este :

”Adevărul Coaxiologic, ce aparține Funcției Logice, este un Adevăr Relativ, Asemiotic, Substituant, Motivant și Complementar, iar acesta se definește în totalitatea sa prin Funcția Logică fără ca Funcția Logică să se definească în totalitatea sa prin Adevărul Coaxiologic.”

SORIN CERIN – LOGICA COAXIOLOGICĂ

Prin urmare Funcția Logică este o Funcție care privită din prisma Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, se definește ca incluzând un Adevăr al său, respectiv **Adevărul Coaxiologic care o redefineste în același timp.**

*

Nemurirea este o simplă și frumoasă Iluzie care va rămâne muritorilor din această lume ce va deveni cândva pierdută de mine pentru totdeauna.

De ce încep o carte despre Logică cu Nemurirea?

Care este legătura dintre Logică și Nemurire?

Nemurirea este tocmai inversul Logicii noastre, Logică care face parte din Iluzia propriei noastre Vieți, fiind o Logică Iluzorie.

De ce?

Fiindcă Nemurirea este opusă firii logice a vieții, într-o lume unde fiecare moare, dar poate rămâne în nemurire doar față de muritori, fără să poată fi demonstrată vreodată și posibilitatea ca nemurirea să devină nemuritoare și pentru nemuritori.

De ce?

Deoarece nimeni nu poate ști în calitatea sa de muritor dacă va putea fi nemuritor într-o lume unde toți ceilalți sunt nemuritori. În acea lume nici unul dintre nemuritori nu ar ști ce este nemurirea fiindcă nu ar ști la ce să o raporteze, nefiind: Moartea.

Doar muritorii caută nemurirea fiindcă nemuritorii nu știu ce este aceasta.

Cam așa stă și problematica Logicii actuale, care fiind o Logică a Iluziei, datorată Iluziei Vieții, nu știm

dacă această Logică nemuritoare a Iluziei poate fi și o Logică nemuritoare în cealaltă parte diferită de Iluzie.

De ce este o Logică a Iluziei?

Orice Logică este neapărat Întâmplătoare în Elementul Primordial al Cunoașterii fiindcă doar Întâmplătorul poate CREA, iar Creația este Creată o singură dată și nu de mai multe ori, întrucât absolut orice Creație care are un precedent într-o altă Creație este Destin!

Logica Cunoașterii face parte din Creație, ceea ce o definește ca fiind o Logică Creată și nicidecum o Logică Necreată, fiindcă absolut orice face parte din lumea noastră a Cunoașterii de exemplu ne parvine sub formă de Creație și nu lipsit de aceasta.

Astfel Logica trebuie să fie neapărat Creată de către ceva, iar acest ceva, am mai scris în alte cărți de ale mele că este Factorul Creator și Unic Întâmplător care odată cu Creația sa care s-a determinat o dată și numai o singură dată aceasta s-a desăvârșit iar odată desăvârșindu-se Creația aceasta a inclus în cadrul său și Logica Cunoașterii, atât timp cât Creația se desăvârșește în Cunoaștere ca fiind un Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Noi oamenii trăim într-o lume cu Destin, într-o lume unde Creația a fost desăvârșită înainte de a fi noi oamenii deci și Logica Creației era Creată.

Între Logică Creației și Logica în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal este o mare diferență întrucât Logica Cunoașterii este total diferită de Logica în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal, fiind o Logică cu toate caracteristicile Logicii în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal, la care mai participă și Cunoașterea în cadrul căreia aceasta se desfășoară, alături de Creație care este și ea interpusă în Cunoaștere de Unic și Întâmplare.

Astfel pentru a obține Logica Creației participă atât Logica Cuvânt al Limbajului Pur Universal cât și Cunoașterea în cadrul căreia se desfășoară Creația, dar și Unicul și Întâmplătorul.

Se poate observa că în afară de Cunoaștere care este Unicul Cuvânt al Limbajului Pur Universal în cadrul căreia se desfășoară Logica Creației toate celelalte la fel ca și Logica Cuvânt al Limbajului Pur Universal, Creația, Unicul dar și Întâmplarea intervin pe baza Analogiei Totului despre care am mai scris, fiind aceea prin care fiecare Cuvânt al Limbajului Pur Universal se află în toate celelalte Cuvinte ale acestui Limbaj fiindcă fiecare Cuvânt al acestui limbaj devine un Tot care se substituie acestui Limbaj, dar un Tot care nu numai că se substituie acestui Limbaj dar îl și include la rândul său.

Astfel pe baza acestui principiu se regăsesc în cadrul Cunoașterii și celelalte Cuvinte Matrici cum ar fi Logica, Creația, Unicul și Întâmplarea, bineînțeles alături de întreaga infinitate de alte și alte astfel de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal, care devin astfel implicit și Elemente ale Cunoașterii precum și Cunoașterea devine Element la rândul său în cadrul dezvoltărilor determinate de aceste Cuvinte ale Limbajului Pur Universal.

Analogia Totului poate fi regăsită în dezvoltarea matriceală a Cunoașterii în „EUL” Factorului Primordial și al Factorilor Creatori și Unic Întâmplători, unde fiecare astfel de Factor Creator și Unic Întâmplător reprezintă Imaginea reflectată în Cunoaștere a unui Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Odată ce Logica este Întâmplătoare și face parte din Creație, care este și Unică înseamnă că Logica în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal este de o importanță atât de covârșitoare pentru Întâmplare, încât aceasta o determină în Creația din Cunoaștere?

Există vreo legătură între Cuvântul Logică din cadrul Limbajului Pur Universal și cu modul de dezvoltare matriceală a Cuvântului Cunoaștere din cadrul acestui Limbaj, în sensul că Logica ar interveni alături de Creație, Unic și Întâmplare pentru desemnarea Instinctului, a Adevărului Absolut și al „EULUI” Factorului Primordial împreună cu Factorii Creatori?

Logica determină Factorii Creatori care prin quintesența lor întrunesc toate elementele necesare determinării Creației dar și a Logicii Creației?

Dacă Logica se află în Creație, iar Creația este un Cuvânt cu funcții atributive și disjunctive al Limbajului Pur Universal, înseamnă că alături de atributivitatea funcțională a Sfârșitului, Începutului și Originii mai posedă disjunctivitatea funcțională a Unicului și Întâmplării, disjunctivitate desemnată prin separarea funcționalității Unicului și Întâmplării pentru fiecare Cuvânt în parte, cu funcții atributive, care se transmit de la unul la altul. Aceasta fiind una dintre caracteristicile care definesc funcțiile atributive de cele disjunctive.

Faptul că Logica se află în lumea noastră a Cuvântului Cunoaștere în Creația Factorilor Creatori și Unic Întâmplători, înseamnă că aceasta se poate transmite atât Sfârșitului, primul Cuvânt -Matrice al Limbajului Pur Universal cu funcții atributive, deci transmisibile cât se poate afla și în cadrul Unicului și Întâmplării celor două Cuvinte-Matrici cu funcții disjunctive, fiindcă toate acestea participă la definirea Cuvântului-Matrice al Creației.

Este Creația astfel un factor Logic care are un argument al său care să se regăsească în Expresia Logică Creată?

Da! Argumentul acestui factor este tocmai Expresia „Creată”!

Acest fapt ne îndreptățește să credem că Creația este aceea care determină Logica, deși până acum am stabilit că, Cuvântul-Matrice al Creației determină Cunoașterea, iar Cunoașterea NU înseamnă și Logică în mod implicit, fiindcă Logica este un Cuvânt-Matrice diferit de Cuvântul-Matrice al Creației, care raportat la oricare alt Cuvânt-Matrice din punct de vedere al Formelor de Expresie Matriceală poate fi cu totul altceva.

Astfel Logica din cadrul Cunoașterii, care se datorează Creației este una, iar Logica din cadrul unui alt Cuvânt-Matrice este cu totul altceva.

Cuvântul-Matrice al Creației nu este cel care a Creat Logica, fiindcă aceasta i-a survenit pe baza unor funcții unde a intervenit în primul rând funcția conjunctivă a Analogiei Totului, ce oglindește faptul că fiecare Cuvânt-Matrice se regăsește în toate celelelalte Cuvinte-Matrici fiindcă el este nu numai o unitate în diversitatea Cuvintelor-Matrici dar se și definește ca și cum ar fi Totul.

Astfel pentru a afla prin ce anume a fost transmisă Logica Creației, prin grupul Cuvintelor-Matrici cu funcții atributive sau disjunctive, va trebui mai înainte de toate să aflăm ce anume este Logica și de ce caracteristici trebuie să dispună pentru a fi determinată ca atare.

Cu toate acestea noi vom determina doar o Imagine a Logicii Creației care s-a desăvârșit la fel ca și Creația prin intermediul căreia ne survine doar o singură dată, restul fiind o Imagine a acestei Logici proiectată prin Destin nouă.

Chiar dacă orice imagine NU este echivalentă cu realul ci devine întoarsă, mai ales dacă aceasta se desfășoară în Oglindă, cum este de altfel și Oglinda Cunoașterii, nu înseamnă că nu i se pot determina anumite caracteristici ale acelei Imagini, chiar și întoarse cum susțin că ne parvin datorită efectului oglinzii unde

literele se citesc invers dacă sunt reflectate într-o Oglindă pe care o consider similară cu Oglinda Cunoașterii, întrucât orice Oglindă reflectată într-o altă Oglindă va Creaa Imaginea de Infinit, de Nesfârșit de Eternitate aflată în paralelism, deoarece doar atunci când așezăm două Oglinzi față în față vom putea vedea nedistorsionat de Oglinda Cunoașterii, Creația Infinită din aceasta, înlăturând Destinul și astfel apropiindu-ne de Adevărul a ceea ce înseamnă nedistorsionat Creația. DA!

Prin Oglinzile Paralele putem vedea cum anume arată Creația fără Destin care s-a săvârșit o singură dată și care ascunde în pânțele ei Logica, cea care va da Cunoașterii noi valențe de Oglindire a acesteia în sine însăși.

Noi oamenii vedem și percepem Logica ca fiind, citez din Dicționarul Enciclopedic Român, vol.III, Editura Politică, București 1965: ” o știință al cărei obiect este stabilirea condițiilor corectitudinii gândirii, a formelor și legilor generale ale raționării juste, conforme prin ordinea ideilor cu organizarea logică a realității obiective.” Întrebarea mea este de ce nu și a realității subiective?

Cu siguranță că situația politică din acel moment a îndreptățit să se omită acest argument.

Prin urmare Logica este percepută de către noi ca fiind o știință al cărei obiect este stabilirea condițiilor corectitudinii gândirii.

Oare pentru a stabili asemenea condiții este necesară o știință anume sau știința respectivă nu este nimic altceva decât un anumit Fenomen pe care se axează gândirea, Fenomen datorat Cunoașterii și implicit al Oglinzii acesteia care determină astfel prin Imaginea filtrată de Cunoaștere a Creației în care se află și Logica ca un Cuvânt-Matrice ale cărui reverberații se află în Creație?

Mai cu seamă înclin să cred acest aspect decât pe acela că Logica ar fi o știință.

După mine Cuvântul-Matrice Știință este cu totul altceva decât ceea ce structuralizăm noi prin Înțelesul Expresiei Știință, care definește un conținut structuralizat pe anumite caracteristici date de Cunoaștere și care poate fi valid numai în cadrul lumii cu Destin dar nu și fără Destin, întrucât Știința văzută de noi prin Iluzia Vieții include mereu Necunoscutul pe care tinde să-l acopere odată cu Destinul.

Această „acoperire” se află doar în lumile cu Destin unde Creația care s-a desăvârșit o singură dată Cunoscând astfel Totul lasă loc Destinului pentru ca acesta să se desfășoare prin Iluzia Necunoscutului, cu toate că Creația și Totul este Cunoscut etern, odată cu Unica Creație dată de Întâmplarea ce a devenit Întâmplătoare a Factorilor Creatori și Unic Întâmplător.

Astfel Știința este un Cuvânt-Matrice a cărui Imagine distorsionată de Oglinda Creației ne survine nouă astfel, prin intermediul funcțiilor conjunctive, atributive și disjunctive.

Tot astfel se Întâmplă și cu Logica care ne parvine nouă sub formă de Știință, fapt ce înseamnă că atât Cuvântul-Matrice Știință cât și cel al Logicii ne parvin pe un traseu comun, întrucât se suprapun în accepțiunea noastră.

Chiar dacă Știința ar fi înlocuită cu orice altceva dar care să reprezinte caracteristicile și relațiile acestora în corectitudinea Cunoașterii a „orice” tot știință a acel „ceva” s-ar numi și tot caracteristici de Logică în mintea noastră ar primi.

Prin urmare Imaginea dată de Oglinda Cunoașterii ne unește mai multe Cuvinte-matrici pentru a determina Înțelesul unuia sau altuia.

Acest fapt ne determină funcția conjuncturală, care se află în Cunoaștere și îi parvine acesteia prin intermediul celorlalte trei funcții: Conjunctivă, Atributivă și Disjunctivă.

Funcția conjuncturală este determinată prin capacitatea Cuvintelor-Matrici de a-și uni caracteristicile (una sau mai multe), în fața unui Conjunctor.

Unul dintre aceștia este Destinul.

De ce este Destinul Conjunctor și nu Cunoașterea de exemplu cu Oglinda ei care poate astfel să definească unirea a uneia sau mai multor caracteristici ale Cuvintelor-Matrici pe care apoi să le proiecteze în lumile sale?

Întrucât Oglinda Semantică a Infinitului, respectiv Oglinda Cunoașterii cum mai poate fi definită, nu poate avea calitatea de Conjunctor în acest caz întrucât absolut orice Cuvânt-Matrice care se reflectă în aceasta o face numai și numai prin intermediul Creației care se produce numai o singură dată iar odată cu această producere întreaga Creație este Cunoscută și nu Cunoscută parțial ca și în lumile cu Destin unde alături de Logică care în Creație are rol, cel mult de „legitate”, am pus în ghilimele acest cuvânt întrucât nu este cel mai propice pentru a determina ce vreau să spun dar nu există nici unul mai propiat în același timp de ce anume doresc să relatez, și mai mult decât atât la acest nivel nici nu poate fi vorba de legitate întrucât nu există un Eveniment-Fenomen Primordial care va interveni abia în faza Lipsei Periodicului din Semantic sau al Asemanticului din acesta..

Când m-am referit la rolul de „legitate” al Logicii m-am gândit la caracteristicile acesteia de a stabili relații între caracteristici, fiind un fel de Oglindă a Cunoașterii dar cu caracteristici diferite față de

Cunoaștere, iar calitatea de Oglindă a Logicii nu mai presupune aflarea Creației Unice în Oglinzile Paralele din lumile cu Destin, ci paralelismul dintre cele două Oglinzi ale Cunoașterii și Logicii nasc Gândirea și percepțele acesteia în lumile cu Destin!

Chiar dacă și Logica în calitatea de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal poate fi definit prin Oglinda sa care are caracteristici diferite de Oglinda Cunoașterii fiindcă Oglinda Logicii este responsabilă de caracteristici cum ar fi structuralizarea, dimensionarea, dar și relaționarea sau determinarea unor Evenimente sau Fenomene ale Cunoașterii în momentul reflectării Oglinzii Logice în Oglinda Cunoașterii, paralelism care în lumile cu Destin a determinat Gândirea.

Ce rost mai are intervenția Cuvântului-Matrice Știință de exemplu și de ce este acesta Cuvânt-Matrice?

Fiecare noțiune posibilă Cunoscută sau Necunoscută de către ființa umană este la rândul ei un Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal care dezvoltă o anumită Expresie a sa în relaționarea cu alte Cuvinte-Matrici.

Pentru Cunoaștere acest Cuvânt-Matrice este Știință dar pentru alte și alte Cuvinte-Matrici asemenea Cunoașterii, acest Cuvânt-Matrice nu mai este Știință ci are un anumit Înțeles pentru fiecare Cuvânt-Matrice în parte.

Faptul că acesta intervine în cadrul cunoașterii umane ca fiind Știință, fiind mereu sau în cele mai dese cazuri asociat Logicii, înseamnă că anumite caracteristici ale acelui Cuvânt-Matrice determinat de noi ca fiind Știință se transmit prin intermediul Logicii.

Cu toate că Logica posedă o Oglindă rog a nu se face greșeala de a se confunda Oglinda Logicii cu Oglinda Cunoașterii, și a se atribui din caracteristicile

Semanticului, Asemanticului, Periodicului și Lipsei Oglinzii Logicii.

Tocmai faptul că Oglinda Logicii are caracteristici diferite ne ajută pe noi oamenii să Gândim.

Dacă până acum s-a făcut mereu o confuzie istorică în filosofie între Gândire și Cunoaștere, atribuindu-se Gândirii tocmai ramura Gnoseologică a Cunoașterii, respectiv Teoria Cunoașterii, a fost total greșit, întrucât chiar dacă între Gândire și Cunoaștere sunt anumite interdependențe NU trebuie sub nici o formă să facem greșeala milenară a omenirii de a atribui Gândirea: Cunoașterii!

Gândirea nu este Cunoaștere, ci este mai înainte de toate canalele prin care lasă Cunoașterea să curgă către inițiatorul acesteia.

Aceste canale sunt date de Oglinda Logicii care fiind paralelă cu Oglinda Cunoașterii lasă ființei umane capacitatea de a raționa.

Raționamentul omului este dat de paralelismele dintre cele două Oglinzi și anume Oglinda Cunoașterii și Oglinda Logicii.

Dacă nu ar fi acest paralelism, omul ar Cunoaște inopinant, iar acea Cunoaștere ar rămâne o Cunoaștere goală de orice conținut relațional cu alte și alte aspecte care ar putea să o întregească.

Odată ce Logica este o altă Oglindă diferită dar paralelă cu Oglinda Cunoașterii care survine prin intermediul funcțiilor atributive și implicit disjunctive în cadrul Cunoașterii, înseamnă că Logica intervine în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal în cadrul funcțiilor atributive prin intermediul Cuvântului-Matrice Sfârșit care este de fapt primul Cuvânt din cadrul funcțiilor atributive, fiind mereu „bombardat” cu funcția disjunctivă a Unicului și Întâmplării.

Astfel Logica are câte ceva din fiecare în această ipostază.

De ce Cuvântul-Matrice Sfârșit este primul din lanțul celor cinci Cuvinte-Matrici cu funcții atributive?

De ce nu un alt Cuvânt-Matrice, cum ar fi Început sau Creație, Origine sau orice altceva?

Dacă gândim chiar prin intermediul Iluziei Vieții și a Coeficientului Logic 2, observăm că fiecare Început începe cu un Sfârșit a „ceva”, fiindcă dacă acel „ceva” nu se sfârșește nu ar putea începe „altceva”, ceea ce înseamnă că în Începutul acelui „altceva” se află de fapt Sfârșitul a „ceva”, prin urmare fiecare Început Începe cu Sfârșitul precum fiecare Sfârșit începe cu Începutul.

Astfel Începutul celor cinci Cuvinte-Matrici cu funcții atributive nu va putea fi decât Sfârșitul acestui Început.

Prin urmare primul Cuvânt-Matrice va fi Sfârșitul iar al doilea Începutul, urmate de Origine, Creație și Cunoaștere.

Despre celelalte Cuvinte-Matrici am descris în amănunt într-o altă carte de-a mea cauza pentru care se înșiruie în acest mod.

Dacă Cunoașterea primește Oglinda prin intermediul Semanticului ce este un atribut al Creației de unde primește Oglinda Logica care nu are nimic în comun cu Semanticul decât în măsura paralelismului celor două Oglinzi ale Logicii și Cunoașterii?

Logica la fel ca și Cunoașterea este determinată din punct de vedere atributiv în Cunoaștere de către Creație care este Cuvântul-Matrice ce definește direct Cunoașterea.

Cu toate acestea Logica nu are nimic de-a face cu funcția atributivă Semantică a Creației ce determină Oglinda Semantică a Infinitului din Cunoaștere dar în schimb Logica are întreaga gamă atributivă pe care o

are și Cunoașterea începând cu Sfârșitul, Începutul, Originea și Creația, mai are și gama disjunctivă a Unicului și Întâmplării la fel ca și Cunoașterea , se supune ca toate Cuvintele-Matrici Analogiei Totului sau funcției universale conjunctive și astfel ar trebui să fie echivalentă cu Cunoașterea sau similară acesteia dacă nu complementară în cel mai rău caz și cu toate acestea Logica nu este astfel.

Ce denotă acest lucru?

Faptul că Logica este determinată și de o altă funcție diferită de funcțiile conjunctive, atributive și disjunctive, funcție pe care am s-o numesc: Funcția Logică.

De ce ?

Fiindcă degeaba ar fi Oglinda Semantică a Infinitului din Cunoaștere dacă nu ar fi paralelismul Oglinzilor, dacă această Oglindă nu ar avea în ce și în cine anume să se reflecte, ceea ce duce la funcția logică.

Funcția logică este caracterizată prin paralelism, și anume va deveni mereu o paralelă cu Cuvintele-Matrici prin intermediul cărora se propagă determinând întotdeauna proprietăți paralele cu proprietățile Cuvintelor-Matrici respective, iar aceste proprietăți paralele sunt date Cuvintelor-Matrici pe care le definește funcția logică, cum este Cuvântul-Matrice Logică în cazul de față.

Astfel Logica nu intervine asupra Cunoașterii doar prin intermediul funcțiilor atributive, conjunctive și disjunctive ci și prin intermediul funcției logice.

Față de funcțiile atributive care se determină de la un Cuvânt-Matrice la altul sau funcțiile disjunctive care se determină la fiecare Cuvânt-Matrice separat, funcțiile logice se determină prin intermediul altor funcții putând îngloba în cadrul lor un cumul de funcții care le

înveșmântă ca într-un cocon, dar acest cocon are drept sâmbure funcția logică .

Astfel o altă proprietate a funcției logice alături de paralelism ar fi și aceea de cumul de funcții care-și găsesc întotdeauna sâmburele sau esența în funcția logică.

Prin urmare funcția logică este și funcția care alături de paralelism și cumul de funcții determină esența acestui cumul de funcții dar totodată și esența Totului.

Astfel esența constă în paralelism, și cumul de funcții care se răsfrânge asupra Cuvintelor-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal.

Funcția logică este determinată de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, care stă la baza esenței Totului, tocmai prin paralelismul pe care-l reflectă asupra acestuia, prin raportarea continuă asupra „Continuumului Infinit” care este Totul dar și Totul din spatele Totului, esență care se regăsește și în faptul de a fi și raportarea Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale la totalitatea Expresiilor Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, unde aceste Cuvinte, au fiecare în parte propria lor Expresie devenind factori care-și găsesc drept argument în raportarea la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Deci raportarea la Expresia Unică a Conștiinței Universale este argumentul suprem al acestor factori care sunt Cuvintele Limbajului Pur Universal și **NU** Expresia Unică în sine.

Acest aspect trebuie neapărat precizat întrucât Expresia Unică nu este suma acestor Expresii, ci la ce anume se raportează aceste Expresii.

De aici pornește și paralelismul care în cadrul Cunoașterii poartă numele de Logică și care stă la baza gândirii și raționamentului ființei umane.

Acest lucru ne demonstrează că nu Cuvântul-Matrice Logică este cel care are Logică, sau deține Logica pe care o Cunoaștem noi, ci Logica pe care o Cunoaștem noi este determinată de funcția logică prin intermediul aceluia Cuvânt-Matrice care s-ar fi putut numi oricum altcumva nu numai Cuvântul-Matrice Logică și ar fi avut tot același efect în cadrul Cunoașterii și doar în cadrul Cunoașterii unde Evenimentul Primordial determinat de Oglinda Semantică a Infinitului a inițiat Fenomenul și prin urmare Cauza și Efectul.

Fără Fenomen și Eveniment nu putem sub nici o formă vorbi despre Cauză și Efect!

După cum am mai scris, fiecare Cuvânt-Matrice datorită funcției conjunctive determinată prin Analogia Totului are drept caracteristici toate Expresiile celorlalte Cuvinte-Matrici din cadrul infinității de Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal.

Ceea ce le face diferite unele de altele este modul cum se reflectă aceste Cuvinte-Matrici între ele, în sensul că nici un Cuvânt-Matrice nu se va reflecta sau se va regăsi conform Analogiei Totului în celelalte Cuvinte-Matrici la fel cum se regăsește un alt Cuvânt-Matrice, întrucât este de ajuns un singur Simbol propriu al lor care le diferă de celelalte și pe care-l primește o dată cu determinarea sa încât toate raportările sale la infinitatea de Cuvinte-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal să fie diferită față de toate celelalte Cuvinte-Matrici, ceea ce le conferă acestora unicitatea în cadrul diversității dar și Expresiile diferite a fiecăruia în parte, din cadrul Limbajului Pur Universal.

Funcția logică fiind determinată de la nivelul Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale înseamnă că va fi la fel ca și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale față de Cuvintele-Matrici, în sensul că nu se va afla în cadrul lor cum este funcția conjunctivă dată de

„Continuumul Infinit” sau funcția Analogiei Totului, ci se va raporta la aceste Cuvinte-Matrice din „exterior”. Am pus ghilimelele de rigoare întrucât nu există în cazul de față exterior sau interior decât la modul figurativ. Funcția logică fiind și o funcție de raportare.

Astfel Cuvântul-Matrice al Logicii s-a determinat prin caracteristicile sale să treacă prin grupul Cuvintelor-Matrice atributive și disjunctive ca în cele din urmă să ajungă la Cunoaștere pentru a determina paralelismul față de Oglinda acesteia datorită funcției logice pe care o posedă, și care determina Cuvântul-Matrice Logică să fie tocmai esența tuturor Cuvintelor-Matrici prin care „trece”, începând cu Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația, în care se regăsesc mereu Unicul și Întâmplarea pe baze funcționale disjunctive pentru a ajunge în cele din urmă la Cunoaștere.

Oricât de ciudat ar părea dar Cuvântul-Matrice Logică este cel care devine ESENȚA tuturor acestor Cuvinte-Matrici.

Astfel esența este un paralelism prin care fiecare Cuvânt-Matrice (când vorbim despre Cuvinte-Matrici vorbim și despre Expresiile acestora), se raportează la sine sau caracteristicile Cuvântului-Matrice se raportează la sine devenind paralele cu caracteristicile unui alt Cuvânt-Matrice determinat de funcția logică, paralelism care determină esența ambelor Cuvinte-matrici, din ecuație.

De ce?

Fiindcă fiecare Cuvânt-Matrice se va reflecta în celălalt și ca urmare a acestei reflectări, rezultatul va fi imaginea esenței fiecărui Cuvânt-Matrice în celălalt.

Astfel Imaginea esenței Cunoașterii o vom găsi în Logică iar Imaginea esenței Logicii o vom găsi în Cunoaștere, iar dacă vom dori să știm care este esența Logicii sau a Cunoașterii nu vom avea decât să inversăm

Imaginile esenței și să le atribuim de fiecare dată celui alt Cuvânt-Matrice, ceea ce va duce la o Expresie diferită.

Cu toate acestea Imaginea nu va fi niciodată reală cu lucrul în sine, va fi mereu o Expresie virtuală dacă nu chiar total ireală, fără să mai punem la socoteală că noi oamenii și așa suntem limitați în gândire de Iluzia Vieții și de Coeficientul Logic 2.

Cu toate acestea putem să ne facem o impresie a ceea ce ar putea însemna esența Logicii sau a Cunoașterii cu ajutorul inversiunii.

Paralelismul funcției logice determină la rândul lui o Oglindă pentru fiecare Cuvânt-Matrice în parte ca și în cazul Cunoașterii?

Nu! Și doresc să NU se facă niciodată această greșală.

În cazul Cunoașterii paralelismul constă în Oglindă fiindcă, Cunoașterea în sine este determinată prin și în Oglinda Semantică a Infinitului, pe când alte Cuvinte-Matrici chiar și din grupul atributiv sau disjunctiv nu vor necesita un paralelism în Oglindă, ci în cu totul și totul alte moduri.

De exemplu, dacă luăm Cuvântul-Matrice Sfârșit, în acest Cuvânt-Matrice, Cuvântul-Matrice Logică se va afla în paralelism, respectiv în esență a acestuia ca fiind Începutul său, fiindcă numai Începutul poate fi paralel cu Sfârșitul, fapt ce va determina cu adevărat apariția Cuvântului-Matrice cu Simbol de Început în această schemă a grupului atributiv.

Pentru Cuvântul-Matrice Început, paralelismul va consta în Sfârșit, și odată cu acesta va interveni cel de-al treilea Cuvânt-Matrice: Originea, al cărui paralelism constă atât în Început cât și în Sfârșit ce va determina cel de-al patrulea Cuvânt-matrice: Creația, al cărui paralelism constă în Început, Sfârșit și Origine, ca în cele din urmă să ajungem la Cunoaștere unde paralelismul

Cunoașterii constă în Început, Sfârșit, Origine și Creație, iar toate acestea vor fi atribuite Logicii, fiindcă Cunoașterea va fi definită prin Oglinda Semantică a Infinitului despre care am mai scris de atâtea ori.

Astfel Logica va avea drept defnire cele patru Cuvinte-Matrici sau mai corect spus cele patru Expresii ale acestor Cuvinte-Matrici, în care de fapt constă esența Cunoașterii.

De ce?

Datorită paralelismului de care vorbeam adineaori, și anume Imaginea Logicii este de fapt esența Cunoașterii și invers Imaginea Cunoașterii este de fapt esența Logicii.

Astfel esența Logicii va consta în Oglinda Semantică a Infinitului!

Între Cuvântul-Matrice Logică, Funcția Logică și Logica din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii este o mare diferență.

Astfel caracteristicile principale ale Funcției Logice sunt: Paralelismul și cumulul funcțional, care definește funcția logică ca fiind aceea ce determină esența Cuvintelor-Matrice sau al Expresiilor unde aceasta este prezentă.

Am vorbit despre importanța paralelismului dar și al cumulului de funcții, pe care le consider ca fiind cele mai valoroase caracteristici a unei funcții, fiindcă pe bazele paralelismului și al cumulului de funcții se pot determina principiile de bază ale Funcției Logice ce devin implicit principiile de bază ale Logicii Coaxiologice.

Logica Coaxiologică este o nouă Logică care îmbină Logica Clasică (aristotelică), Logica Matematică, a factorilor logici, Logica Dialectică, respectiv dialecticile noțiunii, judecății și raționamentului, Elementul Comun din filosofia mea stă la baza Silogismului, Logica Constructivistă unde Infinitul este

la fel ca și la mine în curs de construire eternă, care se poate afla în „Continuumul Infinit”, Logica Relațiilor și Logica Modală.

Toate aceste tipuri de Logică sunt îmbinate în cadrul Logicii Coaxiologice și alături de acestea mai sunt incluse și alte posibilități ale Logicii Coaxiologice care le **depășește** dar le și **unește** în același timp pe acestea.

Până când vom ajunge la o desfășurare mai detaliată a acestor tipuri de Logici raportate la Logica Coaxiologică și incluse în cele din urmă în aceasta, va trebui mai înainte de toate să definim Logica Coaxiologică.

Pentru a-i da o definiție va trebui înainte de aceasta să știm pe ce principii se axează Logica Coaxiologică și doar astfel vom putea să o definim.

Din nou, pentru a putea defini principiile Logicii Coaxiologice va trebui mai întâi să stabilim statutul caracteriologic al acestei Logici care este axată pe Funcția Logică cea care stă la baza întregii Logici Coaxiologice, și anume, Paralelismul și Cumulul Funcțional.

Astfel Principiile Logicii Coaxiologice sunt și Principiile Funcției Logice.

Din nou atenție, repet, Funcția Logică nu este Cuvântul-Matrice Logică și nici Logica din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Prin Paralelismul care pornește de la raportarea Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale în Limbajul Pur Universal și invers, a Limbajului în Expresia Unică, înseamnă că acest Paralelism este responsabil de definirea Limbajului Pur Universal față de Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și al acesteia la rândul său de definirea față de Limbajul Pur Universal.

Am mai scris că Limbajul Pur Universal cu Expresiile și Cuvintele sale cu număr infinit este determinat „Continuu” de către „Continuumul Infinit” și astfel Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu se raportează numai și numai la Limbajul Pur Universal dar și la „Continuumul Infinit” prin Funcția Logică.

Astfel unul din primele principii ale Funcției Logice ar fi acela de *raportare*, datorat tocmai caracteristicii de *Paralelism* al acestei funcții, cât și pe calitatea de cumul al altor funcții în cadrul acestei Funcții care determină esența a Tot și a Toate.

Raportarea și Paralelismul în același timp sunt precursorile Adevărului Absolut dar și al unui nou tip de Adevăr și anume Adevărul Coaxiologic determinat în mod direct numai și numai de către Funcția Logică, fiindcă prin raportare se poate determina veridicitatea unuia sau altuia care participă în cadrul relației respective.

Această veridicitate este aceea care determină Adevărul Absolut numai și numai în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, urmate de Adevărurile Anotional, Noțional sau alte și alte Adevăruri Relative din cadrul Iluziei Vieții, dar rog iarăși mare atenție, toate acestea se petrec numai și numai în lumile Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Paralelismul Funcției Logice este cel care va determina echivalentul Adevărului la fiecare Cuvânt-Matrice în parte echivalent care nu va fi un Adevăr Absolut al acelui Cuvânt-Matrice și nici un Adevăr din perspectiva acelui Cuvânt, ci numai și numai din perspectiva Cunoașterii, astfel Adevărul Coaxiologic poate fi denumit Adevăr numai din perspectiva Cunoașterii dar NU și din perspectiva altor Cuvinte-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal, unde

Adevărul Coaxiologic poate să poarte cu totul și cu totul alte denumiri dar și să primescă Simboluri diferite de la caz la caz.

Cu toate acestea la baza oricărui Adevăr stă raportarea și astfel Adevărul Coaxiologic este un Adevăr nu numai Relativ întrucât este în funcție de raportare dar pe deasupra mai este un Adevăr Asemiotic, pentru că este în funcție de fiecare Cuvânt-Matrice în parte, depinzând de la caz la caz dacă Simbolul lui va arăta într-un fel sau în alt fel, dar oricum nemaifiind sinonim cu Adevărul doar dacă ar fi privit prin intermediul Cunoașterii acesta ar fi un Adevăr.

Referitor la Asemiotică am dezbătut subiectul pe larg în Antichrist, Ființă și Iubire.

Tot Paralelismul Funcției Logice va determina și o altă calitate a Adevărului Coaxiologic și anume aceea de a fi negat mereu de către „Continuumul Infinit” și de a se substitui mereu propriului său sine prin Adevărul din spatele Adevărului la fel ca și Totul din spatele Totului, astfel fiind un Adevăr Substituant.

Alături de calitatea substituantă a Adevărului Coaxiologic mai intervine și calitatea Motivantă aceea de a fi mereu o motivație pentru un alt Adevăr pe care în cele din urmă îl poate relativiza sau nu, doar calitatea Motivantă a Adevărului Coaxiologic este aceea care autodetermină două sau mai multe poluri opuse sau analoge.

Calitatea Complementară este datorată caracteristicii de cumul functional al Funcției Logice, prin care această Funcție devine etern esența Totului, iar această esență va fi complementară elementelor a căror esență este.

*Astfel Adevărul Coaxiologic, este un Adevăr
Relativ, Asemiotic, Substituant, Motivant și
Complementar.*

CAPITOLUL II

Formele Intangibile

Referitor la paralelism s-a observat unde poate duce și ce anume noi posibilități poate dezvolta în privința a ceea ce definește Logica Coaxiologică, care devine tocmai datorită paralelismului o Logică a Adevărului Coaxiologic, Adevăr care-i dă acestei Logici, respectiv Funcției Logice anumite principii ale sale după care se ghidează întreaga Funcție Logică.

Chiar și din punct de vedere al numelui, Cuvântul „funcție” implică un „ceva” care se definește pe sine ca determinând un alt „ceva”.

Astfel din punct de vedere al Cunoașterii funcția este „ceva” care face „ceva” deci îndeplinește o anumită sarcină.

A îndeplini o sarcină este echivalent cu a Crea?

Oricât de ciudat ar părea dar din punct de vedere al Cunoașterii absolut orice care îndeplinește „ceva” Creează. Acest fapt înseamnă că și Funcția Logică Creează?

Din cele scrise de mine până acum, Creația apare doar în calitate de Cuvânt-Matrice care aparține în viziunea noastră grupului celor cinci și anume Sfârșitul,

Începutul, Originea Creația care la rândul ei determină Cunoașterea.

Tocmai acest lucru, face ca, Creația să apară ca un apanaj al Funcției Logice deci al Logicii Coaxiologice în denumirea sa, ceea ce este fals întrucât se datorează modului prin care privim această Funcție Logică și anume prin intermediul Cunoașterii care este determinată de Creație.

Astfel nu este câtuși de puțin adevărat că o funcție „creează”.

Cred că cel mai indicat termen ar fi acela că o funcție definește.

Dar oare prin definire nu creează?

Este posibil dar numai dacă în ecuație intervine Cunoașterea.

Originea paralelismului se află în Funcția Asimptotică a „Continuumului Infinit” unde cele două drepte tind la infinit una către cealaltă dar fără să se poată uni vreodată.

Poate cea mai mare întrebare din întreg Coaxialismul este ce ar fi fost dacă NU ar fi existat Funcția Asimptotică sau dacă Funcția Asimptotică este cu adevărat asimptotică?

Personal NU cred în Funcția Asimptotică așa cum ne este ea relevată nouă, fiind adeptul faptului că cele două drepte devin tangente la infinit.

Cu ce ar fi trebuit Funcția Asimptotică înlocuită și cum ar fi arătat modelul de dezvoltare al Limbajului Pur Universal dar al Conștiinței Pure Universale și al „Continuumului Infinit”?

Ar mai fi fost paralelismul, cel care stă la baza Logicii Coaxiologice, respectiv la baza Funcției Logice ale cărei caracteristici constau tocmai în a determina paralelismul?

Fiindcă Funcția Logică se definește mai înainte de toate prin caracteristicile sale iar cea mai importantă caracteristică a sa este tocmai aceea de a determina paralelismul.

Cum ar fi fost lumile Cunoașterii fără paralelism?

De mai multe ori până acum am subliniat faptul că cele două linii din Funcția Asimptotică ar fi fost cinci dacă Coeficientul Logic pe baza căruia ar fi raționate ar fi fost cinci sau ar fi fost un infinit de drepte care tind unele față de celelalte, dacă Coeficientul Logic cu care este raționată Funcția Asimptotică ar fi fost infinit.

Acest lucru ne determină să realizăm următorul raționament și anume: Funcția Asimptotică apare doar în funcție de Coeficientul Logic, iar dacă acesta este infinit, și numărul dreptelor care tind unele către altele este infinit, ceea ce înseamnă că toate dreptele care tind către un centru unde ar urma să devină tangente deci să se unească pot fi reprezentate prin puncte, iar punctele sunt dispuse în jurul aceluși centru unde dreptele care devin tangente cu punctele de data aceasta tind către centru.

Infinitatea acelor puncte determină un cerc iar centrul cercului determină centrul către care tind dreptele pentru a deveni tangente între ele fără a putea-o face datorită Funcției Asimptotice.

Astfel la un raționament infinit, Funcția Asimptotică devine reprezentată de un cerc care are un centru în interiorul său.

Faptul că dreptele tind către acel centru dar fiind o infinitate de drepte, care fiecare este un punct al circumferinței cercului, înseamnă că fiecare astfel de dreaptă este tangentă cu cealaltă prin circumferința cercului, iar cercul devine la rândul său punctul de legătură unde și cele două drepte din cazul Coeficientului Logic 2 se vor uni.

Astfel Funcția Asimptotică NU este reală decât în Iluzia Vieții noastre iar paralelismul este dat tocmai de paralelisme infinite ale dreptelor care se unesc prin circumferința cercului infinit.

Adevărata Funcție Asimptotică este aceasta, dar la nivel particular poate fi determinată prin intermediul Coeficientului Logic 2 și ca două drepte care tind unele către altele fără să se poată uni vreodată, deoarece pentru a realiza unirea este nevoie de infinitate.

Acest lucru înseamnă că dacă liniile care tind unele către altele au un număr infinit și ele devin punct al circumferinței cercului, întrucât tind către un centru comun, iar cercul este definit ca o infinitate de puncte în jurul unui centru, înseamnă că „Continuumul Infinit” nu mai este „Continuu”?

Dacă cele două drepte se unesc în Funcția Asimptotică oare și această funcție mai este Funcție Asimptotică?

Oricât de greu ar părea răspunsul meu pentru unii sau interesant pentru alții, doresc să subliniez că „Continuumul Infinit” rămâne același „Continuu” chiar și dacă dreptele se unesc la infinit, devenind tangente prin circumferința cercului, iar Funcția Asimptotică, rămâne acea Funcție Asimptotică întrucât este mereu flancată în domeniul determinărilor sale de Reperul Negației, care este de fapt Cercul cu infinitatea de linii care devin tangente unele față de altele.

Astfel Funcția Asimptotică devine Diversitatea iar Cercul unde Infinitul determină tangența liniilor care tind unele către altele este Unicitatea, ca în cele din urmă Funcția Asimptotică (Diversitatea), anulată de Reperul Negației (Unicitatea), determină Structuralizarea tocmai prin anularea Diversității de către Unicitatea, ceea ce conferă acestei anulări statutul structural de a Nu fi

Diversitate fiindcă e Unitate astfel Structura primește Sistemul său în care aceasta se integrează.

Toate acestea determină Nedefinirea pentru ca iarăși să se ajungă la Funcția Asimptotică, care va fi din nou anulată etern de către Reperul Negației, fiindcă Infinitul este mereu un Tot iar acest Tot devine prima treaptă din Finit!

Cei care sunt adepții totali ai Funcției Asimptotice greșesc când susțin că două drepte nu se unesc deci nu sunt tangente, fiindcă acestea sunt tangente la infinit, dar ele nu sunt tangente doar dacă le raționăm prin prisma unui Coeficient Logic mai mic decât Infinit.

Odată ce sunt tangente este clar că Funcția Asimptotică Nu poate exista decât ca o particularitate a unui anumit Coeficient Logic, particularitate, care se regăsește și în matematicile lumii noastre, care greșesc profund când consideră anumite teoreme sau axiome ca fiind adevărate, întrucât acestea ar trebui interpretate conjunctural, în funcție de Coeficientul Logic pe baza căruia sunt raționalizate și astfel s-ar naște o nouă disciplină, și anume : Matematica Coaxiologică Conjuncturală.

Astfel dacă primul principiu al Funcției Logice constă în a determina paralelismul prin caracteristicile sale dar și cumulumul altor funcții pe care le esențializează devenind implicit esența acestora, înseamnă că Funcția Logică este determinată de caracteristicile „Continuumului Infinit” respectiv Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire.

Aceste caracteristici sunt cele care îi determină primul principiu după care se va ghida Funcția Logică și anume paralelismul și cumulumul de funcții, pe care la va esențializa, devenind mereu și etern esența acestora.

Cum anume cumulum de funcții?

Funcția Logică are capacitatea de a subordona toate celelalte funcții care se dezvoltă în cadrul Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal și odată cu această subordonare, funcția Logică devine esența fiecărei astfel de funcții în parte și nu esența comună a lor.

Acest lucru înseamnă că Funcția Logică se definește ca esență a unei anumite funcții în calitatea pe care o are funcția respectivă față de Funcția Logică, deci în funcție de funcția respectivă și bineînțeles și în funcție de Funcția Logică.

Astfel raportul între Funcția Logică și Funcția Atributivă va fi altul decât raportul dintre Funcția Logică și Funcția Disjunctivă ceea ce va determina două esențe diferite, prin urmare esența Funcției Atributive va fi diferit de esența Funcției Disjunctive.

Paralelismul se determină datorită faptului că caracteristicile devin principii iar principiile devin caracteristici.

Astfel Funcția Asimptotică devine automat din caracteristică a „Continuumului Infinit”, principiu al „Continuumului Infinit”, la fel ca și Negarea Negației, Structuralizare și Nedefinire.

Toate aceste Principii-Caracteristici, sunt legate una de alta tocmai prin rezultatul final al lor care este „Continuumul Infinit” și nici una nu ar putea fi fără cealaltă, fiindcă lipsa unei singure astfel de caracteristici ar duce implicit la anularea totală a celorlalte.

Suma acestor caracteristici constă în „Continuumul Infinit” care devine și Principiul acestora, precum fiecare caracteristică în parte este și un principiu în parte ceea ce înseamnă că suma acestor principii constă într-un singur Principiu-Caracteristică care este „Continuumul Infinit”.

Acest lucru ne îndreptățește să credem că alături de Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire ar mai putea fi și alte posibile Principii-

Caracteristici care printr-o relaționare cum este aceea din cadrul celor patru mai sus amintite să dea și alte Principii-Characteristici cum este „Continuumul Infinit” dar despre care noi nu știm absolut nimic.

Așa și este, alături de „Continuumul Infinit” mai sunt și alte grupări care determină astfel de Characteristici-Principii unde fiecare în parte este o Characteristică-Principiu, fapt ce ne determină să admitem existența altor forme nu numai de „Continuu Infinit” dar și de reprezentări care stau la baza Totului dar care nouă ne sunt total inaccesibile, nefiind reliefate în cadrul Cunoașterii și nici în cadrul Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, întrucât aceste grupări nu vor mai determina Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal care au ca rădăcină Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea ci alte și alte forme diferite de tot ceea ce am descris până acum în cadrul Coaxiologiei, denumite de mine acum ca fiind Forme Intangibile.

Astfel în cadrul acestor **Forme Intangibile** intervin alte și alte Characteristici-Principii diferite de cele patru care stau la baza „Continuumului Infinit” și care sunt precursorile Funcției Logice, dar rog din nou mare atenție, NU și caracteristicile-Principii ale Funcției Logice.

De ce nu sunt implicit și caracteristicile-principii ale acestei Funcții Logice?

Răspunsul constă în faptul că la definirea Funcției Logice intervine „Continuumul Infinit” în calitate de parte care se raportează la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, raportare care denotă un paralelism față de aceasta.

Acest lucru înseamnă că în ecuație nu se iau caracteristicile-Principii ale „Continuumului Infinit” ci doar „Continuumul Infinit” în calitate de Întreg.

În schimb paralelismul determinat atunci față de Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este cel care „declanșează” determinarea Funcției Logice.

Astfel prin paralelism, Funcția Logică primește o caracteristică care devine implicit și principiu al acesteia, întrucât orice caracteristică devine paralelă unui anumit principiu, întrucât caracteristica se substituie principiului pe care-l definește tocmai prin paralelism.

De ce paralelă unui anumit principiu și nu perpendiculară sau orizontală de exemplu?

Răspunsul constă în faptul că principiul definește o caracteristică pe când caracteristica definește un principiu iar acolo unde va fi o caracteristică va fi mereu un principiu.

Diferența dintre caracteristică și principiu constă numai și numai în raportarea la Totul reprezentat de suma caracteristicilor, care devine un principiu ce va fi la rândul lui o anumită caracteristică.

Când afirm despre Principiile Coaxiologiei că sunt cutare și cutare, implicit mă axează în principal pe caracteristicile Coaxiologiei care devin astfel implicit principii ale sale.

Niciodată nu vom putea determina structuri care sunt caracteristicile, fără sisteme care sunt principiile.

Astfel relația caracteristică-principiu este echivalentă cu relația structură-sistem, iar de aici intervine paralelismul ca atare, în sensul că structura va defini etern sistemul pe când sistemul va defini la rândul lui etern structura.

Revenind la „Continuumul Infinit” și la cele patru caracteristici de bază ale sale observăm că acestea sunt parte structurală a „Continuumului Infinit” care este

partea sistemică a acestor caracteristici, ceea ce ne îndreptățește să accedem la faptul că orice caracteristică determină un paralelism cu propriul său sistem care este principiul căruia i se subordonează ce va deveni la rândul lui o caracteristică față de un alt principiu.

Această „trecere” de la caracteristică la principiu și de la principiu la caracteristică, determină o interrelaționare între cele două sub aspectul de sistem-structură și structuralizare-sistematizare, ceea ce dovedește paralelismul care determină Funcția Logică, prin primul principiu-caracteristică a acesteia care este paralelismul.

Acest paralelism este responsabil de cumulul funcțional posterior acestuia, fapt care va propulsa Funcția Logică ca fiind un etern „sâmbure” al funcțiilor care se vor dezvolta pe „parcurs” între Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal, iar această calitate de „sâmbure” va fi aceea prin care Funcția Logică va fi mereu esența acestor funcții.

Ce anume a determinat caracteristicile care grupate vor deveni principii ce se vor defini la rândul lor drept caracteristici ale altor principii?

De ce a fost necesară Funcția Asimptotică și ceea ce ar fi fost fără ea am scris adineaori, dar ce anume a determinat-o ca Funcție Asimptotică și să apară doar astfel în reprezentarea noastră și nu altfel voi demonstra acum.

Adineaori am definit Formele Intangibile, care sunt principii ale căror caracteristici sunt diferite de cele ale „Continuumului Infinit”, dar care sunt și se află undeva acolo determinând noi și noi structuralizări și sistematizări despre care noi nu Cunoaștem nimic fiindu-ne imposibil de a ajunge chiar și cu mintea la un asemenea palier, întrucât este structuralizat sistemic total

diferit de „Continuumul Infinit” și cele patru caracteristici ale sale.

Ce înseamnă acest lucru?

În primul rând că acolo nu mai intervine sub nici o formă posibilă sau imposibilă Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea, fapt care duce chiar la lipsa structuralizării deci implicit și a sistematizărilor anumitor principii.

Cu toate acestea chiar prin lipsa lor, respectiv a sistemului și a structurii se pot defini noi sisteme și structuri, fiindcă dacă vă amintiți de Lipsa din Semantic și Asemantic care favorizează Periodicul, tocmai această Lipsă este cea care pune în valoare acea devenire.

Astfel și în acest caz chiar dacă suntem infinit mai departe de acel loc, și intervine un alt fel de Lipsă, chiar această Lipsă prin definirea ei poate determina un sistem și o structură a Lipsei în sine, care ne duce la alte și alte posibile structuralizări de tipul caracteristici-principii, dincolo de Funcția Asimptotică, fapt care ne îndreptățește să credem că tocmai acestea determină în mod fără echivoc chiar și Funcția Asimptotică, ceea ce iarăși înseamnă că Funcția Asimptotică în realitate nu este Asimptotică deloc fiindcă cele două drepte devin tangente nu numai la nivel de infinit în cadrul circumferinței aceluiași cerc, dar mai presus decât atât ele devin tangente la nivelul Formelor Intangibile, fiindcă acestea determină de fapt Funcția Asimptotică, iar orice are un determinant devine un determinat chiar dacă la nivel infinit, și orice devine determinat se regăsește în propriul său determinant, ceea ce-i conferă incluziunea în cadrul determinantului, și astfel Funcția Asimptotică nu este în realitate chiar atât de asimptotică precum pare, ci mai degrabă folosește asimptotismul ca o caracteristică a sa și nicidecum ca o esență a sa

interioară, repet, chiar dacă toate acestea se produc raportate în și prin infinit.

Astfel „Continuumul Infinit” devine la rândul lui un determinat care are drept determinant, Formele Intangibile, unde alături de caracteristicile-principii, Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire mai sunt și alte grupări de astfel de caracteristici, iar Logica Coaxiologică, deci Funcția Logică în particular va trebui să țină cont de acestea în dezvoltările sale ulterioare.

Astfel Funcția Asimptotică are asimptotismul doar în calitate de caracteristică particulară și numai prin relevarea acesteia la „Continuumul Infinit” fiindcă Funcția Asimptotică de fapt nu este câtuși de puțin asimptotică ci are cu totul și cu totul alte și alte determinări pe care Logica Coaxiologică va trebui neapărat să le ia în seamă.

Din punct de vedere al Formelor Intangibile Funcția Asimptotică va avea alte caracteristici-principii poate fiind chiar asemeni „Continuumului Infinit” care are în structuralizarea sa un număr de caracteristici de bază cum sunt cele patru din cadrul „Continuumului Infinit” și unde una dintre acestea este chiar Funcția Asimptotică?

Cred cu tărie în acest lucru.

Prin urmare „Continuumul Infinit” include în cadrul său alte și alte principii în cadrul fiecăror caracteristici ale sale.

Funcția Asimptotică devine asimptotică doar raportată la „Continuumul Infinit” precum Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea sunt reliefate astfel doar raportate la „Continuumul Infinit” și nicidecum la quintesența lor, la ceea ce înseamnă ele însele raportate la alte și alte repere care sunt în acest caz Formele Intangibile.

„Continuumul Infinit” devine unul din infinitatea pierdută în cadrul Formelor Intangibile?

Astfel el NU ar mai fi „Continuum Infinit” ci ar fi mereu una dintre aceste Forme Intangibile, rămânând finit?

Oricât de ciudat ar părea răspunsul acesta constă în faptul că toate aceste Forme Intangibile nu pot fi numite ca fiind infinite sau fiind într-un număr infinit, tocmai pentru că ele nu sunt definite nici prin infinitatea lor și nici prin numărul lor pentru a putea afla dacă sunt într-un număr finit sau infinit sau dacă acestea sunt infinite.

Aceste Forme Intangibile definesc absolut orice altceva decât „Continuumul Infinit” care prin sintagma „Continuu” definește tocmai Finitul ce tinde etern către Infinit.

Formele Intangibile sunt forme ale căror posibile sensuri constau tocmai în nonsensul lor fiindcă ele nu posedă nici Simbol și cu atât mai puțin Înțeles, ceea ce le propulsează în afara oricăror sistematizări proprii ale oricărei Logici cunoscute.

Formele Intangibile nu pot fi definite nici ca fiind structuri sau principii ce încorporează structuri fiindcă ele sunt Lipsa acestora, precum nu pot fi definite nici ca fiind caracteristici-principii în sensul cunoscut de noi, fiindcă ele nu se definesc prin nici un sens întrucât sunt exterioare „Continuumului Infinit”, iar chiar dacă sunt exterioare acest lucru nu înseamnă cătuși de puțin că ar fi în afara acestui „Continuum Infinit” și al ariei acoperite de „Continuumul Infinit” tocmai fiindcă acestea nu au nimic de a face cu „Continuumul Infinit”.

Este la fel ca și cum ai spune că: ”Reactor și Blană.” Care este legătura în expresia Blană Reactor”?

Cu siguranță nici una, doar în măsura în care un anumit animal cu blană ar zbura într-un avion cu reacție,

ceea ce înseamnă că pentru a face o legătură ar mai interveni și alte Cuvinte.

În acest caz nici măcar aceste Cuvinte nu mai pot interveni ceea ce înseamnă că între „Continuumul Infinit” și Formele Intangibile nu se pot stabili legături între Expresiile acestora.

Prin urmare „Continuumul Infinit” este total rupt de Formele Intangibile iar între acestea și „Continuumul Infinit” nu pot exista relații din punctul de vedere al caracteristicilor și principiilor acestora fiindcă sunt atât de diferite ca posibil Simbol sau Înțeles încât nu au nici o tangență unele cu altele.

În consecință „Continuumul Infinit” cu Limbajul Pur Universal și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu au nici o relaționare cu Formele Intangibile decât aceea de determinare indirectă.

Prin relaționarea de determinare indirectă se înțelege faptul că în pofida inexistenței unor relații de ordinul caracteristicilor sau principiilor comune ele se stabilesc doar prin determinarea altor caracteristici și principii străine de determinant, cum este cazul Funcției Asimptotice, care pentru Forma Intangibilă care o posedă și o determină această Funcție Asimptotică pentru noi are un cu totul alt Simbol, Înțeles, Sens dar și Caracteristică și Principiu față de ceea ce înseamnă pentru noi Funcția Asimptotică.

Aceasta este și Inversiunea Formei Intangibile, pe baza căreia se definește Funcția Asimptotică și asimptotismul în general care generează Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea, din cadrul sistemic al „Continuumului Infinit”.

Cum Formele Intangibile sunt grupări diferite de Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire, înseamnă că și rezultatul funcțional al lor va fi diferit, astfel dacă cele patru definesc „Continuumul

Infinit”, Formele Intangibile vor defini cu totul alte și alte posibile „reprezentări”, decât „Continuumul Infinit”.

Am pus în ghilimele întrucât tot ceea ce face parte din Tot este o reprezentare și poate fi determinată începând cu „Continuumul Infinit”, pe când ceea ce nu mai face parte din Tot nu mai poate fi numită reprezentare, deci termenul pus în ghilimele adineaori este figurativ.

Ce sunt în acest caz Formele Intangibile?

Dacă nu fac parte din Tot dar nu sunt nici reprezentări în înțelesul avut de noi referitor la ce poate însemna o reprezentare, respectiv un reper care face parte din Tot și numai din Tot, niciodată din afara Totului fiindcă atunci nu mai este reprezentare, atunci ce anume sunt Formele Intangibile?

Să fie acestea localizate în Spatele Totului, despre care am vorbit atât de des în cărțile mele de până acum?

Nu pot fi localizate nici în spatele Totului, fiindcă și în acest Spate al Totului se află „Continuumul Infinit”, care se definește implicit și prin Spatele Totului, Spate al Totului prin intermediul căruia „Continuumul Infinit” rămâne etern „Continuu”, fiindcă acest Spate al Totului este inversul care definește contradicția de continuitate a „Continuumului Infinit”, acest Spate al Totului este ori Finitul din Infinit, ori Infinitul din Finit, ori Nesfârșirea din Infinit, ori partea Terminată a Nesfârșirii din Infinit, astfel Totul are mereu un Spate al său.

În consecință Formele Intangibile sunt grupări de alte determinări (diferite) de Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire dar care nu fac parte din Totul din Spatele Totului și nici din Tot, nefiind repere și nici Forme în sinea lor, fiind definite de către mine ca Forme fiindcă în cadrul limbajului meu de ființă terestră nu găsesc un alt cuvânt mai potrivit pentru aceste pseudoforme sau nici măcar atât.

Atunci cum pot fi grupări? Întrebarea care survine și se referă la grupări se complică fiindcă o grupare implică o mulțime de „ceva”.

Abia aici vedem că totuși acestea, cu toate că nu pot fi repere, sunt mulțimi a „ceva”, dar acel „ceva” este totalmente nedefinit de noi fiindcă se află în afara asimptotismului Funcției Asimptotice și Reperului Negației, Structuralizării și Nedefinirii, iar acest afară este unicul indiciu care ne poate lega de Formele Intangibile, indiciu care pe de altă parte nici nu poate să ne liniștească că întotdeauna ce este afară față de înăuntru este acel „ceva”, întrucât cuvântul afară în acest caz are cu totul alt înțeles, nefiind nici măcar Totul din Spatele Totului și nici o altă posibilă reprezentare a acestor Toturi ci se definește ca nefiind nici Tot și nici Totul din Spatele Totului dar care este acolo cu toate că nu face parte din acestea, nelezând sub nici o formă Totul întrucât pentru acesta nu există ca reper.

Cu toate acestea atunci Formele Intangibile nu sunt un alt fel de Tot bazat pe cu totul și cu totul alte perceptive care implică alte și alte considerente care pot fi obiectul re-considerării implicit al Analogiei Totului despre care am mai tot scris.

Răspunsul meu este Nu, fiindcă cum am mai subliniat anterior aceste Forme intangibile nu au nimic de a face cu noțiunea de Reper sau de orice altceva care ar face parte în vre-un fel sau altul din „Continuumul Infinit” ceea ce implică o detașare totală față de Tot cu toate că noi în raționamentul nostru nu vom putea admite „ceva” care să nu facă parte din Tot și nici din Totul din Spatele Totului, fapt care este opus raționamentului și judecății, dar care trebuie acceptat ca atare întrucât Adevărul uzitat de judecata noastră nu numai că nu este Adevărul Absolut al Cunoașterii dar această judecată este

atât de des umbrită de tot felul de precepte sau considerente, logici nocive care determină adevăruri false despre noi înșine.

Unul dintre aceste adevăruri false este și acela al faptului că avem Iluzia Vieții că am Cunoaște Adevărul, de și o rază de lumină există chiar și la nivel de Iluzie al Vieții unde Adevărul este Relativ, deci implicit intervine relativitatea adevărului, fiind conjunctural în funcție de propriul nostru Coeficient Logic 2 unde intervine Binele și Răul adevăratul și falsul, etc, care determină relativitatea adevărului supus Iluziei Vieții.

Chiar și noțiunea de relativitate în pofida faptului că nu este cunoscută în sinele ei în mod intrinsec, sugerează ceva, și anume faptul că noi oamenii în pofida faptului că trăim o viață falsă suntem parțial conștienți de falsitatea acestei vieți prin noțiunea de relativitate pe care o putem asocia Adevărului, Noțiune care ne determină să judecăm nu numai după noțiunile pe care le posedă reperele, dar și în funcție de noțiunile pe care le poate poseda și alte posibile sau chiar imposibile repere care s-ar situa, din punct de vedere Logic dar și Analogic, în cadrul relativității dintre adevărat și fals.

Astfel adevărul uman este un adevăr relativ care este determinat ca fiind un „Continuum” dintre bine și rău, adevărat și fals.

Toate acestea ne îndreptățesc să acceptăm relativizarea și în cadrul exemplului de față asupra Formelor Intangibile ca nefiind Repere ale „Continuumului Infinit” iar tot ceea ce nu este Reper nu este nimic și totuși este „ceva”.

Prin urmare relativizarea acelui „ceva” ne implică un „ceva” relativ în funcție de „Continuumul Infinit” sau un „ceva” definit prin Formele Intangibile ca nefiind relativ față de „Continuumul Infinit” dar în acest caz fiind alte Forme?

Dacă folosim termenul de Forme el include automat Reperul și se anulează de la sine.

Ce anume poate fi sau nu poate fi relativ față de „Continuumul Infinit” care este o sursă continuă a Contradicției determinată începând cu asimptotismul Funcției Asimptotice, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire?

Toate acestea au mai fost determinate și înainte de către acel „ceva” care poate fi sau nu relativ față de „Continuumul Infinit”, relativ din punctul nostru al oamenilor sau din punctul său intrinsec de vedere al acelui „ceva” definit de mine ca fiind Forme Intangibile? Da!

Fiindcă toate acestea sunt relative atât din punctul nostru al oamenilor veleitari ai Adevărului Relativ cât și din punctul de vedere al Formelor Intangibile care sunt relativizate tocmai de către realtivitatea „Continuumului Infinit” care este sursa Contradicției iar nimeni nu poate nega relativizarea Contradicției.

Orice Contradicție este Relativă precum orice Relativizare determină Contradicția.

Nu putem vorbi despre Contradicție fără a aminti Relativizarea, fiindcă nici o Contradicție nu este compusă dintr-un element care să fie total și de sine stătător acceptat ca sine în cadrul ecuației respective, ci include mereu două sau mai multe elemente între care intervin relativizări inerente datorate tocmai Contradicției dintre ele bazată pe diferențierea lor.

Astfel Contradicția va fi mereu relativă datorită diferenței care constă între elementele ce o definesc sau o compun.

În cazul „Continuumului Infinit” respectiv al asimptotismului de la baza acestuia intervine relativizarea tocmai prin negarea asimptotismului de către Negarea Negației ceea ce definește faptul că și

Formele Intangibile posedă un relativism tocmai prin ingerința lor în cadrul „Continuumului Infinit” prin asimptotismul Funcției Asimptotice?

Întrebarea devine și un răspuns în cazul când orice relativizare trebuie să fie determinată de o altă relativizare.

Cu toate acestea noi nu știm dacă asimptotismul este la fel ,adică tot asimptotism și în cadrul Formelor Intangibile care de fapt nu sunt Forme ci acel „ceva” care nu poate fi definit nefiind reper iar termenul de „Forme” a fost pus de mine, repet, cu totul și cu totul aleatoriu, neavând în cadrul limbajului nostru un termen mai apropiat, de aceea a fost imediat urmat și de „Intangibile” care reprezintă o tindere relativă către ceea ce sunt de fapt acestea care reprezintă un „ceva” dar fără să fie un Reper și nici o altă structură dar care are totuși calitatea de a determina asimptotismul în cadrul „Continuumului Infinit”, asimptotism ce stă la baza mirificei dar și diabolice construcții a acestui „Continuum Infinit” unde la rândul ei se află și lumea noastră.

Revenind la primul principiu al Funcției Logice și anume la paralelism și la calitatea de esențializare, observăm că premisele acestui paralelism constau tocmai în relativizarea Formelor Intangibile care se interpun prin asimptotism „Continuumului Infinit”, asimptotism care asigură astfel raportarea acestor Forme Intangibile asupra „Continuumului Infinit” care pentru noi reprezintă Totul dar și Totul din Spatele Totului.

Nu ar fi existat niciodată Totul din Spatele Totului și nici Totul pentru a determina Contradicția dacă nu ar fi fost Formele Intangibile care să determine asimptotismul prin intermediul căruia să se poată grupa acest model și mai mult decât atât, să se poată desluși în calitatea de

Reper pe baze relativiste și nicidecum pe structuralizări definite și înghețate ca fiind de sine stătătoare.

În acest caz trebuie să revenim și asupra Limbajului Pur Universal și a Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale și să stabilim dacă acestea sunt relative sau de sine stătătoare, dacă un Cuvânt-Matrice este relativ sau dacă acel Cuvânt-Matrice implicat cu Expresia pe care o reprezintă este relativ.

Răspunsul meu constă în relativitate fără nici un echivoc, întrucât fiecare Cuvânt-Matrice are o anumită Expresie doar raportat la un anumit Cuvânt-Matrice, iar dacă este raportat la un alt Cuvânt-Matrice nu mai are aceeași Expresie și pentru celălalt Cuvânt-Matrice ceea ce determină relativizarea Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal iar implicit odată cu această relativizare determină și relativizarea Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale.

Cum poate fi relativizată o Expresie Unică?

Răspunsul constă în faptul că această Expresie Unică este Unică pentru fiecare Cuvânt-Matrice dar și pentru întreg Limbajul Pur Universal, ale cărui Expresii se raportează la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Astfel relativitatea Limbajului Pur Universal va dovedi și relativitatea Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale prin raportarea sa la Expresiile fiecărui Cuvânt-Matrice în parte, dar și prin raportarea sa la o singură Expresie a Limbajului Pur Universal ca o sumă a tuturor Cuvintelor-Matrici, Expresie care se află mereu într-o schimbare, transformare, în funcție de „Continuumul Infinit” care determină etern și infinit noi și noi Cuvinte-Matrici prin tinderea sa „Continuă” spre Infinit, ceea ce va schimba mereu Expresia Întregului Limbaj Pur Universal dar și Expresiile Cuvintelor-

Matrici, fiindcă fiecare Cuvânt-Matrice are propria lui Expresie față de un alt Cuvânt-Matrice.

Dacă în cadrul Limbajului Pur Universal apar noi și noi cuvinte-Matrici la Infinit, acest lucru înseamnă că apar noi și noi Expresii la Infinit, deci și noi raportări la Infinit ale Cuvintelor-Matrici preexistente față de noile venite, fapt care va schimba modul de abordare și al celor preexistente față de cele preexistente care aveau deja un anumit mod de abordare stabilit, întrucât Expresiile lor se schimbă mereu, astfel că pentru un anumit Cuvânt-Matrice care până în acel moment dat avea o anumită Expresie față de un alt Cuvânt-Matrice, acea Expresie se va schimba, fiindcă se schimbă și raportarea Cuvintelor-Matrici la Limbajul Pur Universal aflat într-o continuă expansiune.

Ce s-ar întâmpla dacă Limbajul Pur Universal nu ar fi în această expansiune?

Răspunsul este simplu și anume nu ar mai fi „Continuumul Infinit” acesta nu ar mai tine către nimic ci ar deveni stabil și încremenit, ar dispărea contradicția și odată cu aceasta și relativismul dintre raportări.

Dispărând relativismul dintre raportări ar dispărea implicit și raportările întrucât nu ar mai avea obiectul identității lor care constă tocmai în raportare.

De ce? Fiindcă orice raportare constă în relativizare, deoarece intervin cel puțin două elemente distincte, și anume raportorul și raportantul, ceea ce determină cum am mai spus contradicția inerentă raportării, deci relativizarea.

Astfel tot ceea ce știm sigur despre Formele Intangibile (sigur nu există decât din punctul nostru de vedere) este faptul că determină asimptotismul și odată cu acesta devin acel „ceva” care implică în cadrul Logicii noastre relativizarea care stă la baza paralelismului, definită prin implicarea a cel puțin două elemente în

cadrul unei ecuații pentru ca acestea să fie paralele dar din punct de vedere al raționamentului, acest paralelism include contradicția și bineînțeles relativizarea.

Astfel primul principiu al Funcției Logice include în cadrul său prin paralelism, relativizarea și contradicția.

Să fie relativizarea și contradicția premisele esențializării Funcției Logice, adică acele premise prin intermediul cărora Funcția Logică să devină mereu esența Totului dar și a Totului din Spatele Totului, respectiv esența Cuvintelor-Matrici dar și a Funcțiilor care se pot dezvolta în cadrul acestor Cuvinte-Matrici?

Sau este posibil să devină doar esența unora sau altora din ecuația propriu zisă?

Răspunsul meu constă în faptul că Funcția Logică esențializează nu numai Cuvintele-Matrici dar și toate celelalte Funcții dezvoltate între aceste Cuvinte-Matrici sau în cadrul acestor Cuvinte-Matrici fiindcă paralelismul său include tocmai relativizarea și contradicția și odată cu acestea și relațiile dintre două sau mai multe elemente care relaționează între ele socializându-se, iar odată cu această socializare ele se esențializează tocmai prin paralelism și contradicțiile inerente ce determină propriul lor relativism și al „Continuumului Infinit” astfel Funcția Logică devine esență pentru Tot dar și pentru Toate din cadrul „Continuumului Infinit” fiind de fapt prima Funcția determinată de către „Continuumul Infinit” față de Funcția Asimptotică determinată de către Formele Intangibile.

Odată ce devine esență a Totului în Toate și al Toatelor în Tot, înseamnă că Funcția Logică nu este numai o funcție ci și o esență?

Care este diferența dintre Funcție și esență dar dintre Logică și esență?

În cadrul „Continuumului Infinit” Funcția Logică devine esență ceea ce înseamnă că esența constă în Logica acestei Funcții, prin urmare esența devine un atribut al Logicii.

Cu toate acestea întrebarea care se pune din nou dacă esența nu este Funcție Logică ci esență sau Funcția Logică este esență?

Răspunsul meu este fără echivoc: **Funcția Logică are caracteristica de a fi Esența tuturor în cadrul „Continuumului Infinit” fiindcă Logica esențializează Totul dar și Totul din Spatele Totului, prin contradicția și relativismul ce determină paralelismul, situat ca prim aspect în cadrul Funcției Logice.**

Astfel Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale raportată la Limbajul Pur Universal, respectiv la Expresiile Cuvintelor-Matrici ale acestui Limbaj, determină paralelismul care esențializează Totul din Spatele Totului dar și Totul , iar Toate se află în cadrul „Continuumului Logic”.

Acest fapt definește „Continuumul Logic” ca fiind inteligent, un „Continuum Logic” al cărui esență se structuralizează pe Funcția Logică, deci un „Continuum Logic” al judecății și al raționamentului, care se dezvoltă „Continuu” pornind de la esența sa care este Funcția Logică, esență care include paralelismul, respectiv odată cu acesta, contradicția și relativizarea.

O altă întrebare ar fi aceea legată de Adevăr și anume unde anume se află izvorul Adevărului Coaxiologic?

Cu certitudine că acesta pornește de la Formele Intangibile fiindcă acestea prin asimptotismul pe care-l determină alături de relativism și contradicția definită chiar și prin propria lor raportare la „Continuumul Infinit” aflat în „Continuumul Logic” definesc astfel

Adevărul Coaxiologic, care se dezvoltă în cadrul „Continuumului Infinit” structuralizat în cadrul Funcției Logice a acestuia.

Odată ce Adevărul Coaxiologic devine structuralizat în cadrul Funcției Logice înseamnă că Adevărul este numai și numai în funcție de Funcția Logică deci de Logică?

Nu poate exista și Adevăr fără de Logică?

Dar poate exista Logică fără de Adevăr?

Răspunsul meu este unul singur și anume Adevărul și Logica sunt **aproape** unul și același lucru, iar Logică fără Adevăr nu poate exista, precum nici Adevăr fără Logică, întrucât orice Adevăr fie el unul fals sau adevărat, include în el Logica pentru care este fals sau adevărat, astfel Logica este unită pentru totdeauna cu Adevărul, precum Logica Coaxiologică este unită cu Adevărul Coaxiologic.

Mai mult decât atât, Adevărul Coaxiologic este Logică dar Logica nu este în **totalitatea** sa Adevăr Coaxiologic decât parțial, fiindcă paralelismul, relativitatea și contradicția determină Adevărul Coaxiologic prin Formele Intangibile și asimptotismul acestora asupra „Continuumului Infinit” dar a determina nu înseamnă imlicit că sunt și raportate la acest determinant, decât în măsura în care acest determinant intervine prin Funcția Logică care are același determinant ca și Adevărul Coaxiologic, spre a se defini și redefini față de obârșiile sale contradictorii, relative și asimptotice.

Astfel contradicția, relativitatea și asimptotismul care stau la baza „Continuumului Infinit” sunt definite ca fiind între Formele Intangibile și asimptotismul definit prin Adevărul Coaxiologic și Funcția Logică, unde Adevărul Coaxiologic și Funcția Logică sunt cele două drepte ce determină asimptotismul prin relativizare și

contradicție, devenind sursa paralelismului dar implicit și paralelismul devenind sursa lor pentru „Continuumul Infinit”, sursă care va determina o reclădire a Funcției Logice în „Continuumul Infinit” dar și al Adevărului Coaxiologic în cadrul acestora total noi și schimbate față de Formele Intangibile de unde își trag obârșiile dar și față de „Continuumul Infinit” pe care-l determină autodeterminându-se pe ele (Funcția Logică și Adevărul Coaxiologic) ca fiind o nouă structură cu noi simboluri și sensuri, deci o altă Funcție și un alt Adevăr.

Astfel Funcția Logică este numai în cadrul „Continuumului Infinit” fiind prima Funcție a acestuia determinată într-un fel de acesta dar și de Formele Intangibile, față de Funcția Asimptotică care este o funcție ce operează doar „înaintea” „Continuumului Infinit” devenind una din caracteristicile principale alături de Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire, caracteristici care-l definesc determinându-l și care nu intervin ca dezvoltare a sa cum este cazul Funcției Logice și al Adevărului Coaxiologic care o definește.

Funcția Logică devine o caracteristică de bază a „Continuumului Infinit”, fiindcă pe baza ei „Continuumul Infinit” se definește atât pe sine cât și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale care **NU** este Funcție Logică, ci se află inserată în cadrul acesteia datorită faptului că Funcția Logică se definește imediat după determinarea ei ca fiind bazată pe principiul paralelismului și cumulului de funcții deci al esențializărilor acestor Funcții, și prin acele caracteristici care definesc Adevărul Coaxiologic ce va duce la dezvoltarea Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, dezvoltare care nu ar fi putut avea loc dacă nu ar fi fost acest Adevăr Coaxiologic care să supervizeze prin sine însuși , un sine definit și prin

Funcția Logică, Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Pe de altă parte această Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale fiind paralelă cu „Continuumul Infinit” ca o sugestie a acestuia, iar despre sugestie voi mai reveni, este paralelă tot datorită Funcției Logice care implică Adevărul Coaxiologic ce definește din punct de vedere sugestiv dacă această Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale este veridică sau nu, cel puțin din punct de vedere al Coeficientului Logic 2 al lumii noastre, fiindcă pe baza altui Coeficient Logic sau al celui Infinit, veridicitatea nu se va mai reduce la da sau nu, ci se va nuanța la numărul Coeficientului Logic sau la Infinitatea raționamentului respectiv care va propulsa condiția Adevărului Coaxiologic la aceea de a se defini din punct de vedere al veridicității sale cu Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Dar rog mare atenție, Adevărul Coaxiologic NU este Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale ci cu totul altceva față de aceasta, întrucât Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale se raportează la acest Adevăr Coaxiologic atunci când se raportează la Limbajul Pur Universal iar Limbajul Pur Universal se raportează tot la Adevărul Coaxiologic atunci când se raportează la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale ca mai apoi acestea să se poată raporta direct între ele.

De ce este necesară intervenția acestui Adevăr Coaxiologic, respectiv a Funcției Logice care-l încropește, pentru ca să se interpună raportării Limbajului Pur Universal și a Expresiei Unice Universale?

Necesitatea interpunerii constă în faptul că prin Adevărul Coaxiologic raportarea devine veridică sau nu, iar mai mult decât atât prin acest Adevăr Coaxiologic se

definesc pe sine atât Limbajul Pur Universal cât și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Din punctul de vedere al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale aceasta nu ar fi deloc Unică dacă Adevărul Coaxiologic nu ar defini-o pe baza Coeficientului Logic Infinit sau al Funcției Logice cu structuralizare de Infinit, ca fiind Expresie **UNICĂ** a Conștiinței Pure Universale, **Unicitate** care o clasează ca atare la definirea sa față de Limbajul Pur Universal.

Pe de altă parte, Limbajul Pur Universal nu ar avea nici o relevanță dacă la rândul său nu ar fi veridic prin intermediul Adevărului Coaxiologic față de Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale la care se raportează mereu.

Astfel la raportarea dintre Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și Limbajul Pur Universal intervine Adevărul Coaxiologic care este parte din Funcția Logică.

Prin urmare NU Funcția Logică se află în Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale sau în Limbajul Pur Universal, ci Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și Limbajul Pur Universal sunt determinate la rândul lor de Funcția Logică prin Adevărul Coaxiologic pe care aceasta îl încropește în cadrul său și nu Adevărul Coaxiologic include Funcția Logică cum se poate greși.

În concluzie Funcția Logică include Adevărul Coaxiologic care definește la rândul său Limbajul Pur Universal și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, ce sunt total diferite de Funcția Logică dar care interrelaționează cu aceasta pe baza Adevărului Coaxiologic care se află inclus în Funcția Logică.

Limbajul Pur Universal este definit ca fiind o structuralizare a „Continuumului Infinit” determinat de Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire, care toate la un loc definesc Limbajul Pur

Universal, asupra căruia intervine Funcția Logică cu paralelismul și esențializarea ei pentru a-l defini ca un Limbaj Pur Universal paralel cu Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale pe care o definește tot sub aceste aspecte, bineînțeles cu implicarea Adevărului Coaxiologic.

Din câte se poate observa Adevărul Coaxiologic este definit ca fiind Funcția Logică întrucât este parte din aceasta dar Funcția Logică NU este definită ca fiind Adevăr Coaxiologic întrucât față de caracteristicile Adevărului Coaxiologic aceasta mai posedă paralelismul și esențializarea prin care devine mereu esența Totului cât și a Funcțiilor dezvoltate în acest Tot dar și a Totului din Spatele Totului, respectiv a „Continuumului Infinit”, ceea ce propulsează „Continuumul Infinit” în calitatea sa de element Logic.

Astfel „Continuumul Infinit” este un element Logic bazat pe Funcția Logică la fel cum este și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale dar a fi un element care posedă o anumită Logică NU înseamnă câtu-și de puțin că elementul respectiv definește Logica ca atare!

Și noi oamenii susținem sus și tare că posedăm în această Iluzie a Vieții o anumită logică a noastră, dar acest lucru nu înseamnă câtuși de puțin că noi suntem logica respectivă.

Nu, în nici un caz noi nu suntem logica pe bazele căreia raționăm, ci doar o considerăm pe aceasta ca fiind un instrument ajutător în modul nostru de a privi, raționa, judeca dar și de a înțelege lumea în același timp chiar dacă aceasta se bazează pe Iluzia Vieții.

Ce ar fi dacă noi oamenii am considera că logica suntem noi înșine, iar Iluzia Vieții nu există, ci tot ceea ce vedem, simțim și înțelegem face parte din Adevărul Absolut al acestei lumi?

Acest lucru ar face ca noi să putem înțelege Totul, fiindcă Logica noastră ar trebui să ne lase acest aspect odată ce noi suntem logică, ar trebui pe lângă aceasta să știm de ce NU suntem și nu doar de ce suntem, ar mai trebui să cunoaștem de ce nu există moarte fiindcă logica nu moare niciodată dar și de ce există viață fiindcă logica nu trăiește niciodată, ca în cele din urmă să înțelegem de ce se pot face operații de adunare, scădere, împărțire, înmulțire dar și altele pe care noi nu le cunoaștem, când în locul lor am putea folosi corelații care să le coaxializeze pe toate acestea într-o singură operație logică.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să știm de ce sunt numere dar și de ce nu sunt iar mai mult decât atât ce anume reprezintă acestea în realitate.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să știm de ce sunt relații între aspecte, fenomene și lucruri și de ce nu sunt.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să știm de ce nu știm și pentru ce nu știm că știm.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să știm de ce sunt moduri și condiții, dar de ce acestea sunt unice sau multiple, precum de ce sunt corelații dar și interrelaționări între aceștia.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să știm de ce nu știm nimic pentru a afla totul și de ce aflăm totul pentru a nu ști nimic.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să înțelegem de ce nu ne înțelegem și să nu ne înțelegem fiindcă ne înțelegem ca în cele din urmă să realizăm că nu avem ce să înțelegem.

Dacă noi oamenii am fi logică nu am fi nimic din, în și prin noi fiindcă logica nu suntem noi ci ea, întrucât este prin, în și afară de sine!

Distanța până la Adevărul Absolut al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii este enormă pornind de la Formele Intangibile, asimptotismul transmis de acestea și tot ceea ce dezvoltă caracteristicile „Continuumului Infinit” pentru definirea primei sale Funcții, a esenței sale, respectiv Funcția Logică prin care „Continuumul Infinit” se definește, definire care prin paralelismul Funcției Logice definește și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

CAPITOLUL III

Determinările Funcției Logice, Tangentiabilitatea

Al treilea principiu al Funcției Logice este acela de a determina dar și defini prin ea însăși, Adevărul Coaxiologic.

Referitor la acest al treilea principiu al Funcției Logice care implică determinarea dar și definirea acestei Funcții prin ea însăși a Adevărului Coaxiologic este relevantă mai înainte de toate determinarea care se face pe anumite baze dintre care am mai inserat până în prezent și în această lucrare iar altele trebuiesc dezvoltate.

Interessant este faptul cu privire la definire ca fiind diferită de determinare întrucât determinarea înseamnă un rezultat nou care poate stabili la rândul său raporturi între alți determinanți pe când definirea constă într-un nou raport dintre determinanții deja existenți, ceea ce le deosebește radical pe cele două.

Astfel am mai stabilit până acum că Adevărul Coaxiologic, este un Adevăr Relativ, Asemiotic, Substituant, Motivant, Complementar și Analog Negațional.

Toate aceste caracteristici ale Adevărului Coaxiologic stabilite deja sunt incluse la rândul lor în modurile de determinare ale acestui Adevăr Coaxiologic, unde fiecare astfel de mod de determinare este definit la rândul lui de caracteristicile definitorii ale determinărilor, respectiv de acele caracteristici care susțin raportările sau neraportările determinărilor sau nedeterminărilor respective.

Astfel determinanții „încep” odată cu Funcția Logică care-i produce, autodeterminându-se în acest fel pe sine, prin aceștia întrucât Adevărul Coaxiologic este parte din Funcția Logică.

Odată cu determinanții apare Cauza și Efectul?

Orice determinant are o Cauză care-l produce precum orice Cauză are propriul său Efect.

A vorbi despre Cauză și Efect în acest caz este a-i atribui Funcției Logice calitatea de Cauză, iar determinantului aceea de Efect.

Funcția Logică nu este un fenomen fiindcă ea nu este nici un Eveniment în sine deoarece am mai scris de atâtea ori în lucrările mele că Evenimentul Primordial nu se poate produce decât numai și numai în Cuvântul-Matrice al Cunoașterii datorită Semanticului, Asemanticului și Lipsei care constă în Periodic iar în acest context vorbim de determinanți care au o Cauză în Funcția Asimptotică care nu este nici un Eveniment și nici un Fenomen ceea ce surclasează definiția Cauzei aceea de a fi Efectul unui anumit Fenomen sau Eveniment, etc.

Prin urmare întrebarea care se pune este dacă Funcția Logică poate să fie o Cauză în sine întrucât Adevărul Coaxiologic face parte din sine sau este cu totul altceva, deoarece cum se poate determina ceva din sine pentru sine unde tot tu să fii Cauza, tot tu Efectul, iar între acestea să mai fie și o mulțime de determinanți?

Ajungem la concluzia-întrebare dacă pot fi determinanți fără o Cauză a lor sau fără un Efect sau pot fi determinanți care să întrunească în cadrul lor și Cauza și Efectul?

Dacă sunt toate acestea, atunci cum mai pot fi determinanți odată ce sunt determinați de aceeași Cauză care devine și Efectul lor?

La fel se întâmplă și în cadrul Funcției Asimptotice care la prima vedere determină Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea care se definesc ca fiind „Continuumul Infinit” care se regăsește în prima sa Funcție și anume Funcția Logică care nu mai face parte din Formele Intangibile.

Astfel Funcția Logică nu poate fi determinată de „Continuumul Infinit” fiindcă aceasta se regăsește drept Logică a acestuia fiind definită ca fiind chiar și „Continuum Infinit” din acest punct de vedere tocmai datorită paralelismelor sale dar și calității cumulative de esențializare despre care am mai scris, calitate care definește alături de „Continuumul Infinit” și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale făcând din „Continuumul Infinit” un „Continuum Logic” care reunește astfel atât noțiunea ca atare de „Continuum Infinit” cât și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Prin urmare Funcția Logică NU este determinată de către „Continuumul Infinit” ca un Tot, chiar dacă structural poate fi definită deci raportată la asimptotismul inerent, care precede Reperului Negației pentru Structuralizarea, tocmai a Funcției Logice, Structuralizare ce constă în Nedefinirea Funcției Logice tocmai datorită inversiunii cauzalității din punctul nostru de vedere fiindcă nu putem vorbi despre raportare structurală înainte, deci predecesoare Structuralizării ca atare.

Astfel Reperul Negației are rol de contraversiune a acestei inversiuni și anume de a menține asimptotismul față de Funcția Logică în pofida faptului că acesta o definește asimptotic ca atare iar Funcția Logică se definește structural prin asimptotism înainte de a fi Structuralizarea definită ca atare în cadrul „Continuumului Infinit”.

Această inversiune de cauzalitate din punctul raționamentului nostru al Coeficientului Logic 2 ne rezultă faptul că NU putem vorbi despre determinism în adevăratul sens al cuvântului la nivelul Funcției Logice decât despre un indeterminism al cărui rezultat constă într-o anumită determinare a Adevărului Coaxiologic.

Această determinare a Adevărului Coaxiologic bazată pe indeterminism este baza de unde va porni întreaga structuralizare a „Continuumului Logic” care este una și acealași lucru cu „Continuumul Infinit” doar că în cadrul lui mai intră alături de acesta și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, Expresie Unică care-și are baza în paralelismul și esențializarea cumulativă a Funcției Logice, dar și în determinarea Adevărului Coaxiologic bazată pe indeterminismul despre care am subliniat mai sus.

Raporturile dintre indeterminism și determinism sunt de mai multe feluri.

Acestea sunt:

Indeterminismul - Determinat Cumulativ și Indeterminismul - Determinat Transcendent.

Indeterminismul - Determinat Cumulativ poate fi la rândul său Indeterminism - Determinat Cumulativ de Fond și Indeterminism - Determinat Cumulativ de Contraversiune.

Indeterminismul Transcendent poate fi Indeterminism Transcendent Direct și Indeterminism Transcendent Aleatoriu.

Indeterminismul-Determinat Cumulativ de Fond cât și cel *de Contraversiune* este acel tip de indeterminism despre care am subliniat adineaori și anume *Indeterminismul-Cumulativ de Fond* este atunci când cauzalitatea se pierde în propriul său efect întrucât determinatul, în cazul de față Adevărul Coaxiologic este atât cauza Funcției Logice cât și efectul său întrucât Funcția Logică în acest caz determină Adevărul Coaxiologic care este tocmai parte din Funcția Logică, cu toate acestea Funcția Logică nu se determină pe sine decât parțial.

Indeterminismul - Determinat Cumulativ de Contraversiune este atunci când asimptotismul Funcției Asimptotice inversează cauzalitatea prin Reperul Negației cu privire la Funcția Logică definită prin raportare ca fiind o structură definită prin paralelismul cumulativ al său, structurat pe esențializare, față de asimptotism, iar esențializarea se află chiar „înainte de Reperul Negației prin Funcția Logică ca atare care „începe” imediat după Funcția Asimptotică, întrucât Funcția Logică se identifică și cu „Continuumul Infinit”, în afară de Funcția Asimptotică a acestuia, care este de fapt o prelungire a Formelor Intangibile.

Astfel Funcția Logică posedă o structură a sa „înainte „ de Structuralizare, cu toate că Structuralizarea ca atare este determinată de către Reperul Negației, ceea ce creează **inversiune** cauzală prin exemplul: Structura Funcției Logice devine cauză a aceleiași structuri ale aceleiași Funcții Logice cu diferența că aceasta este atât „înainte” cât și „după” Reperul Negației ce definește Structura acestei Funcții Logice prin definirea structurii „Continuumului Infinit”, inversiune care s-ar autonega pe sine dacă nu ar fi tocmai Nedefinirea care să denominalizeze contraversiunea negației, și anume aceea de a fi structură atât „înainte” cât și „după” Reperul

Negației, adică același Efect (aceeași structură) dată de o singură cauză, ce provine de la asimptotism, doar că Efectul sunt de fapt două Efecte despărțite de reperul Negației și astfel primul Efect (structură) devine cauză al celui de-al doilea Efect, care este tot structură chiar dacă între acestea intervine Reperul Negației în calitate de cauză al aceluiași Efect.

Astfel Structura (Efectul) Funcției Logice de „dinainte” de Reperul Negației va fi cauza celei de-a doua Structuri a Funcției Logice care este Efectul său doar că același Efect este aceeași Structură și mai mult decât atât aceeași Structură mai are o altă cauză care definește același Efect și anume Reperul Negației.

Astfel vom avea două cauze diferite având același Efect doar că una dintre cauze, respectiv Structura Funcției Logice este aceeași cu Efectul său respectiv aceeași Structură a Funcției Logice.

Astfel cele două Cauze diferite dar cu același Efect vor determina Structura Funcției Logice , care va fi anulată prin Nedefinirea „Continuumului Infinit”.

Prin urmare, pot exista două Cauze distincte care să determine același Efect, iar una dintre cele două Cauze să fie tocmai Efectul celor două Cauze și astfel să se determine inversiunea cauzală.

Față de inversiunea cauzală, intervine Nedefinirea sub formă de contraversiune a inversiunii cauzale, întrucât două Cauze diferite nu pot să determine același Efect dintre care una din Cauze să fie Efectul însuși fără ca să intervină contraversiunea cauzală a Nedefinirii, fiindcă ori una din Cauze este Efect, ori rămâne Cază.

Dacă nu ar fi intervenit Contraversiunea cauzală a Nedefinirii întreaga Structură a Funcției Logice s-ar fi năruit.

Toate acestea se datorează implementării propriilor principii ale Funcției Logice pentru a se putea defini și

redefini asupra asimptotismului datorat Formelor Intangibile.

Astfel Funcția Logică are unul din cele mai importante roluri care de fapt o definește ca atare față de asimptotism și anume tangibilitatea.

Conform Funcției Logice, întotdeauna cele două drepte care tind la infinit una spre alta se vor uni.

Tangentiabilitatea devine una din caracteristicile de bază ale Funcției Logice, fiindcă pe baza tangentiabilității se definesc toate structuralizările cauzale viitoare ale acestei Funcții Logice, întrucât orice tangentă devine un Adevăr Coaxiologic, tocmai datorită faptului că tangentiabilitatea este baza relațiilor modale, conjuncturale, aleatorii, procedurale, liniare, operationale (operatori matematici de tipul orto, gama, eta, etc), dar și a cauzalității bazate pe acestea inclusiv a determinismelor în care Adevărul Coaxiologic se desfășoară ca reper, sursă, cauză, efect, și relaționare a sa prin raportarea la alte și alte tipologii sau atipologii cu privire la funcții adevărate sau neadevărate ale calității tangențiale.

Tangentiabilitatea este responsabilă de determinarea tuturor Funcțiilor care se vor dezvolta (corect este se dezvoltă etern), nefiind un început sau sfârșit, în cadrul Funcției Logice a „Continuumului Logic”.

În consecință Indeterminismul-Determinat Cumulativ de Contraversiune se axează pe o **contraversiune a structuralizării bazată pe Nedefinire** pentru a se ajunge iarăși la asimptotismul **ințial** unde apare din nou definirea ca raportare la paralelismul Funcției Logice prin care se definește „Continuumul Infinit” alături de Expresia Unică Universală în cadrul „Continuumului Logic” care este nu numai Totul sau

Totul din spatele Totului ci Totul fără de Cuprins sau Totul fără de Tot, care este Expresia de ansamblu a Funcției Logice.

Toate acestea se realizează întrucât doar astfel cum am mai spus adineaori Funcția Logică dar și „Continuumul Logic” se poate identifica față de asimptotismul Formelor Intangibile, asimptotism perceput astfel de Funcția Logică dar care poate să fie absolut orice altceva.

Astfel NU trebuie făcută greșeala de a se confunda Funcția Logică cu Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Toate acestea fac parte din „Continuumul Logic” ale cărui obârșii se află în asimptotismul Formelor Intangibile, asimptotism care am mai spus de mai multe ori până acum NU este Asimptotism decât în măsura raportării noastre față de acesta, dar dacă raporturile respective s-ar schimba atunci și ceea ce ne apare nouă ca fiind definit drept asimptotism ar fi cu totul altceva.

Mai mult decât atât nici Formele Intangibile nu sunt nici măcar Necunoscutul sau Nimicul despre care am mai scris în alte lucrări de ale mele întrucât aceste dacă ar fi Necunoscutul ar fi opuse Cunoașterii, prin urmare tot un Cunoscut ce urmează a fi aflat de către cei pentru care este Necunoscut.

La fel aceste Forme Intangibile nu sunt nici Nimic tocmai pe considerente asemănătoare fiindcă dacă ar fi Nimic ar fi un Simbol și un Înțeles chiar și pentru Cunoaștere, la care aceasta s-ar putea raporta ceea ce nu este cazul în ecuația de față.

Astfel Formele Intangibile sunt cu totul altceva decât ceea ce ne putem noi închipui, iar tocmai de aceea ele pot fi sau nu corelate anumitor cauzalități sau indeterminări pe care le definim sau nu pot fi corelate astfel.

Acest aspect ne îndreaptă să ne gândim dacă Formele Intangibile au un corelat în Funcția Asimptotică sau tocmai caracteristicile lor despre care noi nu știm nimic sau poate că nici măcar nu sunt caracteristici pot fi cele care determină sau nu determină asimptotismul.

Dacă acestea nu determină asimptotismul, acest aspect ar putea fi nuanțat iarăși ca o Indeterminare a asimptotismului rezultând chiar și în logica noastră rudimentară a Coeficientului Logic 2 tot o determinare, fiindcă nu doar implicarea poate determina „ceva” dar chiar și neimplicarea, ceea ce duce iarăși la un Indeterminism-Determinat Cumulativ de Contraversiune.

În cazul *Indeterminismului Trancendent Direct* intervine posibilitatea ca inversiunea cauzală și nu numai aceasta să se regăsească într-un anumit element, lucru sau chiar și în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, în calitatea de Fenomen sau Eveniment sub forma de determinat al unei anulări intervenite transcendent de la o anumită cauzalitate a cărei esență constă într-un alt tip de Indeterminism, care poate fi Cumulativ de Fond sau de Contraversiune.

La fel se întâmplă și în cazul *Indeterminismului Transcendent Aleatoriu*, doar că acolo cauzalitatea care determină indeterminare și care poate consta în determinare sau în indeterminare ca adineaori unde nu am mai specificat și acest aspect nu transcede în mod direct vizând o anumită „Țintă” ci în mod aleatoriu vizând un grup sau un constituent din cadrul mulțimii respective determinată cu totul și cu totul aleatoriu dar care are ca rezultat indeterminismul respectiv.

Indeterminismul - Determinat de Fond, de Contraversiune, cel Transcendent Direct cât și cel Transcendent Aleatoriu au drept rezultate propriii lor determinați, întrucât orice rezultat al unui Indeterminant devine Determinat dacă acesta se

*definește printr-un alt **Indeterminant**, precum orice rezultat al unui **Indeterminant** devine **Determinat** dacă acesta se definește printr-un alt **Determinant**.*

Astfel Determinările Indeterminismului-Determinat de Fond sunt:

Determinări Constituante, Determinări Nonconstituante, Determinări Complementare, Determinări Noncomplementare.

Determinările Indeterminismului - Determinat de Contraversiune sunt: *Determinări Intangțiale, Determinări Tangțiale, Determinări Conjuncturale, Determinări Nonconjuncturale, Determinări Modale, Determinări Nonmodale.*

Determinările Indeterminismului Transcendent Direct sunt: *Determinări Relaționale, Determinări Nonrelaționale .*

Determinările Indeterminismului Transcendent Aleatoriu sunt: *Determinări Aleatorii sau Determinări Nonaleatorii.*

Definirile sunt raportările determinărilor sau cum anume se raportează acestea la alte determinări care sunt definite ca atare, fără ca raportarea respectivă să definească o nouă determinare.

Acestea se împart în:

Definiri de Unicitate, Definiri de Pluralitate, Definiri Secvențiale și Definiri Modal-Secvențiale.

Determinările Indeterminismului-Determinat de Fond sunt:

Determinarea Constituantă

Acest tip de Determinare are drept rădăcină Indeterminismul-Determinat de Fond care se reflectă astfel prin intermediul bazei asimptotice ale Funcției Logice în cadrul relativizat de Adevărul Coaxiologic al aceleiași Funcții Logice unde cauzalitatea se afirmă drept o sursă care nu poate fi structurată decât pe baze indeterminate care constituie în aceeași măsură domeniul relațional de implementare a perceptelor acestui Adevăr Coaxiologic, asupra „Continuumului Infinit” , Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, Limbajului Pur Universal dar implicit și al ceea ce trebuie definit ca „Finalitate”, ”Terminat”, pentru a deveni comparabil „Continuității” prin raportarea la Nesfârșit, etc.

Determinarea Nonconstituantă

Este o determinare care are drept scop relativizarea „Finalității” al raportului dintre aceasta și „Continuumul Infinit” dar și al raportului dintre aceeași „Finalitate” și „Continuumul Logic” despre care am mai spus că este definită ca fiind „Continuumul Infinit”, Limbajul Pur Universal și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale împreună, întrucât definește Funcția Logică în ansamblul caracteristicilor sale dar și al atributelor sale asupra Totului.

Determinarea Nonconstituantă se suprapune celei Constituantă tocmai pentru ca relativizarea să poată fi inerentă „Continuumului Logic” și implicit Adevărului Coaxiologic care face parte din Funcția Logică.

Determinarea Complementară

La fel ca și determinările Constituantă și Nonconstituantă și Determinarea Complementară face parte din cadrul Determinărilor Indeterminismului-Determinat de Fond care prin natura sa definește complementaritatea elementelor care intră în ecuația sa, avizând astfel faptul că nici un element indiferent de locul, rolul și modul prin care acesta se definește nu este separat de restul celorlalte elemente ale Totului, ci este parte dintr-un vast angrenaj, care-i va fi mereu și etern complementar, atât direct, indirect, modal, relațional sau structural.

În cazul de față Indeterminismul-Determinat de Fond rezolvă o sinuoasă problemă a „Continuumului Logic” în ansamblu și anume aceea de a reliefa Echilibrul acestuia pe bazele indeterminării de la bazele sale reliefate pe asimptotismul survenit prin Formele Intangibile.

Determinarea Necomplementară

Necomplementaritatea anumitor elemente determinate ca atare de rădăcina Indeterminismului-Determinat de Fond se poate produce datorită asimptotismului inițial prin intermediul căruia pot interveni mai multe posibilități de determinări, respectiv mai mulți determinanți care să nu poată fi tangențiali cu sistemul în care sunt proiectați și astfel aceștia devin Necomplementari sistemului, primind o complementaritate în alte sisteme prin care rădăcinile lor structurale definesc tangențabilități.

Determinările Indeterminismului - Determinat de Contraversiune sunt:

Determinarea Intangențială

Față de Determinarea Necomplementară ce are ca rădăcină Indeterminismul-Determinat de Fond, în cadrul acestei Determinări Intangențiale care are o rădăcină diferită față de Determinarea anterioară, și anume Indeterminismul-Determinat de Contraversiune, unde intervine și aici Funcția Asimptotică, respectiv asimptotismul care împiedică tangențiabilitatea doar că în acest caz particular elementele determinate de către o anumită cauzalitate nu mai pot fi tangibile cu alte sisteme și nici rădăcinile structurale ale lor nu posedă tangențabilități pentru ca acestea să poată fi ancorate altor sisteme și prin urmare sunt supuse nu numai inversiunii cauzale datorată structuralizării Funcției Logice prin două cauze diferite cu același efect care este chiar una din cauze, dar și contraversiunii caracteristicii de Nedefinire a „Continuumului Infinit” care va readuce asimptotismului inițial Determinarea Intangibilă respectivă pentru a re-entra pe un alt făgaș posibil în cadrul structuralizărilor Funcției Asimptotice bazată pe inversiune și contraversiune.

Determinarea Tangențială

Acest tip de determinare posedă anumite grade de tangențabilitate cu sistemele în care se produce determinare, a nu se înțelege prin „produce” că începe o anumită determinare. Nici vorbă. Acestea nu încep niciodată precum nu se termină niciodată. Ele sunt eterne.

Față de Determinarea unde se realizau tangentabilități, ca și cea cu rădăcina în Indeterminismul-Determinat de Fond, în Indeterminismul-Determinat de Contraversiune, aceste tangențe se identifică prin faptul că anumite elemente sunt structuralizate astfel încât ele devin Determinanți Tangenți dar ai acestui Indeterminsim-Determinat de Contraversiune, unde tangențiabilitatea constă tocmai în inversiune și contraversiune, tangentabilitate care le și definesc pe aceste două tocmai prin faptul că doar astfel, prin tangentabilitate, sistemele se pot defini și orienta către inversiunea cauzală dar și către contraversiunea acestora. Asupra anumitor aspecte ale acestui tip de Determinare Tngațională am mai discutat adineaori.

Determinarea Conjuncturală

Calitatea de Contraversiune dar mai ales cea de inversiune care intervine direct și prompt asupra cauzalității, inerente de altfel cu o bază supusă asimptotismelor, poate „rezulta” (am pus în ghilimele fiindcă termenul e figurativ, deoarece orice rezultă are un început ceea ce nu este cazul exemplului nostru), - anumite Determinări Conjuncturale care sunt nu numai în funcție de inversiune dar și de contraversiunea care se raportează la aceste tipuri de Determinări, ceea ce le dă un caracter conjunctural, fiind posesoare atât al unei inversiuni sau contraversiuni dar și posesoare a lipsei uneia sau altele dintre acestea.

Toate acestea le dau un caracter conjunctural, dar rog mare atenție, acest lucru nu le dă și caracterul tangențial sau nontangențial, fiindcă de regulă Determinările Conjuncturale sunt Determinări duale adică față de calitatea lor Conjuncturală ele se mai supun și determinărilor cu caracter tangențial sau nontangențial,

ceea ce duce la cumul de determinări în cadrul Indeterminărilor-Determinate de Contraversiune, cumul de determinări care stau la baza esențializării Funcției Logice.

Determinarea Nonconjuncturală

Este tipul de Determinare al Indeterminismului-Determinat de Contraversiune, care implică imposibilitatea ca un determinant să poată primi calitatea duală sau nu de a deveni conjunctural, și astfel acesta nu va putea participa la procesul de esențializare, respectiv de cumul ca și Determinantul Conjunctural anterior.

Neparticiparea la procesul de esențializare îi dă acestuia caracterul de a fi nonconjunctural, și de a se afilia Determinărilor sistemice din care face parte rădăcina sa.

Cu toate acestea față de acei Determinanți cărora i se vor alătura, acest Determinant are calitatea de a avea acces dar și de a fi complementar cu anumite posibilități conjuncturale de esențializare ale Funcției Logice dar datorită tangențiabilității rădăcinilor sale sistemice devine impropriu acestui proces.

Pe de altă parte Determinantul Nonconjunctural este tipul de Determinant care tocmai prin neparticiparea sa la esențializarea conjuncturală a cumulului despre care am vorbit anterior face ca un alt determinant să poată fi el acel participant deci să posede dualitatea cumulului de Determinanți, respectiv și pe aceea de a fi Determinant Conjunctural.

Ce anume stă la baza acestui proces?

Două determinări despre care am vorbit adineaori și anume Determinarea Tangibilă și Determinarea Intangibilă.

Determinarea Modală

Față de tipurile conjuncturale de determinanți, determinanții modali sunt acei determinanți care nu numai că nu stabilesc o anumită esențializare prin cumul de determinanți ai Funcției Logice, dar nici nu se intersectează în vre-un fel sau altul cu determinanții de tangibilitate ci se clasează sau surclasează ca intermediari între toate celelalte tipuri de determinanți ai Indeterminismului-Determinat de Fond.

Cum anume?

Determinanții tangențiali și conjuncturali se „lovesc” în cadrul Indeterminismului-Determinat de Fond de Determinanții Netangențiali sau Nonconjuncturali, pentru a deveni în funcție de rădăcina fiecăruia tangent sau netangent la un anumit sistem din cadrul structurii Funcției Logice.

Pentru aceasta și unii și alții vor fi nevoiți să dezvolte indirect Determinanții modali, de ce?

Deoarece pentru ca ceilalți determinanți să se poată defini în cadrul Indeterminismului-Determinat de Contraversiune, au nevoie de determinanții modali, deoarece determinanții Tangențiali sau Conjuncturali nu sunt doar ei ci și inversele lor în postura determinanților Intangențiali și Nonconjuncturali, care s-ar reduce unii pe alții, dacă nu ar fi inversiunea de cauzalitate și contraversiunea Indeterminismului-Determinat, respectiv. Astfel acest Indeterminism prin raportarea la acei determinanți rezultă Determinanții Modali.

Prin determinanții modali, nici un Determinant Tangențial alături de inversul său sau Conjunctural alături de inversul său nu vor putea fi anulați, fiindcă vor interveni etern Determinanții Modali care se axează pe inversiune și contraversiune.

Astfel când un Determinant Tangențial este pe cale de a fi anihilat de un determinant Intangențial, atunci Determinantul Modal realizează inversiunea sau contraversiunea, în exemplul de față contraversiunea pentru ca acei determinanți să nu poată fi anihilați și să își găsească rădăcinile lor sistemice și de structuralitate acolo unde pot realiza anumite tangentialități.

Determinarea Nonmodală

Este o determinare asemănătoare Determinării Modale, bazate pe aceleași principii ca și Determinarea Modală, doar că aceasta se răsfrânge asupra anumitor determinanți cu sens de inversiune sau contraversiune opus Determinării Modale.

Determinarea Nonmodală este cea care asigură Echilibrul balanțelor Determinărilor Modale, și invers același lucru îl fac Determinările Modale față de Determinările Nonmodale.

Determinările Modale și Nonmodale sunt acele determinări responsabile de dezvoltarea altor Funcții în continuare, cum sunt Funcția Conjunctivă, Funcția Disjunctivă, Funcția Atributivă, etc.

Determinările Indeterminismului Transcendent Direct sunt:

Determinarea Relațională

Acest tip de determinări au o nouă rădăcină și anume, aceasta se află în cadrul Indeterminismului Transcendent, caracterizat prin faptul de a putea fi aflat același determinant atât în cadrul unui anumit sistem structural cât și în altul, ceea ce îi conferă transcendența ca atare.

Acest tip de Indeterminism este cel care Coaxializează prin propria lui transcendență Totul în același Tot atât ca Unicitatea dar și ca Diversitate, astfel Totul este Unul și Unul sunt Toate.

Indeterminismului Transcendent i se pot asocia până și Cuvintele-Matrici cum ar fi Începutul, Sfârșitul, Originea, dar și Nimicul sau așa zisul „Gol” inherent al unui „început” care de fapt este etern și cum am mai stabilit orice început, începe cu sfârșitul altui început.

Astfel Indeterminismul Transcendent definește toate în Tot astfel încât „începutul” acelui „Gol” să devină transcendent în alte sisteme care se definesc și ele cu Golul respectiv, dar și „Golul” respectiv se definește cu sistemele în care este transportat.

Prin urmare Indeterminismul constă tocmai în această relaționare de Sistem Structural și „Gol”.

Relaționarea respectivă se definește ca fiind Determinantul Relațional al Indeterminismului Transcendent Direct.

De ce direct?

Răspunsul constă în faptul că aceste „regăsiri ale „Golului” în Sistemul Structuralizat dar și al Sistemul Structuralizat în „Gol” se face în mod direct fără intervenția altor determinanți care ar putea da un curs aleatoriu reprezentării cu finalitate în „regăsirea” „Golului” în Sistemul-Structuralizat.

Determinarea Nonrelațională

Acest tip de determinare nu este câtuși de puțin inversa Determinării Relaționale fiindcă nu împiedică aflarea „Golului” în Sistemul Structuralizat și nici nu anulează în vreun fel acest demers al Indeterminismului Transcendent, ci îl păzește de alți posibili determinanți

care l-ar putea năru sub aspectul anulării sale prin „GOL”.

Toate acestea se datorează faptului că „Golul” care transcede unei anumite Structuralizări Sistemice va face să se definească cu aceasta iar aceasta va lua locul „Golului”, iar dacă unul ar fi anulat de către celălalt în cadrul Indeterminismului Transcendent și celălalt ar fi anulat de către primul și astfel totul s-ar năru dacă nu ar fi Determinantul Nonrelațional care să se „implice” prin **inversiunea** esențială a relaționărilor dintre „Gol” și Structuralizarea Sistemică, astfel încât „Golul” să nu poată fi anulat dar nici Structuralizarea Sistemică la rândul ei.

De ce nu se numește Indeterminare-Determinată Controversială și se numește Transcendentală?

Acest fapt se datorează „regăsirii” Totului în Toate și Toatelor în Tot ceea ce-i dă nuanțarea de transcendență, lipsind cu desăvârșire contraversiunea cauzalităților chiar dacă sub aspectarea Determinării Nonrelaționale ne apare inversiunea.

Determinările Indeterminismului Transcendent Aleatoriu sunt:

Determinările Aleatorii

În cadrul acestui Indeterminism intervine constanta aleatorie care este un determinant care poate să aparțină oricărui tip de Indeterminism amintit până în prezent și care se poate interpune caracteristicii de transcendență directă a unui determinant în cadrul unui Sistem Structural.

„Golul” din cadrul exemplului de mai sus folosit la definirea Indeterminismului Transcendent Direct este de

fapt un **determinant** care transcede într-un anumit Sistem Structuralizat.

De altfel și Sistemul Structuralizat este un alt determinant la rândul lui.

Această transcedere se face direct fără intervenția unui determinant terț care poate da o alură aleatorie sau determinantul „Gol” să se afle într-un anumit Sistem Structuralizat ce este un alt determinant sau nu, iar în locul acestui Sistem Structuralizat „Golul” să se regăsească în mod aleatoriu într-un alt determinant.

Pentru acest aspect este necesară constanta care e de fapt determinantul terț. Acest determinant terț se interpune primului determinant de a se regăsi în cel de-al doilea dându-i primului determinant o traiectorie aleatorie către un alt determinant între care se stabilesc anumite Relaționări specifice, cum ar fi Determinările Relaționale sau Nonrelaționale.

Determinările Nonaleatorii

Sunt specifice aspectelor în care constanta sau determinantul terț care intervine în procesul transcendent este una ce aparține unui anumit tip de relaționare care implică de la sine și nonrelaționarea despre care am vorbit adineaori, tocmai pentru a se putea dezvolta această relaționare specifică.

Nonrelaționarea în calitate sa de determinant terț devine o constantă la fel ca și Relaționarea cu deosebirea că specificul aceste constante se substitue sau chiar constituie după caz: Relaționarii (altă constantă) prin intermediul Indeterminismului Transcendent Aleatoriu, care nuanțează astfel Determinarea Nonaleatorie.

Raporturile Determinărilor sau Definirile

**Definirile de Unicitate, Definirile de Pluralitate,
Definirile Secvențiale și Definirile Modal-Secvențiale.**

Atunci când o determinare se raportează la o altă determinare , are loc o Definiere de Unicitate.

Când o determinare se raportează la mai multe determinări are loc o Definiere de Pluralitate.

Definirea Secvențială este dată de raportarea secvențială a determinanților, deci atunci când un determinant se raportează la un terț pentru a defini un alt determinant, astfel raportarea la terț este una secvențială, întrucât rezultatul nu constă în terț ci într-un alt determinant.

Definirea Modal-Secvențială constă atunci când implicarea terțului se face în funcție de modul de relaționare al acestuia cu unul dintre cei doi determinanți, ori determinatul rezultat, ori determinantul.

Unul dintre exemplele Definiții de Unicitate constă în Logica ca atare, în sensul dat de Logică, fiindcă una este Logica Coaxiologică sau Funcția Logică, alta este Cuvântul-Matrice Logică și alta este Logica pe care o posedăm noi ființele umane și pe care avem posibilitatea să ne-o însușim.

Se poate vedea cum aceeași Logică are deja trei înțelesuri diferite, dar la fiecare astfel de înțeles ea este și un determinant astfel vor fi trei determinanți diferiți, unul fiind Funcția Logică care devine un determinant al asimptotismului Formelor Intangibile și al Reperului Negației care determină Structuralizarea acesteia, pe urmă Cuvântul-Matrice Logică despre care am mai scris până acum și face parte din Limbajul Pur Universal deci

este un determinant din cadrul „Continuumului Infinit” față de Funcția Logică care chiar dacă are un punct comun prin asimptotism și Reperul Negației cu „Continuumul Infinit” aceasta nu se rezumă numai la acesta ci devine o „Continuumul Logic” format din „Continuumul Infinit” care include întregul Limbaj Pur Universal, și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale .

Astfel este o mare diferență între Funcția Logică și Cuvântul-Matrice Logică. Aceste diferențe pot fi determinate chiar și de logica umană, chiar dacă Cuvântul-Matrice Logică are la rândul său propriile sale dezvoltări la fel ca și Cuvântul-Matrice Cunoaștere sau ca oricare alt Cuvânt-Matrice din infinitatea de Cuvinte-Matrici ce aparțin Limbajului Pur Universal.

Un exemplu al Definirii de Pluralitate, constă în raportarea Funcției Logice la Funcțiile determinate de către aceasta pe care Funcția Logică le esențializează conform caracteristicii de cumul.

Exemplul Definirii Secvențiale ar consta atunci când intervine un terț în persoana unui determinant cum este cazul procesului Conștientizare-Cunoaștere care implică întotdeauna un terț, acest terț fiind Oglinda Semantică a Infinitului în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, care transformă Conștientizarea în Cunoaștere.

În cele din urmă pentru a demonstra exemplul Definirii Modal-Secvențiale, va trebui să aflăm o relaționare modală al unuia din determinanți cu un terț, care se produce numai și numai în anumite cazuri nefiind o regulă.

Un astfel de exemplu ar fi Intervenția sau Acțiunea Factorului Creator și Unic Întâmplător asupra propriei sale Creații, care precede un Destin.

Nu putem admite că Creația Factorului Creator este o regulă, pentru a precede Destinul, fiindcă aceasta este o Imagine a Creației autentice, care are inserat în ansamblul ei tocmai Intervenția Factorului Creator, iar determinantul acestei Intervenții este Factorul Creator având ca și determinat Imaginea Creației, predecesoare Destinului.

Aceasta devine o Definire Secvențial-Modală fiindcă Destinul este în funcție de Modul cum este desăvârșită Creația, respectiv Imaginea acesteia prelevată de către Factorul Creator prin Oglinda Semantică a Infinitului.

CAPITOLUL IV

Fals sau Adevărat, Intervenție sau Neintervenție

Funcția Logică și Cuvântul-Matrice Logică în calitate de determinanți au și un punct comun al lor prin raportarea la logica ființei umane și anume nici una nu se bazează pe Cunoaștere cum o face logica ființei umane care îi survine omului ca fiind un apanaj al Cunoașterii, fiindcă se ocupă cu organizarea logică a realității considerate obiectivă de către om, cu stabilirea condițiilor corecte ale gândirii, a formelor și legilor generale ale raționării juste, iar logica omului face abstracție de conținutul concret al diverselor noastre idei fiind o știință formală care se ocupă cu noțiunea sau cu judecata în genere și nu cu o anumită noțiune sau judecată determinată concret.

Mai mult decât atât în logica dialectică a omului, formele logice sunt , datorită valorii lor gnoseologice diferențiate, forme pline de conținut, iar legile logice pe baza cărora acestea se înlanțuiesc constituie principiile de bază ale acestei logici dialectice.

Dintre trăsăturile acestei logici dialectice amintesc idenitatea concretă, ce cuprinde și deosebirea, predicția complexă contradictorie și înmlădierea terțului exclus, care reprezintă pentru această logică dialectică conceptul de adevăr în aprofundarea cunoașterii.

Se observă că logica umană și modul cum este aceasta percepută de om dintre care am dat drept exemplul logica dialectică dar față de aceasta ar mai fi și alte logici, cum ar fi cea modală, sau logica relațiilor, logica constructivistă, logica clasică, etc.

Toate aceste logici se bazează pe Cunoaștere fiindcă ființa umană se dezvoltă în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, iar acest aspect îi dă logicii umane caracterul de știință asemeni gramaticii sau geometriei care analizează legile gândirii, deci în principiu tot ale Cunoașterii (cunoscută de om).

Cu toate acestea și logica umană este un determinant la rândul lui al Funcției Logice la un nivel mult mai diferit decât Logica în calitatea de Cuvânt-Matrice unde nu mai este o știință care analizează legile gândirii, unde nu se mai bazează pe Cunoaștere cum de altfel nu se bazează nici Funcția Logică fiindcă atât pentru Funcția Logică cât și pentru Cuvântul-Matrice Logică, Cunoașterea NU este altceva decât un simplu Cuvânt-Matrice din infinitatea de Cuvinte-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal al „Continuumului Infinit” care este inclus în „Continuumul Logic”.

Ajungând totuși la acest aspect unde vedem că avem trei determinanți unde fiecare înseamnă altceva dar au aceeași denumire se pune întrebarea care este tangența dintre acești trei determinanți fiindcă au aceeași denumire dar au aspectări aproape în toată totalitate diferite unii față de alții.

În primul rând va trebui să vedem a căror dezvoltare sunt acești trei determinanți cu nume de Logică.

În primul rând Funcția Logică devine o dezvoltare a Formelor Intangibile, deci a asimptotismului dezvoltat de către aceste Forme Intangibile care se repercutează astfel în cadrul „Continuumului Infinit”.

O dezvoltare similară ar avea și Cuvântul-Matrice Logică doar că acesta este definit de către „Continuumul Infinit” cu toate caracteristicile sale principale, respectiv Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire, față de Funcția Logică definită doar pe baza asimptotismului reperat astfel de Formele Intangibile.

Deci Cuvântul-Matrice Logică este total diferit de Funcția Logică, fiindcă acesta devine determinat de către Funcția Logică sau de „Continuumului Logic” din care face parte „Continuumul Infinit”, la fel ca și fiecare Cuvânt-Matrice.

Aici intervine o altă problemă și anume, ca Funcția Logică să fie definită a trebuit să definească Cuvintele-Matrici sau Cuvintele-Matrici nu erau definite când Funcția Logică se afla definită?

Dacă este astfel înseamnă că Funcția Logică nu include în „Continuumul său Logic” și Cuvintele-Matrici?

Cuvintele-matrici au fost determinate odată cu definirea celor patru caracteristici principale din cadrul „Continuumului Infinit” care face parte din „Continuumul Logic”.

Odată definite aceste caracteristici au putut fi definite și Cuvintele-Matrici.

Dacă Cuvintele-Matrici au putut fi definite numai după ce au fost definite aceste caracteristici, înseamnă că și aceste Cuvinte-Matrici au un Început?

Nu în nici un caz, deoarece acest proces se desfășoară etern, atemporal. ”Nu înseamnă că aceste caracteristici au fost terminate la ora două iar la ora cinci a început producția de Cuvinte-Matrici.”

Nici măcar nu putem vorbi despre primul Cuvânt-Matrice decât în măsura în care noi înțelegem că la „începutul” respectiv a fost Nimicul și astfel să definim

Nimicul din punct de vedere Asemiotic ca fiind primul Cuvânt-Matrice.

În realitate Nu este absolut deloc astfel, fiindcă toate acestea nu se definesc prin noi ci fără voia sau dorința noastră, astfel nu putem vorbi de primul Cuvânt-Matrice decât în cazul în care noi oamenii dorim să avem o imagine prin Iluzia Vieții noastre a ceea ce ar putea însemna „apariția” Cuvintelor-Matrici, în funcție de caracteristicile prestabilite ale „Continuumului Infinit” care devine parte integrantă a „Continuumului Logic”.

Dacă Cuvintele-Matrici nu au un Început, atunci acest lucru înseamnă că nu putem vorbi nici de primul Cuvânt-Matrice și nici de ultimul, fiindcă dacă ar fi avut un Început nu am mai fi putut vorbi nici despre „Continuumul Infinit” și mai puțin despre „Continuumul Logic”.

Odată ce aceste Cuvinte-Matrici nu au un Început, Nu există în realitate un prim Cuvânt-Matrice , înseamnă că ori toate Cuvintele-Matrici au fost definite odată, ori există un prim Cuvânt-Matrice.

Iarăși ajungem la o răscruce și anume, dacă toate Cuvintele-Matrici ar fi definite odată, ar fi bine fiindcă nu ar mai fi un prim Cuvânt-Matrice deci nu ar fi un Început, cum de altfel și este, dar dacă toate aceste Cuvinte-Matrici sunt definite odată, înseamnă că Întreg Limbajul Pur Universal este definit odată, deci nu ar exista „Continuitatea” din cadrul „Continuumului Infinit” și al „Continuumului Logic”.

Astfel ori admitem un Cuvânt-Matrice prim cu care începe Limbajul Pur Universal și astfel avem un Început, ori dacă nu admitem acest Început suntem obligați să avem un Sfârșit prin intermediul definirii odată a Întregului limbaj Pur Universal.

Acest paradox este tocmai cel care stă la baza Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale prin care

„Continuumul Logic” devine un „Continuum Logic” inteligent, bazat pe legi raționale, dar și pe legi care față de legile raționale ar deveni mult mai „superioare” decât dacă am compara cea mai rațională și inteligentă ecuație determinată de om cu adierea unui vânt de primăvară și totuși comparația aceasta nu ar fi nici măcar a miliarda parte .

Paradoxul despre care vorbeam adineaori este cel care ne pune mereu o piedică, și anume ori ne lasă să înțelegem de ce nu poate fi un Cuvânt-Matrice Primordial, caz în care ne închide cealaltă poartă și anume dacă nu ar fi un Cuvânt-Matrice Primordial ar trebui să fie Limbajul Pur Universal definit odată ceea ce ar însemna imposibilitatea definirii „Continuumului”, din cadrul „Continuumului Infinit”, iar dacă am determina un Cuvânt-Matrice Primordial ar însemna că Limbajul Pur Universal are un Început.

Ambele sunt false întrucât Limbajul Pur Universal nu numai că nu are un Început dar acesta nu are nici un Sfârșit, fiind parte din „Continuumul Infinit” care la rândul lui este parte din „Continuumul Logic”.

Prin urmare, atunci când s-au determinat etern, și bineînțeles infinit caracteristicile „Continuumului Infinit” calitatea pe care o are Reperul Negatiei este tocmai aceea de a anula asimptotismul „Continuumului Infinit” reperat ca atare de către Formele Intangibile, fapt care definește Tangentiabilitatea ca opus al Asimptotismului.

Tangentiabilitatea, este aceea care va deveni liantul dintre lipsa de început a Asimptotismului și „Continuumul” care va defini „Continuumul Infinit” ca o eternă continuitate către un alt și etern nou Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal.

Acest fapt se realizează prin intermediul Tangentiabilității, prin unirea datorită tangentiabilității

a Asimptotismului ca primă caracteristică a „Continuumului Infinit” cu Structuralizarea acestui „Continuum Infinit”, astfel Structuralizarea „Continuumului Infinit” definită și prin Limbajul Pur Universal primește valențele Continuității tocmai datorită Tangentiabilității care unește această Structuralizare cu Funcția Asimptotică care-i va da impulsul de „Continuitate”.

Astfel tocmai Tangentiabilitatea care ar putea fi definită de noi ca fiind Finitul, fiindcă este opusă Continuității este aceea care va uni Continuitatea de definirea finită a fiecărui Cuvânt-Matrice în parte, definind „Continuumul Infinit”.

Deci, atunci când nu acceptăm un Început al Limbajului Pur Universal, o facem tocmai fiindcă Finitul (Tangentiabilitatea) este cel responsabil de lipsa Începutului, cum este la fel de responsabil de lipsa Sfârșitului.

Prin urmare „Continuumul Infinit” este o înveșmântare de Infinit și Finit care devine „Continuum” prin Finit, și Finit prin Infinit.

Cum anume devine Finit prin Infinit?

Deoarece Tangentiabilitatea este definită de către Asimptotismul inițiat de Formele Intangibile.

Unde apare raționalitatea sau inteligența în aceste relații?

Faptul că Asimptotismul este „transportat” de către Tangentiabilitate pentru a-și asigura propria sa Continuitate, înseamnă că raționalul este definit de Tangentiabilitate prin Asigurarea Continuității Infinite. Aceasta este baza Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale.

Noi oamenii vedem Lipsa de Început a Limbajului Pur Universal ca fiind Nimicul sau „Golul” și suntem

obligați datorită Coeficientului Logic 2 al nostru, datorită capacității noastre de a raționa să definim acest „Gol” sau Nimic ca fiind primul Cuvânt-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal, chiar dacă el este de fapt Lipsa de Început!

Scriam cândva despre acest „prim”Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal și rog a fi consemnat ca atare, precum ultimul Cuvânt-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal este întocmai Lipsa de Sfârșit!

În Lipsă constă Asimptotismul iar în Sfârșit, Tangențiabilitatea precum în Început constă Tangențiabilitatea și în Lipsă, Asimptotismul.

Astfel Asimptotismul va fi mereu Lipsa iar Tangențiabilitatea va fi mereu Începutul și Sfârșitul.

Cum anume devine caracteristică a „Continuumului Infinit” Funcția Logică, când „Continuumul Infinit” este parte din aceasta?

Răspunsul constă atunci când aceasta se identifică cu Structuralizarea acestuia, fiindcă Funcția Logică este de altfel prima determinare eternă a „Continuumului Infinit” după ce acesta a fost reperat de către Formele Intangibile ca fiind un determinant *asimptotic*.

Astfel NU Formele Intangibile sunt asimptotisme ci „Continuumul Infinit” al Funcției Logice sau „Continuumul Infinit” din cadrul „Continuumului Logic” este reperat de către Formele Intangibile ca fiind o Funcție Asimptotică, iar „Continuumul Infinit” le răspunde Formelor Intangibile prin „Continuumul Logic” care îl definește că nu este o Funcție Asimptotică ci o Tangentă eternă la propria sa „Continuitate”, care este o „Continuitate” Coaxială tocmai datorită Tangentei, pentru care fiecare „Continuitate” a unui nou Cuvânt-Matrice devine o legătură pe baza Analogiei Totului cu Totul fiind Totul

*(unicitatea) în Toate, dar făcând parte și din Toate
(diversitate) în Tot. Aceasta este baza Coaxialismului.*

Astfel Funcția Logică devine o determinantă a Funcției Asimptotice și a Reperului Negației devenind Structuralizarea „Continuumului Infinit”, doar că această Structuralizare din punctul de vedere al Funcției Logice față de „Continuumul Infinit” se oprește doar la această calitate, și anume aceea de a fi o caracteristică a „Continuumului Infinit” fiindcă din punct de vedere al sa, Funcția Logică nu rămâne doar o Structuralizare a „Continuumului Infinit” ci include în cadrul său Întreg „Continuum Infinit” dar și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, devenind Totul dar și Totul din Spatele Totului.

În schimb acest Tot din Spatele Totului care este Funcția Logică, este percepută mde către „Continuumul Infinit” drept Structuralizare a acestuia.

Acest aspect îi dă Funcției Logice calitatea de a se defini ca fiind **SI** Limbajul Pur Universal EA fiind sau având în cadrul său inclusă **SI** Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Astfel Funcția Logică întrunește atât Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale cât și Limbajul Pur Universal.

Atunci la ce mai apare și Cuvântul-Matrice Logică?

Ce anume este aceste Cuvânt-Matrice Logică?

Funcția Logică odată ce se definește prin Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale cât și prin Limbajul Pur Universal, înseamnă că este Funcția care stă la baza „Continuumului Logic” prin ea însuși, identificându-se cu acesta.

Astfel această Funcție este o lege sau determină o legitate prin identificarea sa atât cu Limbajul Pur

Universal dar și cu Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale?

Întrebarea devine cu atât mai imperioasă cu cât este necesară o clarificare în ceea ce privește categoriile de determinări mai sus amintite.

Pot fi toate acestea fără o anumită legitate determinate. Oare aceste categorii ale determinărilor, sau Indeterminările, nu se supun unei anumite legități pe care vrând nevrând am inserat-o deja structurând aceste categorii în paginile anterioare?

Faptul că Funcția Logică include în cadrul său și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, poate exclude noțiunea de legitate?

Dacă acceptă această noțiune de legitate înseamnă că revenim la logica umană și definim Funcția Logică ca fiind o legitate bazată pe criterii stricte care se supune anumitor canoane și astfel știința devine gata, iar Funcția Logică devine la fel ca și alte logici o știință analogă cu geometria sau gramatica, prin care se stabilesc anumite interdependențe de ordin logic.

În primul rând pentru a fi determinată o anumită logică a legității aceasta va trebui să se axeze mai înainte de toate pe logica umană ale cărei legi sunt bazate pe anumite principii logice cunoscute deja ca fiind legea identității, legea noncontradicției, legea terțului exclus și legea rațiunii suficiente.

Prin urmare legea identității abstracte este subordonată legii identității concrete, iar legea terțului exclus dialecticii categoriilor adevăr și fals.

Ca un lucru să fie adevărat sau fals va trebui mai înainte de toate să avem definit adevărul ca fiind în funcție de un alt adevăr sau de un fals la care acesta să se raporteze.

Atunci când Funcția Logică devine un determinant al asimptotismelor Formelor Intangibile ea nu poate

defini adevărul de fals și nici nu este definită în raport cu un alt adevăr precedent întrucât acesta nu este determinat apărând în ecuație abia odată cu Adevărul Coaxiologic bazat pe prima caracteristică definită și ca principiu sau axiomă a Funcției Logice, dar toate acestea nu sunt supuse unei legități stricte ca atare care să poată defini adevărul de fals și prin urmare nici principiul nu se poate defini în raport cu axioma sau ca caracteristica, decât după ce survine Adevărul Coaxiologic, care apare în desfășurarea ecuației în totalitatea sa abia după ce Funcția Logică se definește ca atare.

Avem vreuna din toate acestea în cadrul Funcției Logice?

Răspunsul este **NU!** De ce **NU** avem nici una valabilă?

Pentru că toate aceste legi implică **Cunoașterea, sau Recunoașterea** unui alte element de către un element iar celălaltul să nu poată avea această posibilitate de a Cunoaște.

Dar Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, nu este și Cunoaștere?

Poate fi Conștiință fără Cunoaștere?

DA! CONȘTIINȚA NU ESTE CUNOAȘTERE.

Conștiința nu are nimic de a face cu Cunoașterea decât în lumile Cunoașterii.

În mai multe lucrări ale mele am scris despre diferența dintre Conștientizare și Cunoaștere, despre faptul că și ființa umană una Conștientizează și alta Cunoaște, despre faptul că pentru a Cunoaște va trebui mai întâi de toate ca omul sau subiectul Cunoscător să-și trimită propria lui Conștientizare unui element Oglină care la rândul său să-i reflecte această Conștientizare sub formă de Cunoaștere înapoi. Astfel procesul Conștientizare-Cunoaștere implică întotdeauna un **tert.**

Acest **tert** nu există sub nici o formă în cadrul Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale și nici în cadrul Cuvântului-Matrice al Logicii sau în cadrul „Continuumului Infinit”, respectiv al Limbajului Pur Universal, fiindcă acest terț va putea surveni numai și numai în lumile dezvoltate de către Cuvântul-Matrice al Cunoașterii iar el va exista doar dacă „Continuumul Infinit” sau Limbajul Pur Universal sau Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, se va Oglindi în cadrul unui element aflat în lumile Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, iar un asemenea element fiind în cele din urmă chiar și ființa umană.

Astfel Cunoașterea survine doar prin Oglindire fiind o imagine mai mult sau mai puțin apropiată Conștientizării datorită Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale sau a „Continuumului Infinit”, prin urmare Funcția Logică este o Funcție fără Cunoaștere care nu se axează nici pe legitate și nici pe anumite caracteristici date de anumite abstractizări ale Cunoașterii, decât în măsura în care aceasta devine Oglindită de către Cunoaștere, și în cele din urmă chiar și de către Om.

Noi nu putem afirma cu tărie și certitudine că acestea sunt adevăratele principii sau caracteristici ale Funcției Logice sau ale Adevărului Coaxiologic, fiindcă nici noi **NU** Cunoaștem Adevărul decât deformat în funcție de imaginea pe care ne-o reflectă Oglinda Cunoașterii mai înainte de toate despre noi înșine și pe urmă despre ceea ce ne înconjoară.

Faptul că am stabilit tot felul de abstractizări cu privire la anumite legități acest lucru **NU** înseamnă că aceste legități există în realitate, fiindcă nici abstractizările pe baza cărora le determinăm **Nu** pot fi asociate realității decât tot prin asociere cu anumite

experiențe pe care ni le dezvăluie realitatea, cum ar fi faptul că avem două mere.

Aceste mere vom ști că sunt două fiindcă le vedem înaintea ochilor. Ele pot fi cântărite, gustate, văzute, etc.

Astfel vom putea defini o abstractizare pe baza experienței și anume că un măr și cu un măr fac două mere, dar noi NU știm ce anume pot însemna două elemente pe care noi nu le putem supune experienței noastre (care și ea este o Iluzie dar susținând în acest caz contrariul că experiența noastră nu este Iluzie a Vieții) - cele două elemente se supun unei abstractizări prin care noi știm că sunt două, fiindcă și abstractizarea în sine ne este redată tot de către Oglinda Cunoașterii.

Dacă această abstractizare **Nu** relevă adevărul?

Dacă imaginea cunoscută de către noi este falsă la fel ca și adevărul reflectat de Oglinda Cunoașterii?

Putem noi simți pe baza unei experiențe abstractizarea?

Răspunsul constă evident în: **NU!**

Nimeni nu poate experimenta cu propriile sale simțuri esența abstractizării deci nu o poate simți.

Atunci logica noastră umană ne spune că ceea ce nu putem simți sau experimenta nu este adevărat.

Cu toate acestea considerăm adevărate abstractizările fiindcă le **asociem** experimentelor noastre bazate pe simțuri. Exemplul cu cele două mere este concludent în acest sens. Astfel pe bazele aceste asocieri se dezvoltă întreaga logică umană definită pe Cunoaștere.

Dacă nu am face această asociere cu elementul abstract nu am avea nici o știință în cadrul acestei lumi.

Faptul în sine nu este îndeajuns de revelator fiindcă mereu știm că matematica ne va calcula corect numărul merelor. Atunci înseamnă că abstractizarea pe care noi

nu o Cunoaştem în calitate de esenţă a sa este revelatoare cu ceea ce ne relevă Oglinda Cunoaşterii.

Dacă această abstractizare este relevatoare, atunci înseamnă că noi ştim ce anume este Adevărul, fiindcă şi la acesta ne putem releva sub forma abstractizării.

Oricât de verosimil sau neverosimil ar părea, abstractizarea devine cea care ne spune că un anumit Adevăr este adevărat sau un anumit Adevăr este fals.

De aici intervine relativitatea Adevărului în cadrul abstractizării. Acest lucru ne determină să abstractizăm abstractizarea ca atare ca fiind ori adevărată, ori falsă, fiindcă dacă am gândi cu un Coeficient Logic 7, pe lângă aceste două de „ori” ar mai interveni încă cinci de „ori”.

Dacă abstractizarea poate fi ori adevărată ori falsă şi esenţa ei poate fi ori adevărată ori falsă, fapt îndeajuns de revelator pentru a defini relativitatea adevărului nostru chiar şi atunci când **NU** dorim să admitem că trăim de fapt Iluzia Vieţii, când am vrea să fim partizanii faptului că de fapt trăim realitatea fiecărei zile.

Este la fel de adevărat sau fals, nimeni nu poate şti acest lucru decât dacă intenţionează să-l declame ca atare că tot ceea ce scriu în aceste momente se datorează abstractizării care în viaţa noastră de zi cu zi se aşează liniştită pe anumite axiome şi astfel ne călăuzeşte paşii spre noi şi noi abstractizări.

Faptul că acestea ne apar ca fiind relative cred că este cel mai important lucru, fiindcă ne demonstrează la fel de fals sau de adevărat că nici relativizările în sine nu pot fi sau pot fi adevărate.

Si eu, acum când scriu această lucrare bazată pe Logica Coaxiologică care-mi este desluşită tot pe bazele abstractizărilor Nu pot şti ce anume este fals sau adevărat, precum nu pot afla dacă există cu adevărat o diferenţă reală între axiomă şi principiu, între caracteristică şi axiomă, fiindcă prin Coaxialism

toate aceste diferențe se anulează, devenind Una în Tot și Totul în Una, astfel fiind Unica cale de a merge pe calea Unui Singur Adevăr, fie el și fals în cadrul abstractizărilor noastre, fiindcă orice adevăr indiferent dacă este adevărat sau fals tot adevăr se numește.

Mergând pe această cale dacă ceea ce inserez în această carte este fals înseamnă că opusul ei este adevărat iar dacă este adevărat înseamnă că opusul ei este fals.

Știm noi care sunt caracteristicile Adevărului fals sau Adevărat? NU!

Fiindcă ceea ce ne apare ca Adevăr fals, la rândul lui poate fi Adevăr adevărat sau fals, iar ceea ce ne apare ca Adevăr Adevărat, la rândul lui poate fi Adevăr Adevărat sau fals, astfel dacă mergem pe această cale la infinit vom vedea că nici un Adevăr nu poate fi nici adevărat dar nici fals, decât numai și numai în funcție de abstractizarea noastră.

De aceea principiile despre care scriu în aceste momente NU trebuie luate ca atare, respectiv ca principii ale Funcției Logice fiindcă ele din punct de vedere al legităților logicii noastre umane, NU sunt așa ceva și nici nu au cum anume să fie, nefiind determinate de un Adevăr definitivat ca atare prin anumite caracteristici.

În acest moment eu definitivez Adevărul Coaxiologic prin intermediul și bazele Funcției Logice pe care le definesc, dar odată ce aceste baze devin principii și caracteristici simultan, și odată ce aceste baze stabilesc bazele Adevărului Coaxiologic, este prematur să vorbim de principii în adevăratul sens care NU există!

Abia după ce toate acestea vor fi definitivezate și în raportare cu Adevărul Coaxiologic se va putea defini

în funcție de aceste Principii sau baze, care anume este definiția de Principiu în Coaxiologie!

În cele din urmă, putem oare stabili o legitate fără Cunoaștere, sau ar putea funcționa o legitate independentă de Cunoaștere?

Ar putea exista Adevăr independent de Cunoaștere?

Va trebui mai întâi să începem prin a răspunde la a doua întrebare, ca pe urmă să revenim la prima.

Adevărul Coaxiologic este un Adevăr survenit înainte de Cunoaștere precum și alte Adevăruri din lucrările mele anterioare, cum ar fi Adevărul „Semiotic, Anotional, Noțional, etc, până la nivelul Adevărului cunoscut de noi oamenii.

Pentru ca o lege să fie adevărată va trebui mai înainte de toate să existe Adevărul, indiferent dacă acesta este adevărat sau fals.

Odată ce apare Adevărul el prin esența sa poate fi definit ca o legitate doar în măsura în care definește o anumită legitate, iar pentru a o determina pe aceasta va trebui să se definească pe sine ca fiind un Adevăr față de un anumit Reper.

În cazul nostru acest Reper ar putea fi tocmai Reperul Negației, cel care neagă asimptotismul Formelor Intangibile.

Pe această bază putem afirma că Adevărul Coaxiologic poate primi caracterul de legitate, doar că Reperul Negației neagă asimptotismele Formelor Intangibile față de Funcția Logică pe care o Structuralizează, și astfel o definește, ecuație în care cu toate că intervine paralelismul și calitatea cumulativă ce-i definește Funcției Logice aspectul de esențializare, încă nu apare în ecuație Adevărul Coaxiologic, decât odată cu definitivarea primului principiu al Funcției Logice, când Reperul Negației are deja prima sa Structuralizare definită spre Nedefinirea care reîntoarce calea spre

asimptotism definind un ciclu, în care Funcția Logică este definită ca fiind „Continuumul Infinit” ciclu care datorează „Continuitatea” acestui „Continuum Infinit”.

În acest **prim ciclu** apare Adevărul Coaxiologic, iar nominația de prim are aspect de eternitate, nicidecum de început, fiindcă în această primă eternitate se dezvoltă Totul și Toate și nu în afara ei, iar Totul din Spatele Totului este întocmai această eternitate care continuă, prin spatele său definind în ea un **nou și nou** astfel de ciclu.

Acel „nou” fiind mereu un alt Tot care se include Totului venind din Spatele acestuia, sau din interiorul spiralei acestuia, dacă explicația aceasta este mai plastică.

Este cât se poate de verosimil faptul că Adevărul definește o anumită legitate, dar orice lege trebuie să se producă și să se răsfrângă asupra a „ceva”, fapt care implică un Eveniment iar acesta la rândul său poate fi din cadrul unei succesiuni evenimențiale pentru a defini un anumit Fenomen sau nu.

Acest fapt implică un Început obligatoriu fiindcă chiar și în cazul în care legea se răsfrânge asupra a „ceva”, această răsfrângere începe și se termină odată și odată.

În cazul că vorbim de o răsfrângere eternă asupra „ceva” atunci aceasta nu se poate produce asupra acelui „ceva” fiindcă pentru a se produce am mai amintit că este necesar începutul, fiindcă orice producere trebuie să înceapă iar dacă nu începe ea nu mai este producere sau răsfrângere asupra „ceva” ci se interpune cu acel „ceva”, fiindcă dacă și producerea și acel ceva sunt eterne sau infinite nu se poate face distincția dintre acel „ceva” și atunci când se produce un alt „ceva” asupra lui.

Deoarece și producerea în sine este tot un „ceva” care aici intervine ca un „altceva”, iar ca două „ceva”-uri

să devină tangente printr-unul dintre ele care definește producerea înseamnă că tangența aceea are un reper inițial obligatoriu în cazuri când cele două „ceva”-uri sunt infinite, fiindcă dacă ar fi finite, tangenta s-ar putea afla în momentul inițial al lor sau în începutul lor.

Astfel „producerea” sau „răsfrângerea” a „ceva” asupra altui „ceva” implică în mod absolut necesar un moment inițial.

Prin urmare orice legitate are nevoie de un anumit moment inițial pentru a se produce asupra unui anumit : „ceva”.

Deci nu poate fi vorba de lege sau legitate chiar dacă în Funcția Logică intervine Adevărul Coaxiologic, acesta nu poate defini un anumit moment **inițial** chiar și prin Reperul Negației, întrucât ciclurile se suprapun în cadrul aceluiași Tot, chiar dacă sunt considerate ca fiind din Spatele Totului.

Mai mult decât atât orice legitate prevede un anumit Eveniment prin care aceasta se răsfrânge sau acționează asupra unui element, Eveniment sau Fenomen.

În concluzie absolut orice legitate nu se poate structuraliza decât în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii unde survine odată cu Evenimentul Primordial produs prin Lipsa din Semantic.

Ce anume înlocuiește legitatea la nivelul primelor caracteristici ale Funcției Logice, respectiv a paralelismului, esențializării definite prin cumul de funcții și a Adevărului Coaxiologic?

Chiar dacă la acest nivel **nu** se poate vorbi despre un moment **inițial și nici despre un Început** care să definească o frontieră între asimptotismul care intermediază legătura cu Formele Intangibile și Funcția Logică.

Acest asimptotism constă tocmai în Neînceput iar Reperul Negației neagă asimptotismul, deci Neînceputul,

unde dreptele nu se unesc realizând un al doilea paralelism și aceasta NU în cadrul asimptotismului deci al Funcției Asimptotice prin cele două drepte ale sale care tind una spre alta fără să se unească, ci exterior acestuia, cauzând un alt paralelism, față de asimptotism prin Structuralizarea Funcției Logice care se definește ca fiind „Continuumul Infinit”, pe care-l va include în „Continuumul Logic”, iar paralelismul acela constă în prima caracteristică-principiu al Funcției Logice.

Astfel noțiunea de legitate pe care o atribuim noi se realizează doar în cadrul dezvoltărilor cauzate de către Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, unde intervine Evenimentul și Fenomenul.

A vorbi despre o legitate fără Eveniment sau Fenomen, este ca și cum ai afirma că aceasta nu se răsfrânge și nu se produce asupra nici unui alt „ceva”, iar a defini o legitate ca fiind „ceva”, ca fiind acel „ceva”, care nici nu se produce și nici nu se răsfrânge asupra altui „ceva” dar eternă și separată de cadrul contextual sistemic și structural, sau de cel al dezvoltărilor sau definirilor înseamnă că NU mai este legitate ci cu totul altceva.

Cu toate acestea putem vorbi doar despre un anume Fenomen care este Fenomenul Asemiotic, unde nu mai intervine succesiunea evenimentială de tipul Eveniment-Fenomen, cum scriam în *Antichrist, Ființă și Iubire*, pag.121-122, **citez:**

”..... nu putem defini un anumit moment inițial de reflectare a „ceva” în Oglinda Semantică a Infinitului cum este de altfel în cazul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, fiindcă din punct de vedere Asemiotic Sugestivul -Matriceal Distributiv nu constă în reflectarea Expresiilor Comune ale Cuvintelor Matriceale în Oglinda Semantică a Cunoașterii fiindcă și Cunoașterea

este un Cuvânt-Matriceal dintr-o infinitate care participă la întregirea Limbajului Pur Universal.

Fenomenul Asemiotic este definit de capacitatea Distributivă a Expresiei Conștiinței Pure Universale care se poate reflecta parțial atât în Expresiile Comune ale grupurilor de Cuvinte-Matrice cât și în fiecare Expresie a fiecărui Cuvânt-Matrice în parte.

Prin Expresia Cuvântului-Matrice se înțelege totalitatea caracteristicilor aceluși Cuvânt-Matrice.

Aceste caracteristici sunt reflectate prin intermediul calității Sugestiv-Distributivă a Expresiei Conștiinței Pure Universale în cadrul acesteia dând Cuvântului-Matrice respectiv nuanțarea propriei sale Expresii în cadrul Conștiinței Pure Universale ca fiind Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Acest aspect al laturii Sugestiv-Distributive din cadrul **Asemioticii** rezultă modul de interrelaționare dintre Cuvintele Limbajului Pur Universal și Conștiința Pură Universală pe baza Expresiilor care se vehiculează în cadrul Limbajului Pur Universal pentru a departaja Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale de restul Expresiilor Comune.

Ramura Sugestiv Distributivă se împarte în două grade de comparație a Sugestiv-Distributivului și anume gradul Sugestiv Distributiv Convergent și Sugestiv Distributiv Divergent.

Aceste două grade sunt tocmai cele care determină Fenomenul Asemiotic, fiind inclusiv și caracteristicile de bază ale Fenomenului Asemiotic, Fenomen care stă la baza Coaxiologiei Fenomenologice și care nu este bazat pe un Eveniment inițial ca și restul Fenomenelor despre care am mai vorbit în cărțile mele până în prezent, întrucât nu poate fi vorba la nivel Asemiotic de un Eveniment inițial care se produce doar prin reflectarea unui anumit Eveniment în Oglinda

semantică a Infinitului care dă naștere primului Eveniment sau Evenimentului Primordial ce definește la rândul său Fenomenul Primordial.”, închei citatul.

Cu toate acestea dacă acel „ceva” nu se produce asupra „altui ceva”, dar se definește sau se dezvoltă în așa fel încât în mod direct sau indirect se răsfrânge și asupra acelui „ceva” fără să existe o intervenție, nu mai este legitate?

Nu, în momentul când Nu există o **intervenție** a acelui „ceva” asupra „altuiceva” nu mai putem vorbi despre o legitate ci despre o **Funcție**, care precede **neintervenția** asupra a „ceva” dar pe bazele sale funcționale această **neintervenție** definește un raport față de „ceva”, cum este cazul Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale care prin Funcția Logică **Nu** intervine în cadrul Limbajului Pur Universal ci se **raportează** la acesta, chiar dacă prin raportare Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu este altceva decât suma tuturor Expresiilor Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal raportate prin intermediul Funcției Logice la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, care aparține tot Funcției Logice, și astfel Funcția Logică se raportează prin sine pentru sine în perpetuarea „Continuumului Logic”.

Astfel Fenomenul Asemiotic participă la determinarea caracteristicii funcționale a Funcției ce înlocuiește de fapt ceea ce știm și percepem noi oamenii drept legitate.

*Astfel Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este de fapt suma Expresiilor Cuvintelor-Matrici care se **raportează** prin Funcția Logică lor înșelor, iar Conștiința Pură face parte din suma Expresiilor Cuvintelor-Matrici, care prin intermediul Funcției Logice, (rog mare atenție, Funcția Logică **Nu** are nimic*

de a face cu canoanele Logicii ființei umane, fiind o altă logică) realizează această raportare.

Suma Expresiilor Cuvintelor-Matrici se esențializează prin caracteristica de cumul al Funcției Logice prin aceasta. Esențializarea respectivă a sumei Expresiilor Cuvintelor-Matrici definește Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Suma Expresiilor Cuvintelor-Matrici, odată esențializată NU mai este ceea ce poate fi definită ca sumă a acestor Expresii ale Cuvintelor-Matrici ci ca Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale.

Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este esența sumei Expresiilor Cuvintelor-Matrici.

Această esență nemafiind suma în sine ci esența ei, se raportează la sumă definind astfel Limbajul Pur Universal și Expresiile acestuia.

De aceea am subliniat mereu acest lucru și anume faptul că Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu este suma Expresiilor Cuvintelor-Matrici ci această sumă se raportează la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale prin intermediul Funcției Logice.

În concluzie legitatea intervine doar în lumile dezvoltate de Cuvântul-Matrice al Cunoașterii unde poate exista Intervenția, iar în rest la toate nivelele nu există noțiunea de legitate, ci de Funcție care înlocuiește legitatea.

Toate aceste fac parte din cadrul Definirilor de Unicitate fiindcă se răsfrâng asupra unui unic cadru, fie el Funcția Logică sau orice alt determinant al acesteia, sau în cadrul ecuației de definire pot participa unul sau mai multe elemente dar prin Definirea de Unicitate fiecare element în parte primește propria sa definire în parte și nu o definire de ansamblu alături de alte elemente.

Astfel când vorbim de faptul că Fenomenul Asemiotic definește funcționalitatea Funcției Logice ne referim doar la Funcția Logică, iar când definește funcționalitatea tuturor funcțiilor ne referim la toate funcțiile posibile, deci la ansamblul lor.

*Prin definirea funcționalității Funcției Logice, Fenomenul Asemiotic determină prin Funcția Logică și unele caracteristici de ale sale, iar Funcția Logică va fi aceea care la rândul ei va prelua aceste caracteristici și va determina funcționalitățile celorlalte funcții și **NU** Fenomenul Asemiotic, fiindcă Funcția Logică are caracteristica de esențializare prin care devine esența tuturor celorlalte Funcții dar și a Fenomenului Asemiotic și prin urmare această **esență** în persoana Funcției Logice va determina **funcționalitatea** altor Funcții, funcționalitate care diferă radical de la o Funcție la alta și se reprezintă prin caracteristicile Funcției respective.*

Astfel caracteristicile unei Funcții nu constau în legitățile după care se ghidează Funcția respectivă ci în Funcționalitatea acelei Funcții care are drept bază și esență Funcția Logică, a cărei Funcționalitate este determinată de către Fenomenul Asemiotic , determinat la rândul său de către cele două grade ale Sugestiv-Distributivului, și anume Sugestiv-Distributivul Convergent și Sugestiv-Distributivul Divergent.

Iarăși rog a nu se face greșeala de a considera că dacă Fenomenul Asemiotic îi dezvoltă caracteristica de funcționalitate Funcției Logice acesta o determină în vre-un fel sau altul pe aceasta. Nu, în nici un caz.

Fenomenul Asemiotic survine abia atunci când se întrunesc condițiile necesare pentru ca acesta să poată fi intercalat pe scena Funcției Logice și nu invers.

Pentru ca aceste condiții să fie îndeplinite este necesar ca să fie deja în ecuație atât „Continuumul

Infinit” cât și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, iar alături de aceasta ca o quintesență a tuturor, Funcția Logică, cu caracteristicile sale necesare pentru introducerea în „scenă” a Fenomenului Asemiotic și deci a propriei funcționalități a Funcției Logice .

Întrebarea care se pune este cum anume putea Funcția Logică să înglobeze „Continuumul Infinit” și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale fără ca să posede o anumită funcționalitate fiindcă „Continuumul Infinit” implică Limbajul Pur Universal iar Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, implică raportarea sumei Expresiilor acestui Limbaj Pur Universal la Funcția Logică care definește astfel Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Ce se înțelege prin funcționalitate?

*Se înțelege o anumită **intervenție** asupra unui alt sistem sau structură care are un rezultat.*

Rezultatul respectiv constă într-o anumită funcționalitate a unui sistem sau structuri asupra altora. Exemple ar fi nenumărate, dar să luăm acțiunea unui piston asupra aburului. Rezultatul constă în funcționalitatea pistonului asupra aburului. Bineînțeles că tipurile, modurile, cazurile de funcționalitate sunt nenumărate.

*Cum am mai spus noi oamenii înțelegem prin funcționalitate, Intervenția care în cazul Funcției Asimptotice, este o funcționalitate determinată de Fenomenul Asemiotic și **nu o funcționalitate care implică Acțiunea** sau care are ca rezultat o **Intervenție(Acțiune) a Funcției Logice** asupra altor Funcții, fiindcă de și Intervenția se definește și prin legitate în lumea noastră, ea poate fi definită în lipsa legității și prin Determinanți și Indeterminanți, dar doar, în mod special și atunci când legitatea lipsește cu*

desăvârșire, fiindcă legitatea nu poate fi decât în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii fiind determinată în funcție de un anumit Eveniment.

Legitate fără Eveniment nu poate fi, fiindcă legitatea implică acțiune.

În lipsa Evenimentului locul legității este preluat de către raportările Determinanților și Indeterminanților.

Funcționalitatea Coaxiologică nu se poate defini prin intervenție întrucât Nu este acțiune asupra unei anumite Funcții întrucât Fenomenul Asemiotic Nu poate acționa asupra funcționalității Funcției Logice pe care o determină ca fiind el însuși, iar funcționalitatea acestei Funcții Logice ca făcând parte din Funcția Logică și nu ca o acțiune, venită din afara acestei Funcții Logice, fiindcă acest „afară” nu există în cadrul respectiv, întrucât Funcția Logică este Totul din Spatele Totului, este „Continuumul Logic”.

*Odată ce nu poate exista o acțiune din afară, acțiunea din „interior” se definește ca fiind Funcția Logică și orice am înțelege noi ca o intervenție asupra acestei Funcții Logice din partea Fenomenului Asemiotic devine o intervenție a intervenției care se succede astfel le nesfârșit, deoarece odată ce intervenția este reprezentată de Fenomenul Asemiotic și acesta intervine asupra Funcției Logice care este Totul deci tocmai intervenția asupra căreia intervine fiind Totul, intervenția în acest caz se reduce la sine amplificându-se la nesfârșitul propriului său sine de intervenție asupra intervenției, care rezultă: **Neintervenția.***

*Astfel Fenomenul Asemiotic este definit de Funcția Asimptotică pe bazele Sugestiv-Distributivului Convergent și Sugestiv-Distributivului Divergent care la rândul său definește Funcționalitatea Funcției Logice ce constă în : **Neintervenție.***

Se vede clar pe ce anume se bazează Neintervenția și anume pe convergență și divergență. Aceste două includ de fapt Funcționalitatea Funcției Logice.

Astfel apar datorită Fenomenului Asemiotic cele două grade ale acestuia Sugestiv-Distributivul Convergent și Sugestiv-Distributivul Divergent, astfel odată cu funcționalitatea Funcției Logice apar convergența și divergența, factor de cotitură pentru definirea raporturilor dintre felurite funcționalități ale Funcțiilor dezvoltate de către Funcția Logică în cadrul lărgit al „Continuumului Logic”.

Tot convergența și divergența pot determina (ceea ce o și fac), caracteristici funcționale dintre cele mai diverse.

Astfel Funcționalitatea Funcției Logice Nu se axează pe legitate întrucât se axează pe Neintervenție.

Totul din Spatele Totului dar și Totul din Fața acestuia, respectiv „Continuumul Logic” se bazează pe Neintervenție.

Chiar și Neintervenția poate fi o intervenție la rândul ei fiindcă și Adevărul poate fi fals sau adevărat, ceea ce înseamnă că și această Neintervenție este una relativă?

Nu, în nici un caz fiindcă în acest caz particular al „Continuumului Logic” nu putem vorbi despre o funcționalitate bazată pe un Adevăr relativ, fiindcă în momentul când funcționalitatea își „face apariția în decor” noi nu avem definite toate caracteristicile Adevărului Coaxiologic pentru ca acesta să definească funcționalitatea ca fiind adevărată sau falsă, întrucât Adevărul Coaxiologic se va defini în totalitate, odată cu desăvârșirea unui alt Principiu-Characteristică-Axiomă a Funcției Logice, care va participa la definirea Adevărului Coaxiologic în totalitatea sa și nu doar în parțialitatea sa cum se întâmplă cu paralelismul și esențializarea

Funcției Logice care definesc premisele Adevărului Coaxiologic.

Nu putem defini astfel un Adevăr Coaxiologic în sine ci doar anumite nuanțări ale acestuia.

Adevărul Coaxiologic nu poate defini pe de altă parte Funcționalitatea Funcției Logice, fiindcă dacă ar face acest lucru ar deveni echivalent cu Funcționalitatea în sine deci cu Funcția Logică, întrucât Funcționalitatea Funcției Logice se bazează pe convergențe și divergențe care definite ca fiind Adevăr Coaxiologic ar deveni automat parte din Intervenție ceea ce ar denatura întreaga Funcționalitate a Funcției Logice, fiindcă unde se definește Adevărul, dar orice Adevăr nu numai Adevărul Coaxiologic se definește implicit odată cu acesta și **Intervenția fiindcă Intervenția poate fi adevărată sau nu**, iar Neintervenția la fel.

Fiecare adevăr constă în raportarea la opusul său altfel nu ar mai putea fi adevărat sau fals.

Dacă am considera Funcționalitatea Funcției Logice ca fiind definită de Adevărul Coaxiologic ar trebui să acceptăm că Intervenția este la fel ca și Neintervenția o parte din această Funcționalitate a Funcției Logice.

Astfel convergența sau divergența Fenomenului Asemiotic ar avea cauzalitate în Intervenție sau Neintervenție, însemnând că prin Intervenție se acționează conform unei legități, iar Funcționalitatea ar deveni legitate, supunându-se unor canoane, iar acestea ar consta în asimptotismele Formelor Intangibile și Reperul Negației, devenind Structuralizate prin Intervenția asupra Funcției Logice, deci asupra „Continuumului Logic” care încadrează „Continuumul Infinit” și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Acest lucru ar demonstra că însăși „Continuumul Infinit” cu întreg Limbajul Pur Universal este o rezultată a Intervenției Formelor Intangibile, ceea ce NU poate fi adevărat întrucât dacă ar fi o asemenea rezultată NU ar mai fi „Continuum Infinit”, nu ar mai fi Totul din Spatele Totului și nici acel „Continuum” al Limbajului Pur Universal, ci totul ar fi „înghețat” conform Intervenției.

Odată ce Totul nu ar mai fi „Continuu” nu ar mai fi nici Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, fiindcă aceasta se raportează „Continuumului Infinit” iar raportarea nu ar mai avea sens, fiindcă Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale ar deveni una și aceeași cu Limbajul Pur Universal odată ce acesta nu ar fi „Continuu” deci nu ar fi definit prin apariția la infinit a noi și noi Cuvinte-Matrici care să definească Limbajul Pur Universal.

CAPITOLUL V

Relativitatea și Complementaritatea Funcției Logice definită prin Adevărul Coaxiologic

Absolut orice Adevăr devine Relativ dacă acesta nu este definit ca fiind Adevărul Absolut.

Unii filosofi considerau că toate Adevărurile sunt relative în afară de Adevărul Absolut dar că noi oamenii am cunoaște cel puțin un grăunte din Adevărul Absolut.

Cred că nu poate fi o prostie mai mare decât să afirmi că Adevărul Absolut ar putea fi cunoscut parțial, iar dacă ai cunoaște o fărâmbă din acest Adevăr Absolut ai cunoaște și realitatea.

Ca demența să frizeze absurdul materialistii chiar credeau în acest gen de realitate și îi mai și atribuiau statutul aiuritor de obiectivitate, statut pe baza căruia cât și pe partitura căruia s-a delirat ani și ani de zile, unii au obținut doctorate ce reflectau gradul de prostie și de decădere unde poate ajunge ființa umană, iar alții pentru a deveni și mai ridicoli au obținut chiar și docențe sau mari demnități delirând pe natura obiectivității. Rușine acestor escroci ai filosofiei care s-au aliat politicienilor la fel de perfizi pentru a naște o societate monstruoasă, o societate a minciunii la fel cum era și filosofia lor, o societate unde prostia și incultura erau la loc de cinste și pe care în mod oneros o numeau Societate Socialistă, furând și denigrând cu nerușinare acest măreț vis al

omenirii de dreptate și egalitate, de frumusețe adevărată a spiritului uman care constă în adevăratul socialism.

Cum poți să afirmi că o fărâmbă din Adevărul Absolut poate arăta realitatea când Adevărul Absolut **NU** poate fi fărâmițat, fiindcă orice felie cât de mică ai tăia din acesta, el **nu** ar mai fi Adevăr Absolut ca atare fiindcă ar lipsi ceva din acesta, iar odată ce lipsește o fărâmbă chiar din Adevărul Absolut, acesta nu mai este Adevăr Absolut fiindcă nu este în totalitatea sa absolută.

Ori este întregul Adevăr Absolut ori nu mai este deloc.

Prin „absolut” se înțelege tocmai Totul, Întregul, Plenitudinea care se desăvârșește prin acest Tot, care este absolutul în sine.

Nu poți defini un Adevăr împărțit chiar și Relativ dacă acesta este definit ca atare, deci ca Adevăr Întreg, fiindcă partea aceea din Adevărul Împărțit va fi mereu un alt Adevăr și niciodată parte din Adevărul din care s-a rupt.

A considera că rupi o fărâmbă din Adevărul Absolut nu înseamnă a poseda Adevărul Absolut prin faptul de a-l putea distinge pe acesta prin intermediul fărâmbii pe care ai rupt-o din el.

Nu se poate așa ceva, fiindcă întotdeauna fărâmba pe care o vei avea în mână, chiar dacă face parte din acest Adevăr Absolut va fi imediat și negreșit un alt Adevăr.

Mulți spun că un Adevăr Trunchiat este o parte din Adevărul din care s-a rupt.

Nu este câtuși de puțin adevărat. Chiar dacă parte trunchiată seamănă cu Adevărul din care s-a desprins aceasta este un alt Adevăr fiindcă în totalitatea sa definește un alt determinant și nu pe cel pe care l-a definit Adevărul Întreg Netrunchiat.

Atunci când Adevărul Trunchiat definește un alt determinant decât Adevărul din care s-a desprins acesta este un alt Adevăr.

În concluzie Adevărul nu poate fi trunchiat fiindcă în acest caz va determina un alt determinant fiind un alt Adevăr.

Noțiunea de Adevăr în sine include o definiție care constă într-o raportare la un terț care are un anumit determinant.

Pot exista și două sau mai multe Adevăruri care să posede același determinant dar asta nu înseamnă că sunt trunchiate dintr-un alt Adevăr care a posedat același determinant.

Este o regulă ca Adevărul care posedă sau determină un anumit determinant, nu poate fi trunchiat fiindcă în acel caz nu va mai determina același determinant, caz referitor numai la același Adevăr.

Prin trunchiere Adevărul se schimbă iar odată schimbat el nu va mai putea determina același determinant, fiindcă și Adevărul va fi diferit.

Ce s-ar întâmpla dacă prin schimbare (trunchiere) Adevărul ar determina la rândul său același determinant ca și partea trunchiată din el?

Acest lucru ar duce la faptul că fiecare Adevăr este la fel de fals pe cât de adevărat atunci când se schimbă, având același rezultat.

Deci am putea exemplifica astfel: ”Drumul drept este cel mai scurt” . Dacă din propoziție am tăia „drept este” ar fi „Drumul cel mai scurt”. Diferența este copleșitoare, fiindcă una este „Drumul drept este cel mai scurt” și alta este „Drept este” și alta „Drumul cel mai scurt” care nu mai arată faptul că doar cel drept este cel mai scurt.

Astfel orice trunchiere schimbă rezultatul, iar un adevăr nu poate decât reliefa rezultatul pe care acesta îl

definește, fiindcă Adevărul este și Imaginea propriului său rezultat precum rezultatul imaginea propriului său Adevăr.

Dacă vei schimba chipul din Oglindă vei schimba și imaginea acestuia.

În ultimă ipostază chiar și atunci când Trunchierea Adevărului ar semăna cu Adevărul Însuși aceasta ar fi mereu Trunchierea sa și nicidecum Adevărul Însuși, fiindcă o asemănare rămâne o asemănare și nicidecum nu poate înlocui elementele care se aseamănă.

Mai mult în cazul Adevărului care poate fi adevărat sau fals, acest adevărat ne reliefează faptul că Adevărul se substituie rațiunii noastre prin care un determinant poate sau nu poate fi într-o anumită ipostază.

Acest adevărat sau fals ne identifică un mod intervenționist de aflare al Adevărului.

Dacă nu ar fi acest mod de acțiune intervenționist , pornind de la intervenția omului până la aceea a Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător, nu am putea desluși sub nici o formă Adevărul.

Astfel Adevărul ființei umane este un Adevăr al Intervenției dat de o acțiune petrecută undeva în trecut, care are drept Origine Intervenția Factorului Creator și Unic Întâmplător care a precedat Destinului prin Creația desăvârșită o singură dată Întâmplător.

Această Intervenție asupra Creației, prin Creație Unicitate și Întâmplare a Factorului Creator și Unic Întâmplător a dus la un precedent „înaintea” Destinului.

Astfel Adevărul din cadrul Destinului va avea mereu și întotdeauna un „TRECUT” al său fiind un Adevăr cu Trecut deci cu **Intervenție**.

Între fals și adevărat, nu poate exista decât o cauzalitate modală bazată pe **Intervenția** Factorului Creator și Unic Întâmplător.

Oamenii oricât de mult vor încerca să afle care este adevăratul Adevăr și care este falsul Adevăr, vor ajunge la Intervenția care s-a făcut precedând Destinul, și astfel vor trebui să înțeleagă care este falsitatea dar și veridicitatea în cadrul Intervenției respective.

Pentru lumea noastră Adevărul Absolut este identificat cu Intervenția sau acțiunea Factorului Creator și Unic Întâmplător pe care acesta o desăvârșește prin propria sa Creație care este o Imagine a Cuvântului-Matrice al Creației.

Dacă pentru lumea noastră acesta este Adevărul Absolut, înseamnă că sunt mai multe Adevăruri Absolute?

Faptul de a fi mai multe Adevăruri Absolute ne îndreptățește să afirmăm că nici unul dintre acestea **Nu este Absolut** fiindcă nu reprezintă Totul prin absolutismul său ci doar felii din acest Tot, iar orice Adevăr Trunchiat nu mai este Adevărul Întreg, precum orice felie din Adevărul Absolut nu mai este Adevărul Absolut.

Din această perspectivă va trebui să privim lucrurile prin prisma elementelor care participă la definirea Adevărului Absolut.

În cazul de față este Intervenția, datorată în primul rând funcției disjunctive ale Unicului și Întâmplării, funcție care se răsfrânge asupra Creației dar și asupra Cuvintelor-Matrici din grupul celor cinci cu Funcții atributive, respectiv: Sfârșitul, Începutul, Originea și Creația dar și asupra Cunoașterii în același timp, dar și în mod separat (disjunctiv) asupra fiecăruia în parte.

De aici rezultă caracterul Unic și Întâmplător pe care o au Expresiile acestor Cuvinte-Matrici în Imaginea oglindită în Oglinda Semantică a Infinitului.

Astfel fiecare Cuvânt-Matrice în parte sau fiecare element în parte determinat pe baze funcționale cât și

fiecare Funcție în parte fiind un determinant care are esența și rădăcina în Funcția Logică ce se definește prin „Continuumul Logic” va fi definită prin propriul său Adevăr.

Nu există Adevăr Absolut decât dacă acesta se referă ca o particularitate la anumite elemente, în sensul că dacă acest element este definit ca un determinant sau determinat, această definiție este adevărată iar dacă definirea respectivă face parte și din vârful unei piramide a determinărilor acel „vârf” poate fi considerat Adevăr Absolut pentru determinările sale din cadrul piramidei, dar nu trebuie pierdut din vedere faptul că acea piramidă nu va fi niciodată unica piramidă.

În concluzie nu există Adevăr Absolut, decât un determinant absolut pentru o anumită gamă de alți determinanți care se distinge prin unicitatea sa față de pluralitatea altor determinanți, dar Unicitate numai din punct de vedere al determinărilor sale, cum este și cazul Factorului Creator și Unic Întâmplător al cărui Intervenție este Unică și Întâmplătoare față de lumea noastră, iar Adevărul Absolut al lumii noastre va consta în această Intervenție, care prin caracterul său Unic și Întâmplător a precedat Destinul care la rândul lui nemaiavând un caracter Unic și Întâmplător nu mai posedă un Adevăr Absolut ci unul relativ în funcție de Adevărul Absolut al Intervenției.

Astfel Adevărul Absolut este Unic și Întâmplător față de un anumit Reper cum ar fi lumea noastră umană în acest caz. Spun lumea umană fiindcă lumea animală sau a plantelor consideră alte repere față de lumea noastră, chiar dacă noi credem că și animalele sau plantele simt și gândesc ca și noi. Cu toate acestea raportarea omului la absolut este o Iluzie la fel de mare precum este întreaga Iluzie a Vieții sale.

Orice Adevăr Absolut chiar dacă față de un anumit Reper devine Unic el este Relativ față de alte Repere.

Nici **Adevărul Coaxiologic** nu este un Adevăr Absolut, fiindcă și acesta se axează pe Relativitatea sa în cadrul „Continuumului Logic”, fiind un **un Adevăr Relativ, Asemiotic, Substituant, Motivant, Complementar.**

Adevărul Coaxiologic este un Adevăr Asemiotic fiindcă se referă implicit și la Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal fiind un Adevăr care nu se structuralizează numai în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii. Astfel Cunoașterea nu mai are nici o relevanță.

Referitor la partea sa Motivantă aici trebuie făcută o paranteză și asupra Intervenției Formelor Intangibile și anume dacă Asimptotismul este o Intervenție a Formelor Intangibile sau nu.

Răspunsul constă indubitabil în faptul că DA, Asimptotismul se datorează Intervenției Formelor Intangibile, doar că aceasta devine Motivată doar odată cu Funcția Logică prin Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale asupra căreia acționează alături de Asimptotism și Tangențiabilitate, astfel Motivarea Intervenției devine un Scop al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale.

Prin Intervenție definim o acționare asupra a „ceva” fapt despre care am mai discutat. Ce fel de acționare poate fi fără să aibe loc un anumite Început produs cândva?

Tocmai aici trebuie să revenim la baza Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale care se definește prin asigurarea Continuității sale și implicit a „Continuumului Logic” tocmai prin Tangențiabilitatea

(Finitul) care atrage Asimptotismul (Infinitul) după ea, pentru a fi Continuă.

Chiar și atunci când folosim termenul de „Continuum” acesta include în cadrul său atât Finitul care Continuă cât și Infinitul către care se Continuă.

Astfel la fel ca și atunci când determinăm Cuvântul-Matrice prim din cadrul Limbajului Pur Universal și acum prin Motivarea Intervenției nu putem vorbi despre o Intervenție care se produce, fiindcă aceasta NU se produce ci se definește doar, întrucât, dacă luăm Intervenția ca fiind Asimptotismul observăm că Finitul sau Tangențiabilitatea este tocmai Lipsa din Intervenție ceea ce nu poate defini o producere a Intervenției ci mai degrabă a Lipsei acesteia.

Ceea ce se Întâmplă în lumile dezvoltate de către Cuvântul-Matrice al cunoașterii, pe baza Oglinzii Semantice a Infinitului, este tocmai faptul că se reflectă prin această Oglindă Semantică a Infinitului, IMAGINEA inversă a Intervenției, și anume inversul Lipsei acestei Intervenții care este tocmai Imaginea Intervenției în sine, iar nouă oamenilor nu ne apare Lipsa Intervenției definită astfel de către Tangențiabilitate, ci ne apare Imaginea Intervenției în sine, și astfel considerăm că Intervenția există ca atare.

Nimeni nu poate afirma sau nega existența sau inexistența adevăratei Intervenții la nivelul Formelor Intangibile, doar că acolo nu se poate Cunoaște ce anume este această Intervenție.

Atunci când s-a reflectat etern Intervenția în Oglinza Semantică Infinită a Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, ea a primit statutul ca atare determinat de Asimptotism și nu de către Tangențiabilitate care este Lipsa Intervenției, ceea ce a permis Factorilor Creatori și Unic Întâmplători să INTERVINĂ!

Intervenția nu este Lipsa sa, dar Lipsa sa este tocmai Finitul deci Tangențiabilitatea.

În cadrul Oglinzii Semantice a Infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii s-a reflectat Tangențiabilitatea și nicidecum Asimptotismul, care nu însemna nimic definit, fiindcă Tangențiabilitatea ca Lipsă a Intervenției reprezintă Finitul, deci „ceva” concret care se poate reflecta în cadrul unei Oglinzi.

Această Oglindă va reda Imaginea inversă a Lipsei Intervenției, care va consta chiar în Intervenția însăși, fiind de fapt Asimptotismul, inversul Tangențiabilității, deci Infinitul.

Această inversiune a Oglinzii Semantice a Infinitului, asupra Intervenției ca urmare a reflectării acesteia în cadrul Oglinzii respective determină: ADEVĂRUL ABSOLUT.

Intervenția ca Imagine reflectată de Oglinda Semantică a Infinitului fiind de fapt Asimptotismul și nu Tangențiabilitatea care s-a reflectat pentru a da prin inversarea Imaginii sale, Asimptotismul, iar partea plină a „paharului” Finitul sau Tangențiabilitatea rămânând în afara Imaginii inversate de Oglinda Semantică a Infinitului, deci în afara Asimptotismului, sau a Adevărului Absolut, astfel Intervenția (Asimptotismul) constă în Neintervenție (Tangențiabilitate) și Neintervenția în Intervenție, iar Asimptotismul (Intervenția) reprezintă „Golul” față de noi oamenii iar Neintervenția (Tangențiabilitatea) reprezintă „Plinul” prin Finit care determină concretul, forma, structura, sistemul.

Astfel orice Intervenție în lumile Cunoașterii ascunde în cadrul său Infinitul („Golul” Asimptotismul) fiind Imaginea inversă oglindită în Oglinda Semantică a Cunoașterii a Tangențiabilității (Finitului, Concretului,

”Plinului”, Formei, Sistemului), deci exact inversul a ceea ce ar fi **Motivată** să facă, pentru a determina un anumit produs al său, sau a definitiva o anumită acțiune a sa, ce ar trebui să fie Finită.

Acesta este Adevărul Absolut din cadrul dezvoltat de Cuvântul-Matrice al Cunoașterii.

În schimb Adevărul Coaxiologic este cel care definește Intervenția fără intervenția Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, unde Asimptotismul și Tangențiabilitatea, deci Infinitul și Finitul sunt Motivate, prin Funcția Logică ce precede Adevărul Coxiologic prin paralelism și esențializare.

Odată ce Adevărul Coaxiologic definește Intervenția, înseamnă că Recunoaște și deci Motivează Intervenția Formelor Intangibile, care sunt reprezentate în cadrul „Continuumului Logic” prin Asimptotismul care stă la baza Funcției Logice alături de Tangențiabilitate. Chiar dacă Asimptotismul este reprezentat prin a fi „Golul” acest „Gol” este la fel de necesar ca și „Plinul” Tangențiabilității fiindcă dacă nu ar fi „Golul”(Asimptotismul), nu ar fi nici „Plinul”, Tangențiabilitatea, sau Finitul. Fiindcă Finitul va avea mereu nevoie de Infinit, precum „Plinul” de „Gol” pentru a se putea determina și defini.

Niciodată „Plinul” nu se va defini și nici nu se va determina prin „Plin”, ci prin „Gol”, precum niciodată Finitul nu se va defini și determina prin Finit ci numai prin Infinit, fiindcă dacă am determina „Plinul” prin „Plin” și Finitul prin Finit, rezultatul ar fi nul, întrucât nu putem ști ce este Finitul dacă nu îl putem compara cu Infinitul, precum niciodată nu vom ști ce este „Golul” dacă nu vom cunoaște „Plinul”, precum niciodată nemuritorii nu vor ști că sunt nemuritori dacă nu vor cunoaște: Moartea, precum niciodată muritorii nu vor ști că sunt muritori dacă nu vor cunoaște :Nemurirea.

Noi ființele umane întotdeauna ne raportăm propria noastră viață la Nemurire, și unde am putea găsi adevărata Nemurire decât în Moarte? Nicăieri în altă parte, fiindcă în Moarte, nu va mai fi cine să moară fiind: Mort!

Care ar fi opusul Intervenției?

Bineînțeles că Neintervenția. Am mai spus adineaori că Intervenția deci Asimptotismul, constă în Neintervenție deci Tangențiabilitate. Odată ce Asimptotismul este Intervenția și se știe cauza, și anume Formele Intangibile care au Intervenit prin Asimptotism, atunci Tangențiabilitatea este Neintervenție.

Cum anume să Intervii cu ceea ce definește Intervenția respectiv Infinitul, când pentru a Intervenii este necesar tocmai Finitul, deci Concretul care să poată determina un alt Concret, sau un alt Finit.

Oglinda Semantică a Infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii face tocmai această inversiune necesară pentru a putea structuraliza lumile sale cu ajutorul Intervenției, și anume inversează Imaginea Intervenției atribuind-o Finitului iar Imaginea Neintervenției o atribuie Infinitului. Astfel orice Intervenție în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii are un produs al său, un anumit rezultat Concret, deci Finit.

De ce aparține Concretul Finitului și nu Infinitului?

Oricât de mult am defini Infinitul ca fiind Concret, o putem face bineînțeles, dar acel Infinit, va fi concretizat prin nesfârșire, și Asimptotism, neputând fi un produs, un rezultat sau un lucru care să primească concretețea unei definiri Totale, ci doar parțiale rămânând în cazul Infinitului o eternă Necunoscută, iar orice Necunoscută știrbește din Concretizare, definind-o ca Inconcretă. Astfel Finitul este Concret, iar Infinitul este Inconcret.

Asimptotismul fiind Infinit este Inconcret iar Tangențiabilitatea fiind Finită este Concretul.

Se vede cum Oglinda Semantică a Infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, inversează sau transferă Concretul din cadrul Finitului și al Tangențiabilității, reprezentate prin Neintervenție, în cadrul Infinitului deci al Asimptotismului reprezentate prin Intervenție iar Intervenția trece de partea Finitului, prin inversare, care primește statut de Inconcret, iar Infinitul primește statut de Concret deci de Neintervenție.

Astfel Infinitul (Asimptotismul) în Cunoaștere, devine Concret și Neintervenție, iar Finitul (Tangențiabilitatea) devine Inconcret și Intervenție, totul datorându-se, repet, Oglinzii Semantice a Infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Prin urmare orice Intervenție a ființei umane aparține Finitului care primește statut de Intervenție în Cunoaștere de la Infinit, deși Omul are doar Iluzia Vieții că Intervine întrucât Intervenția Omului aparține în realitate Infinitului, iar atunci când Omul Nu Intervine, tocmai atunci Intervine!

Fiindcă orice Neintervenție care este Concretă la Infinit, prin inversiunea Oglinzii Semantice a Infinitului, în realitate este Inconcretă, iar orice Intervenție care-i apare Omului Inconcretă în Cunoaștere, în realitate este Concretă.

Am scris mai multe despre Intervenție fiindcă aceasta se suprapune nu numai Cuvântului-Matrice al Cunoașterii dar și Funcției Logice definită prin „Continuumul Logic” care are ca baze atât Asimptotismul cât și Tangențiabilitatea.

„Prima” Intervenție, am folosit ghilimelele fiindcă nu putem ști în cazul de față ce este prim, secund, terț,

etc, dar nefiind un alt termen îl putem folosi figurativ pe acesta.

Astfel prima Intervenție ar consta în Asimptotismul primit de la Formele Intangibile, despre care am mai scris că, raportat la aceste Forme Intangibile poate sau nu poate fi Asimptotism, precum poate fi reperat ca orice altceva nu numai de a nu fi Asimptotism dar și de a avea alte și alte sensuri necunoscute nouă.

A fi sau a nu fi un lucru este valabil pentru o Logică a Coeficientului Logic 2, dar acel lucru mai poate avea o infinitate de sensuri opuse acestor a fi sau a nu fi, precum binele și răul mai pot avea o infinitate de alți opuși ai lor. La fel se poate întâmpla și în cazul Asimptotismului, și din această cauză cred cu tărie că nouă oamenilor ne apare în calitate de Asimptotism, deci de două drepte care tind una spre alta dar nu se vor uni niciodată, tocmai pentru că noi oamenii nu putem concepe cum ar fi să gândim pe baza a mai multor sensuri sau a mai multor opuși decât acești doi, a fi sau a nu fi, sau frumos și urât sau bine și rău, etc, caracteristici aparținătoare Coeficientului Logic 2.

Astfel Asimptotismul este o Intervenție a Formelor Intangibile pentru a defini și determina „Continuumul Logic”?

Deci „Continuumul Logic” este un rezultat al unei Intervenții?

Dacă da, este această Intervenție, o Intervenție a Hazardului sau este o Intervenție Concretă și rațională?

Hazardul are și el Concretețea sa precum și raționalul. A vorbi despre o Intervenție plănuită a Formelor Intangibile este ca și cum ai admite că acolo se află un Dumnezeu care a spus :”Hai să le trimit și ăstora un Asimptotism ca să le fac niște lumi”.

Ei bine lucrurile nu stau deloc astfel, fiindcă a vorbi despre o Intervenție rațională ar trebui să implice cel

puțin Funcția Logică, dacă nu Cunoașterea pentru a defini „ceva” rațional. Ca să implici Funcția Logică, trebuie mai înainte de toate ca acesta să fie determinată.

Chiar dacă în cazul de față nu putem vorbi despre temporalitate, despre prim sau ultim, despre înainte sau înapoi, dar putem să definim o anumită structură în funcție de determinanți sau de determinați, aspect despre care am scris mai pe larg în paginile anterioare.

Nu poți să afirmi că Funcția Logică este un determinant al Asimptotismului fiindcă este exact invers.

Dacă s-ar susține totuși că Asimptotismul este un determinant al Funcției Logice și bineînțeles al „Continuumului Logic” atunci înseamnă că „Continuum Logic” nu mai este „Continuum” întrucât propriul său „Continuum” se pierde în Asimptotism, deoarece „Continuumul” este o alternanță dintre Finit și Infinit dintre Terminat și Nesfârșit, alternanță care nu poate fi definită ca atare în cazul în care ar fi dispusă să determine Asimptotismul, fiindcă în acest caz ar trebui înlăturat Finitul din ecuație și înlocuit cu Infinitatea, iar la fel ar trebui înlăturată și Tangențiabilitatea astfel întregul tablou ar primi o nuanțare ce tinde spre propria sa anulare, ceea ce nu este sugestiv absolut deloc.

Prin urmare Intervenția Formelor Intangibile prin Asimptotism nu este o Intervenție structurată pe o Logică Fundamentală a sa și nici pe o raționalitate anume.

În privința Hazardului lucrurile se complică puțin fiindcă acesta nu poate fi definit nici prin Concret și nici prin Inconcret fiindcă noi putem defini Concret că acela este un Hazard iar prin înțelesul său el este un Inconcret. Să aparțină Hazardului Inconcretului?

Dacă nouă Hazardul ne este reliefat ca fiind Inconcret înseamnă că, conform celor susținute de mine mai sus, noi oamenii atribuim Inconcretul, Finitului datorită inversiunii Oglinzii Semantice a Infinitului, care

în realitate ar trebui să aparțină Infinitului, deci Intervenției.

Acest aspect ne reliefează mai minunat ca niciodată faptul că **Hazardul este o Intervenție a Asimptotismului care aparține bineînțelese Infinitului.**

În concluzie Asimptotismul, Infinitul și Intervenția oglindite de către Oglinda Semantică a Cunoașterii apar ca fiind apanajul Finitului iar Neintervenția, Tangențiabilitatea și Finitul în Oglinda Semantică a Cunoașterii apar ca fiind Infinitul.

Astfel ceea ce consideră Omul ca fiind Infinit este de fapt Finitul Neoglindit iar ceea ce consideră Omul ca fiind Finit este de fapt Infinitul Neoglindit.

Infinitul Neoglindit în Oglinda Semantică Infinită a Cunoașterii este: Intervenție și Asimptotosim iar Finitul Neoglindit este Neintervenție și Tangențiabilitate.

Oglinda Semantică Infinită a Cunoașterii nu face altceva decât să invereseze attributele Infinitului pe care să le transfere Finitului iar attributele Finitului să le transfere Infinitului.

De aceea Asimptotismul este definit de către Om ca fiind cele două drepte care **tind una către alta** dar nu se unesc niciodată fiindcă Omul privește, înțelege, simte, raționalizează, judecă și contemplă Asimptotismul prin intermediul Finitului ,tocmai datorită inversiunii, în loc să-l simtă, judece ,contemple, raționalizeze prin intermediul Infinitului, dar tocmai simțirea, judecata și rațiunea Omului se datorează Oglinzii Semantice Infinite a Cunoașterii care creează inversiunea.

Atunci când Omul simte sau raționalizează orice aspect legat de Infinit acesta va fi în realitate un aspect legat de Finit și invers, atunci când simte sau raționalizează un aspect legat de Infinit acesta va fi în realitate un aspect legat de Finit.

Privind bolta înstelată a nopții care se pierde în Infinitatea spațiului său, privim de fapt măreția Finitului, iar atunci când ne lovim de obstrucțiunea unui Zid care ni se pare o barieră în calea speranțelor și aspirațiilor noastre care vor să depășească acel zid, în acel moment ne lovim cu adevărat de Infinit.

Pentru Om Infinitul Neoglindit Începe numai acolo unde există Terminare deci Finitate, precum Finitul Neoglindit începe numai acolo unde există Neterminare și Infinitate.

Pentru a se înțelege pe sine însuși întotdeauna Omul va trebui să caute Infinitul în Finit și Finitul în Infinit, precum va trebui să caute Hazardul și Intervenția în Infinitul Neoglindit iar Predictibilitatea și Neintervenția în Finitul Neoglindit.

Predictibilitatea este inversul Hazardului și anume dacă prin Hazard un lucru sau un element nu poate fi definit ca urmare a unei Intervenții prin predictibilitate acel element poate fi definit.

Exact ca și în cazul numerelor la Loto, unde atunci când intervine Hazardul nu vei ști ce numere vor ieși iar dacă jocurile sunt truate se cunoaște ce numere vor ieși, numerele respective fiind predictibile, de dinainte.

Omului îi apare Intervenția și Hazardul datorită inversiunii creată de către Oglinda semantică Infinită a Cunoașterii ca fiind aparținătoare Finitului, fiindcă doar „ceva” Concret, care este Finitul din mintea Omului poate fi o anumită Intervenție, precum doar „ceva” Concret se poate supune unui anumit Hazard, neputând înțelege că Hazardul Nu aparține deloc Finitului definit de Om ca fiind „ceva” Concret, ci aparține Infinitului pe care Omul nu îl poate defini ca fiind „ceva” Concret fiindcă este Infinit și nu poate să-i cuprindă marginile, neînțelegând că de fapt tocmai Infinitul este cel care-i dă Omului Concretețea acelui „ceva” aminitit adineaori,

prin faptul că Infinitul Neoglindit deține Intervenția, iar Omul este o ființă care gândește, visează, simte, judecă, raționează numai și numai raportat la Intervenție.

Orice realizează Omul în decursul vieții sale este o Intervenție a sa în lumea care crede că-i aparține și a cărei realitate are Iluzia că o Cunoaște. Omul fără Intervenție nu ar mai fi Om.

De aceea Omul identifică Intervenția cu sine însuși, atribuind-o esenței proprii sale existențe prin exemplul "eu am făcut" sau „eu merg” sau „eu gândesc, scriu, socotesc, muncesc, lucrez, elaborez” și lista ar putea constinua la nesfârșit cu noi și noi verbe.

Dacă nu și-ar adjudeca Intervenția Omul nu ar Cunoaște verbul, iar dacă nu ar Cunoaște verbul s-ar autoexclde pe sine din această lume.

Întrebarea care se pune este dacă Omul este într-adevăr o ființă Finită sau o ființă Infinită?

Odată ce-și însușește Intervenția și se identifică cu aceasta, Intervenția Neoglindită aparține Infinitului astfel Omul se identifică cu Infinitul deci cu Hazardul și nicidecum cu Finitul datorat inversiunii creat de Oglinda Semantică Infinită a Cunoașterii, prin care întotdeauna acel „ceva” care Intervine trebuie să se identifice cu un Concret Finit, atât în rezultatul Intervenție cât și în cel ce determină Intervenția.

Realitatea este total inversă și anume atât rezultatul Intervenției cât și determinantul Intervenției aparțin Infinitului, iar Omul în calitate de determinant al Intervenției aparține Infinitului.

În acest caz Omul este o ființă Infinită dar ale cărei raportări se fac asupra Finitului pentru a putea să-și justifice Intervenția care-i apare inversată datorită Oglinzii Semantice Infinite a Cunoașterii.

Odată ce Omul este o ființă Infinită, iar aceasta se raportează la Finit pentru a-și justifica propria sa

existență, oare Finitul este și poate fi tocmai un zid din spatele căruia să se Termine Totul sau este doar o piatră de hotar în definirea Infinitului?

A vorbi despre Finit că este „ceva” care Termină, un punct terminus, un Sfârșit este exact ca și cum ai denatura Infinitul spunând că Infinitul nu se Termină niciodată.

Realitatea este total inversă și nu numai datorată inversiunii Oglinzii Semantice Infinite a Cunoașterii ci mai ales datorată faptului că Nu poate exista Nesfârșit, precum Nu poate exista Sfârșit, întrucât dacă am gândi cu un Coeficient Logic un Infinit, atunci Sfârșitul s-ar identifica cu Începutul și Începutul cu Sfârșitul iar Totul s-ar reduce la un punct atemporal și aspațial, într-un cuvânt, adimensional, dar care ar include în el întreaga gamă de dimensiuni Logice sau cum le mai numesc eu, de Coeficienți Logici, încât s-ar putea deduce cu adevărat faptul că atât Începutul cât și Sfârșitul sunt un vis care se termină la fel cum a sosit cu primele raze ale zilei ce-și face apariție la un nou orizont al timpului propriei noastre vieți.

Știu că multora le este greu să înțeleagă cum anume se poate realiza o anumită viziune unde lipsește cu desăvârșire Sfârșitul sau Nesfârșitul, dar în Realitate această viziune este cea care se opune propriei noastre Iluzii a Vieții.

În tot acest amalagam ceea ce rămâne și are o Importanță capitală este: Intervenția, care în faza Neoglindită aparține Infinitului, sau a ceea ce considerăm noi a fi Infinit.

Intervenția este cea care definește Finitul în cele din urmă prin propria sa identitate.

Prin Intervenție noi oamenii înțelegem acțiune, proces sau schimbare, pe care Iluzoriu le atribuim

Finitului, și care în mintea noastră sunt cele responsabile de crearea Finitului.

În realitate nu numai că nu este așa dar lucrurile stau total invers fiindcă Intervenția realizează Iluzoriu Finitul cum am mai spus în schimb prin acel Finit se definește Visul care este Iluzia Vieții.

A spune că Infinitul învăluie Finitul este la fel de greșit cu a spune că Finitul învăluie Infinitul, fiindcă nici una și nici alta nu se află intercalate sau înveșmântate de cealaltă, întrucât în Infinit nu are cum să fie Finit, precum în Finit nu are cum să fie Infinit, deoarece dacă ar fi Finitul în Infinit, Infinitul nu ar putea fi Infinit, și invers, dacă ar putea fi Infinitul în Finit nici Finitul nu ar putea fi Finit întrucât ar ascunde în el Infinitul.

*A susține că cele două, Finitul și Infinitul, **conviețuiesc** despărțite unele de altele este iarăși o altă anomalie fiindcă Infinitul nu se poate delimita sub nici o formă de nimic mai ales de Finit fiindcă astfel nu ar mai fi Infinit.*

Astfel nici conviețuirea celor două nu poate fi posibilă, fapt care ne întărește și mai mult teza prin care nici unul dar nici celălalt nu sunt decât două constante care definesc reperele propriului nostru Vis al Iluziei Vieții în amalgamul de vise create de către Coeficienții Logici.

În cazul că Logica Coaxiologică nu recunoaște Infinitul și Finitul decât ca două Repere ale Iluziei Vieții sau ale Visului dat de către Coeficientul Logic 2, înseamnă că tot ceea ce-i rămâne acestei Logici Coaxiologice este să opereze în funcție de însemnătatea și atributele Infinitului și ale Finitului pe care acestea le primesc în cadrul dezvoltărilor logice create de către Logica Coaxiologică iar acestea sunt pentru Infinit: Asimptotismul, Intervenția și Hazardul iar pentru

Finit: Tangențiabilitatea, Neintervenția și Predictibilitatea.

Astfel la baza acestei Logici Coaxiologice se află cele șase elemente de bază și anume Asimptotismul, Intervenția, Hazardul, Tangențiabilitatea, Neintervenția și Predictibilitatea.

Prin urmare Asimptotismul este o Intervenție a Formelor Intangibile deci este Hazard, iar Tangențiabilitatea este o Neintervenție a Formelor Intangibile deci este o Predictibilitate. Între Hazard și Predictibilitate se definesc anumite Relaționări.

Hazardul este o intervenție a Formelor Intangibile ca fiind inversul Predictibilității.

Hazardul definește Asimptotismul și Intervenția la Rândul său doar față de Predictibilitate, fiindcă fără Predictibilitate Hazardul nu ar defini Intervenția, fiind un Hazard al Neintervenției, deci al Tangențiabilității, fiind Predictibil.

Doar Intervenția determină Hazardul Impredictibil.

Intervenția nu poate să fie Predictibilă fiindcă atunci nu ar mai defini Hazardul Impredictibil și opus Tangențiabilității.

Intervenția este Impredictibilă la fel ca și Hazardul și se definește raportată la Hazard tocmai prin Predictibilitatea sa numai față de acesta, fiindcă dacă Intervenția ar fi Impredictibilă față de Hazard Nu l-ar mai defini, întrucât nu s-ar putea raporta la acesta întrucât Impredictibilitatea constă în neraportare sau raportare aleatorie.

O raportare aleatorie ar însemna și alte raportări aleatorii ale Formelor Intangibile, iar aceste raportări ar dezvolta alte și alte sisteme similare Intervenției și Hazardului, dar care ar fi definite similar sau diferit,

lucru care intervine întocmai regului Hazardului și anume ori este Hazard ori este Predictibil.

Dacă Intervenția este Hazard și nu Predictibilitate față de Hazard, înseamnă că Hazardul nu poate fi Hazard raportat la Intervenție, întrucât Intervenția s-ar contopi cu Hazardul într-un Tot unitar, ceea ce ar rezulta că Hazardul nu este raportul definit de o Intervenție ci este **un Tot ubicuu**, iar acesta nu ar ascunde Intervenția în cadrul său.

A defini Hazardul fără Intervenție este ca și cum ai susține Tangentiabilitatea fără Neintervenție fiindcă lipsa Intervenției ar anula apariția Neintervenției, iar astfel Hazardul și Predictibilitatea s-ar uni, la fel Asimptotismul cu Tangentiabilitatea fiindcă toate acestea ar fi bazate pe lipsa Intervenției dar și a Neintervenției, iar „apariția” lor pe această scenă s-ar datora absurdului.

Dar să nu uităm că și absurdul este rezultatul unei Intervenții iar tot ce nu este rezultat al unei Intervenții iese prin anulare totalmente din ecuație.

Când mă gândesc la Absurd nu o fac referindu-mă la Absolutul Absurd care este total diferit de absurdul oarecare și poate fi fără nici o Intervenție, determinant sau orice altceva.

Poate fi fără nici un alt rezultat al său. Rog mare atenție.

Hazardul este Intervenție precum Predictibilitatea este Neintervenție, iar ambele definesc bazele Logicii Coaxiologice.

Orice Intervenție trebuie să fie determinată de „ceva” cum sunt Formele Intangibile în cazul nostru. Dar Formele Intangibile sunt determinate de acel „ceva” la rândul lor?

Care este baza Intervenției decât o altă Intervenție, precum baza Hazardului constă în Intervenție?

Intervenția nu are nici Început și nici Sfârșit, precum nu poate fi determinată baza acesteia dar poate fi determinat dacă are un determinant sau nu, prin faptul că orice Intervenție este prin raportare la Neintervenție o Predictibilitate, întrucât Predictibilitatea aparține Neintervenției, precum, orice Neintervenție este prin raportare la Intervenție un Hazard, întrucât acesta aparține Intervenției. De ce?

Fiindcă atunci când Intervenția se raportează la Neintervenție aceasta determină definirea Neintervenției, fiindcă dacă nu s-ar raporta la Neintervenție definind-o pe aceasta Intervenția în sine s-ar anula, la fel se întâmplă și în cazul Neintervenției care s-ar anula dacă nu ar defini Intervenția ca atare prin care aceasta se poate defini la rândul său.

Acest fapt ne demonstrează uimitorul lucru și anume o altă INVERSIUNE, diferită de Oglinda Semantică a Infinitului din cadrul Cunoașterii, Inversiune cauzată altor cauze dar care Intervine sub formă de Intervenție în cadrul sistemului Asimptotic-Tangential, respectiv de Intervenție și Neintervenție, Hazard și Predictibilitate.

Astfel Formele Intangibile sunt determinate de către noi ca fiind inversarea bazelor „Continuumului Logic” și ale Funcției Logice.

Astfel orice Hazard este o Neintervenție raportată la Intervenție precum orice Predictibilitate este o Intervenție raportată la o Neintervenție.

Prin urmare o Intervenție este o raportare la Hazard și Neintervenție, precum orice Neintervenție este o raportare la Predictibilitate și Intervenție.

Astfel Intervenția este determinată de Hazard și Neintervenție, iar Neintervenția de Predictibilitate și Intervenție.

Ce a fost „înainte”, Predictibilitatea și Interventia pentru a defini Neinterventia, sau Neinterventia și Hazardul pentru a defini Interventia?

Dacă ar fi fost Neinterventia și Hazardul pentru a defini Interventia, înseamnă că Interventia este un Hazard al Neinterventiei, dar și acest Hazard ar fi trebui determinat de către „ceva” împreună cu Neinterventia sa întrucât nu putem vorbi despre Neinterventie atât timp cât pe aceasta nu o putem raporta la Interventie.

Dacă ar fi fost Interventia și Predictibilitatea pentru a defini Neinterventia înseamnă că bazele „Continuumului Logic” se axează pe Neinterventie, dar a socoti că sunt astfel este ca și cum ai admite că o altă Interventie Predictibilă de această dată a determinat Neinterventia fiind de fapt același lucru dacă ne gândim la Interventie.

În concluzie odată ce ne definește Interventia pe toate planurile înseamnă că Neinterventia și Hazardul au determinat Interventia și Predictibilitatea care la rândul său a determinat Neinterventia.

În acest mod ajungem la un sistem de tipul Interventie-Neinterventie-Interventie-Neinterventie care se continuă astfel la Nesfârșit. Cu toate acestea în pofida faptului că aceste sistem se continuă astfel datorită în mod special Coeficientului Logic 2 pe baza căruia raționăm, nu trebuie să facem greșeala de a susține „înainte” de Asimptotism, deci de Hazard, ca fiind o Interventie, fiindcă s-a demonstrat că la baza acestei Interventii a constat întocmai Hazardul și Neinterventia, care poate defini o nouă Interventie doar dacă Interventia a fost undeva în cadrul șirului respectiv definită. Prin urmare dacă considerăm pe drept cuvânt, că Interventia nu a fost definită, acest lucru înseamnă că la baza Interventiei se află Hazardul

și Neintervenția, fără să includem alături de acestea
Infinitul sau Asimptotismul fiindcă acestea sunt
rezultatul unei Intervenții.

Și Neintervenția este un fel de Intervenție.

În cele din urmă am putea atribui Hazardul și Neintervenția tocmai Formelor Intangibile dar care odată definite nu mai pot fi atribuite Hazardului și Neintervenției fiindcă sunt definite ca atare chiar dacă acestea sun Intangibile.

Chiar și Intangibilitatea este o definiție,iar ca să atribui Hazardul Intangibilității este ca și cum ai susține că și aceasta este un efect al unei cauze a Hazardului ceea ce implică Intervenția Hazardului deci Formele Intangibile nu se suspun Neintervenției Hazardului ci Intervenției Hazardului.

Astfel Neintervenția Hazardului aparține unui „ceva de dinaintea” Formelor Intangibile,iar acel „dinainte” poate fi luat drept Cauză a Formelor Intangibile,cu toate că până și termenul de Cauză este la fel de incorect pe cât este cel de „dinainte” întrucât o cauză implică un Eveniment sau un fenomen, un lucru sau o Intervenție a „ceva” pe când în cazul când acea Intervenție nu există înseamnă că nu există nici Cauza.

În scrierile mele precedente atribuiam Cauza doar dezvoltărilor determinate de către Cuvântul-Matrice al Cunoașterii fiindcă doar acolo poate exista Evenimentul Primordial dar și succesiunea evenimențială care definește Fenomenul ca atare.

În rest putem atribui termenul de Cauză prin lărgirea competenței acestuia și oricărei Intervenții de orice fel chiar dacă Evenimentul sau Fenomenul lipsește.

În cazul că lipsește Evenimentul sau Fenomenul mai putem vorbi de o Cauză în adevăratul Înțeles al cuvântului?

Bineînțeles că nu, întrucât orice cauză se produce datorită unui Eveniment.

Dar oare Intervenția nu este un Eveniment?

Intervenția devine un Eveniment ce precede o întreagă succesiune evenimentială doar în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii și nicăieri în altă parte, astfel Intervenția pe care o cunoaștem noi nu este câtuși de puțin aceea pe care o folosim în raportarea la Neintervenție, Asimptotism, Tangențialitate, Hazard, Concret și Inconcret.

Diferența acestei Intervenții față de Intervenția din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii este tocmai aceea cum am mai spus adineaori că lipsește Evenimentul care să o determine ca atare.

Noi oamenii suntem obișnuiți datorită modului nostru limitat de gândire să atribuim mereu și negreșit Intervenției statutul de Eveniment, fiindcă prin fiecare Intervenție în mintea noastră știm că se Întâmplă „ceva” și tocmai de aceea o asociem cu Întâmplarea care ne parvine ca o funcționalitate disjunctivă asupra funcționalității atributive a Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Acest fapt ne determină să Înțelegem că și acea Întâmplare a Evenimentului este Unică dacă ea definește un singur Eveniment.

Tot acest mod de a gândi reflectă artificii Iluziei Vieții, artificii care ne-au generat și ne generează în continuare o serie întreagă de erori.

Nu, Intervenția, nu este un Eveniment în sine, decât în mintea noastră, fiindcă pentru a fi un Eveniment după cum am mai scris în alte cărți de ale mele este necesar să se realizeze mai multe lucruri, și anume trebuie mai înainte de toate să fie determinat ca o Lipsă dintr-un „ceva” iar acea Lipsă este Lipsa care se

desprinde odată cu Evenimentul ei din Oglinda Semantică a Infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Această Lipsă Nu are cum să depășească Cuvântul-Matrice al Cunoașterii fiindcă s-ar afla la rândul ei în Cuvântul-Matrice al Creației, pe urmă în cel al Originii, în Început și în Sfârșit neavând cum anume să transceadă prin intermediul funcțiilor atributive în cadrul altor Cuvinte-Matrici.

Dacă s-ar realiza această transcedere, gândind și pe cealaltă parte a problemei, atunci Lipsa nu ar mai avea nici o atributivitate decât o posibilă disjunctivitate bazată pe Unicitate și Întâmplare, dar a fi Unică și Întâmplătoare raportată la alte și alte Cuvinte-Matrici cu diferite funcționalități este a-i atribui Lipsei alte și alte definiții și nicidecum aceea de Eveniment.

Presupunând că am putea să-i atribuim și definiția de Eveniment, Lipsa ar deveni un Eveniment amorf și Lipsit de propria sa Lipsă tocmai fiindcă Lipsa ca atare este un domeniu al atributivității celorlalte Cuvinte-Matrici din grupul Atributiv.

Prin urmare o Lipsă fără propriul ei conținut devine o Lipsă a Lipsei deci sub nici o formă nu poate fi un Eveniment fiindcă dacă am denumi-o ca fiind un Eveniment, acest Eveniment ar fi Lipsit de propria sa Însemnătate deci de Evenimentul ca atare astfel nu putem vorbi de Eveniment decât în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii precum nu putem vorbi de Lipsă decât tot în cadrul acestui Cuvânt-Matrice al Cunoașterii.

Chiar dacă prin extrapolare am atribui Lipsa celorlalte Cuvinte-Matrici din cadrul celor cu funcții atributive tot nu ar fi Lipsa pe care o cunoaștem noi, fiindcă o astfel de Lipsă ar fi lipsită de propria sa Cunoaștere fiindcă nu s-ar mai defini ca fiind o Lipsă din Oglinda Semantică a Infinitului, iar nemaifiind Lipsă din

aceasta, Lipsa nu s-ar mai putea defini ca fiind o Lipsă pe care o Cunoaştem.

Atribuită Creaţiei, respectiv Cuvântului-Matrice al Creaţiei am putea defini o Lipsă Necunoscută dar această Lipsă Necunoscută este transmisă Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii prin atributivitatea Cuvântului-Matrice a Creaţiei către Cunoaştere care constă tocmai în Semantic, care în Cunoaştere devine Oglinda Semantică a infinitului.

A atribui Lipsa originii este impropriu fiindcă Cuvântul-Matrice Origine prin Lipsa sa ar putea fi tocmai inversul Originii, dar chiar şi așa poate fi definită o Lipsă ca fiind inversul unei alte Lipse. Dacă ar fi fost inversul unei alte Lipse înseamnă că, Începutul ar deveni tocmai acea Lipsă al cărei invers ar fi Originea dacă ştim că Grupul Cuvintelor-Matrici cu funcţii atributive este Sfârşitul, Începutul, Originea, Creaţia şi Cunoaşterea.

În cazul că adevărata Lipsă ar fi aceea a Începutului iar originea ar fi inversul Lipsei Începutului ar însemna că Originea este şi Lipsa Lipsei Începutului, ceea ce ar însemna că şi Lipsa Începutului ar fi trebuit să fie determinată de o altă Lipsă conform determinărilor atributive funcţionale ale Cuvintelor-Matrici, iar această Lipsă ar fi fost „generată” de Sfârşit ca fiind iarăşi inversul Lipsei Începutului al cărei invers este Originea, al cărei invers se află în Creaţie al cărei invers se află în Cunoaştere, ceea ce denotă că Lipsa ar începe odată cu Cuvântul-Matrice Sfârşit.

Lipsa este şi un determinant al funcţiei atributive, fiindcă Lipsa este un atribut al Creaţiei datorit Cunoaşterii.

A susţine începutul Lipsei odată cu Cuvântul-Matrice Sfârşit este ca şi cum ai susţine că atributivitatea nu se opreşte aici ci ea survine la infinit din infinit.

Chiar dacă am accepta și această poziție, ce anume ar putea surveni din Sfârșit decât un nou Început?

Acel Început îl avem ca o atributivitate a Sfârșitului tocmai în grupul Cuvintelor-Matrici cu funcții atributive.

Dacă am defini Lipsa ca „venind” din exteriorul grupului atributivelor, atunci ar trebui să o definim ca având un alt Început, iar acel Început să fie cel care Începe cu Sfârșitul în grupul atributivelor.

De ce începe începutul cu Sfârșitul în grupul cu funcționalitate atributivă am mai scris în alte cărți ale mele, dar pe scurt am să răspund, tocmai fiindcă **Sfârșitul este etern un nou Început iar Începutul este etern un nou Sfârșit.**

În acest caz Sfârșitul care ar determina Lipsa, în care ar „începe” Lipsa ar fi de fapt rezultatul unui alt Început diferit de Cuvântul-Matrice Început.

Conform Coaxiologiei Nu pot exista două Cuvinte-Matrici identice în cadrul Limbajului Pur Universal, fiindcă ar fi definite de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale ca fiind unul și același Cuvânt odată cu raportarea acestor Cuvinte-Matrici la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Oricât de mult am dori să demonstrăm că numărul 2, sau 7, sau 125 sunt de fapt două sau șapte sau o sută douăzeci și cinci de numere ele sunt și rămân doar un singur număr, respectiv 2, 7, și 125.

Dacă le vom împărți, înmulți, scădea sau aduna ele vor da alte numere care nici unul dintre acestea nu vor mai putea fi vreodată 2, 7, 125.

La fel se întâmplă și în cadrul Limbajului Pur Universal unde fiecare Cuvânt-Matrice este definit tocmai prin unicitatea lui de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale la care se raportează Limbajul Pur Universal definind astfel „Continuumul Logic”.

Prin urmare Nu pot fi două sau mai multe Începuturi și nici două sau mai multe Sfârșituri, cum nu pot fi două sau mai multe Cuvinte-Matrici cu nume de Început precum două sau mai multe Cuvinte-Matrici cu nume de Sfârșit.

Astfel odată cu Sfârșitul Nu poate fi definită Lipsa ca fiind o Lipsă din Sfârșitul unui alt Început care s-ar afla situat undeva în exteriorul Cuvintelor-Matrici din grupul celor cu funcționalitate atributivă.

În acest caz Sfârșitul este Unic și Începutul Începutului totodată precum Începutul este Sfârșitul Sfârșitului, iar ambele se definesc unul pe altul prin Început și Sfârșit, definind Originea, al cărei atribut constă în Creație unde se desăvârșește Lipsa care va fi trimisă Cunoașterii de către Creație prin intermediul atributivității sale care este Semanticul, devenit în Cunoaștere, Oglindea Semantică a Infinitului Cunoașterii, unde va izvorî în plenitudinea Sa, Lipsa, care este adevărata Cauză și Evenimentul Primordial ce va desăvârși succesiunea evenimentială, iar odată cu aceasta Fenomenul. Astfel „Continuumul Infinit” definit de Limbajul Pur Universal, Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale cât și „Continuumul Logic” nu se bazează pe succesiuni neevenimentiale, fiindcă fiecare nou Cuvânt-Matrice Nu este și un nou Eveniment întrucât Evenimentul se naște numai în dezvoltarea Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Lipsa aparține după cum am mai spus numai Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, astfel Intervenția Nu poate sub nici o formă să fie o Lipsă a Neintervenției iar Neintervenția să fie o Lipsă a unei alte Intervenții, precum Intervenția nu poate să fie un Început al Lipsei precum Neintervenția un Sfârșit al acesteia.

CAPITOLUL VI

Determinanții și Indeterminanții Bazali

La baza Totului până în acest moment am stabilit că se află Neintervenția și Hazardul. Hazardul în sine este tot un fel de Intervenție dar diferită de Intervenția care generează Ordinea și Predictibilitatea?

Observăm cum încetul cu încetul revenim pe unele paliere asemănătoare celor pe care mă aflu la începuturile creației mele filosofice când scriam „Coaxialismul” respectiv, la Ordine și Dezordine, cu diferența că acum Ordinea și Dezordinea nu mai este atribuită numai dezvoltării din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii ci ne apare sub o altă formă cu mult „înainte” de determinarea acestui Cuvânt-Matrice, am pus în ghilimele „înainte” fiindcă nu poate fi vorba de astfel de termeni decât pentru a-i folosi spre a ne ușura modul de înțelegere al nostru. Astfel Ordinea poate fi atribuită Intervenției și Predictibilității iar Dezordinea Hazardului și Neintervenției.

A susține că Neintervenția ar fi cea care alături de Hazard ar defini Formele Intangibile este greșit, întrucât aceste Forme Intangibile trebuiau determinate de „ceva” deci și ele sunt rezultatul unei anume Intervenții. Nu putem atribui Hazardul sau Neintervenția ca fiind Originea acestor Forme Intangibile. Ele sunt Intangibile, probabil, doar nouă

oamenilor care nu putem gândi astfel încât să le determinăm ca atare în adevăratul lor înțeles.

Oricum chiar și definiția de Formă, implică Cuvântul-Matrice Formă care face parte din Limbajul Pur Universal.

Chiar și atunci când Înțelesul și Simbolul acestor Forme Intangibile ar fi diferite de Cuvântul-Matrice Formă cum se întâmplă în cazul Logicii unde Funcția Logică sau „Continuumul Logic” este diferită de Cuvântul-Matrice Logică.

Cum am spus chiar și în cazul în care Cuvântul-Matrice Formă este diferit de Forma ce aparține Formelor Intangibile, aceste Forme au un Început al lor fiindcă au fost determinate de către mintea noastră chiar și prin nedefinire sau indeterminare tot o anumită formă de determinare se numește.

Orice Formă implică în cadrul ei un sistem cu o anumită structuralitate.

Chiar dacă ar fi Forme care să nu implice un anumit sistem sau o anumită structuralitate aceste lucru înseamnă că chiar și în acest caz tocmai prin faptul că nu implică un anumit sistem care să definească o anumită structuralitate sunt Forme care există tocmai prin această caracteristică deosebită a lor, și în acest caz ele tot Forme se numesc.

Admițând și cea de-a treia posibilitate în care să nu implice nici un sistem și nici o structuralitate iar pe deasupra să nu imlice nici cel puțin Lipsa vreunui sistem sau structuralități, ele ar fi tot Forme fiindcă orice Neimplicare constă într-o altă Implicare precum orice Implicare constă într-o altă Neimplicare. Acest aspect definește că Formele Intangibile ar aparține unei Lipse?

Nu acest lucru nu se poate și am stabilit de ce. Dar dacă am admite la absurd acest lucru, tot nu se poate

fiindcă termenul de Formă pe care l-am atribuit adineaori punând toate cele trei posibilități de nedefinire-definire a sa, cade sub incidența faptului că Lipsa trebuie să fie Creată, iar Creația aparține grupului Cuvintelor-Matrici cu Funcționalități atributive ceea ce nu se pune problema în cazul nostru, odată ce am atribuit aceste Forme Intangibile ca fiind „localizate” în afara Limbajului Pur Universal, localizare care nu poate avea nici o tangență cu Cuvintele-Matrici ale grupului celor cinci cu funcții atributive.

Ce anume sunt aceste Forme?

Aparțin într-un fel unei anumite Intervenții?

Și Intervenția este la fel ca și Logica, respectiv Funcția Logică, care diferă ca și Cuvânt-Matrice față de ce anume înseamnă Logica în calitate de Funcție Logică, lucru care se produce și asupra Intervenției.

Intervenția poate fi definită prin Haos, Hazard sau tocmai prin Neintervenție?

Formele Intangibile sunt definite deci ele nu pot fi o Neintervenție decât în măsura în care această Neintervenție este rezultanta unei Intervenții care o definește ca atare.

Hazardul față de Predictibilitate definește o Predictibilitate Imposibilă, deci „ceva” care apare fără să se „știe” că va apărea.

Predictibilitatea se definește la fel ca și Hazardul ca fiind două posibilități prin care se poate interveni, deci pot fi determinate și ca urmare pot fi rezultanta Intervenției, precum pot fi și rezultanta Neintervenției, fiindcă atât Hazardul cât și Predictibilitatea se pot afla și în postura de a apare tocmai datorită unei Neintervenții care astfel a cauzat o Intervenție.

Hazardul și Neintervenția de fapt definesc o Neintervenție care stă alături de o posibilă Intervenție prin Hazard?

Răspunsul este afirmativ, după exemplul de adineaori ceea ce înseamnă că dacă revenim la Hazardul și Neintervenția despre care am dezbătut în paginile de mai sus ajungem să le definim ca fiind o Neintervenție a unei alte Intervenții care devine o Intervenție, iar Hazardul determinat tocmai de Neintervenția altei Intervenții fiind și el la rândul său o Intervenție.

Cu toate acestea Hazardul nu este Haos fiindcă poate fi un Hazard perfect Predictibil raportat la un alt Reper precum Predictibilitatea poate fi perfect Impredictibilă deci supusă Hazardului raportată la un alt sistem de referință. Mai mult, Intervenția se poate defini atât prin Hazard sau Predictibilitate precum Neintervenția la fel, prin același Hazard sau Predictibilitate.

Acest lucru ne trimite la Haos.

Este Haosul rezultanta unei Intervenții sau rezultanta unei Neintervenții?

Atât Haosul cât și Ordinea pot fi rezultanta unei Intervenții precum pot fi și rezultanta unei Neintervenții. Prin urmare ce a fost la „originea” primului determinat și care a fost determinantul, Intervenția sau Neintervenția?

Dacă am susține că Intervenția acest lucru înseamnă că această Intervenție a fost determinată de către „ceva” ceea ce implică automat un determinant și astfel și acel determinant ar fi avut un alt determinant la rândul lui, iar șirul Intervenției în calitate de determinant s-ar putea continua la Nesfârșit, precum Neintervenția dacă are un determinant înseamnă că și acela are la rândul său un alt determinant și astfel șirul

determinanților Neintervenției s-ar putea continua și acesta la fel ca și cel al Intervenției la Nesfârșit.

În cele din urmă ajungem la Determinanții Intervenției și Neintervenției.

Cum anume pot fi acești Determinanți?

Dacă sunt Determinanți înseamnă că „originea” lor este nesfârșită deci Intervenția este Nesfârșită și prin urmare orice Intervenție Nu poate fi Unică. Aici iar se lovesc unele de altele, fiindcă Nesfârșirea constă în Unicitate și prin urmare Intervenția Nesfârșită ar trebui să fie Unică fiindcă dacă nu ar fi Unică ar trebui să fie Sfârșită și prin urmare să fie doar în acest caz determinată de către „ceva”.

Această Intervenție care ne apare nouă astfel ca fiind o succesiune bazată pe determinanți este nesfârșită prin modul succesional prin care ea ni se desfășoară nouă, și nicidecum prin sinele ei unde fiecare Intervenție ne este definită ca fiind Finită.

Iarăși lucrurile se neagă unele pe altele, fiindcă nu putem vorbi de succesiune decât în cadrul succesiunii evenimențiale dezvoltată de către Cuvântul-Matrice al Cunoașterii lucru exemplificat de către mine în paginile de mai sus.

Acest fapt complică și mai mult lucrurile întrucât nefiind o succesiune nu putem vorbi de determinanți care se succed evenimențial prin Intervenție, astfel Intervenția să devină un Eveniment și prin succesiuni evenimențialitatea respectivă să primească și titulatura de Fenomen care include o succesiune Evenimențială în cadrul acestuia.

Neputând vorbi despre un determinant în cazul Intervenției care să fie și Fenomen înseamnă că Intervenția Nu se poate defini ca fiind bazată pe o altă Intervenție decât, în măsura în care aceasta este Neintervenție, iar Neintervenția nu se poate defini ca

fiind bazată pe o altă Neintervenție decât dacă aceasta este o Intervenție, iar astfel revenim de unde am plecat și anume la Determinanți.

Prin exemplul de mai sus cu Evenimentul și Fenomenul respectiv cu succesiunea, înseamnă că Intervenția cât și Neintervenția chiar dacă sunt Nesfârșite ele se pot defini ca fiind secvențiale numai datorită faptului că orice Intervenție se bazează pe Neintervenție precum orice Neintervenție se bazează pe Intervenție, astfel nici o Intervenție nu poate fi un Eveniment prin Neintervenția care o determină, precum orice Neintervenție nu poate fi un Eveniment tocmai prin Intervenția care o determină, *ele devenind astfel secvențiale dar nu succesionale, fiindcă succesionalitatea implică evenimențialitate și se poate desfășura numai în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.*

Raportul Intervenție - Neintervenție, și Neintervenție – Intervenție, reliefează faptul că fiecare Intervenție implică Neintervenție precum fiecare Neintervenție implică Intervenție, precum fiecare Haos poate implica astfel Ordinea și fiecare ordine poate implica Haosul.

Determinantul Intervenției va fi etern Neintervenția precum determinantul Neintervenției va fi etern Intervenția.

A spune că mai „înainte” a fost Intervenția este la fel de fals cu a spune că a fost Neintervenția.

Cu toate acestea și una dar și cealaltă sunt doi determinanți?

Oricât de greu începe să mergem mai departe cu deducțiile aceștia sunt doi determinanți fiindcă se determină etern unul pe altul iar fiecare astfel de determinant constă tocmai în inversul său deci în nedeterminarea sa, astfel vom putea deduce că

Determinanții Bazali cum îi denumesc în acest moment sunt determinanți care constau în proprii lor Indeterminanți.

Astfel Determinanții Bazali pot fi clasificați după denumirea lor, respectiv: Determinanți Bazali de Intervenție și Determinanți Bazali de Neintervenție ai Indeterminantului Precedent, după modul lor, respectiv Determinanți Bazali de Diferențiali, Determinanți Bazali Secvențiali (sursa „Continuumului Logic”), precum și Determinanții Bazali de Raport.

Toți acești Determinanți Bazali au corespondențe în Indeterminanții Bazali Cauzali de Relaționare și Indeterminanții Bazali Cauzali Interdeterminare.

Determinanții Bazali de Intervenție și Determinanții Bazali de Neintervenție ai Indeterminantului Precedent

Intervenția în calitate de Determinant Bazal definește Neintervenția.

Cum ambele sunt determinanți iar acestea pot fi predecesoarele Formelor Intangibile, iar aceste Forme la rândul lor sunt predecesoarele „Continuumului Logic” înseamnă că acești Determinanți Bazali sunt duali întrucât se determină reciproc unul pe celălalt. Această dualitate determină secvențialitatea, deci pluralitatea Formelor Intangibile.

Orice Intervenție constă în Neintervenție precum orice Neintervenție constă în Intervenție.

Tocmai această interrelaționare determină secvențialitatea care nu este „Continuumul” ci îl va defini pe acesta la rândul său fiindcă orice secvențialitate denotă pluralitate, iar orice pluralitate în cadrul Formelor Intangibile definește „Continuumul Logic” întrucât pluralitatea Formelor Intangibile este alternată cu

Tangentiabilitatea Funcției Logice care definește acest „Continuum Logic” de aceea se poate vorbi atât de Funcția Logică cât și de „Continuumul Logic”, fiindcă chiar dacă acestea sunt identice din punct de vedere al „Continuumului Logic” ele nu sunt și din punct de vedere al Funcției Logice fiindcă Funcția Logică precede atât „Continuumul Logic” cât și Adevărul Coaxiologic chiar dacă acestea la rândul lor sunt definite prin Funcția Logică.

Cu toate aceste se pune întrebarea, ce anume a precedat Intervenția dar Neintervenția și cum anume au fost acestea determinate fiindcă orice Intervenție trebuie să fie determinată la rândul ei de „ceva”, precum orice Neintervenție trebuie să fie de asemenea determinată de „ceva”, fiindcă nu ar fi Intervenție fără un alt precedent precum nu ar fi nici Neintervenție.

Se poate afirma că Neintervenția este doar o simplă stare și că odată ce este Neintervenție se poate ca aceasta să nu fie determinată la rândul ei de absolut nimic.

Răspunsul meu este categoric: **NU!**

Orice Neintervenție nu este degeaba o Neintervenție, precum orice Nimic nu este degeaba Nimic, ambele trebuie să se raporteze la „ceva” ca Neintervenția să fie Neintervenție precum Nimicul să fie Nimic.

În acest caz ne putem imagina un Determinant care are un precedent într-un Indeterminant. Putem admite că acel Indeterminant nu este determinat la rândul lui?

Nu! Nu putem admite așa ceva, fiindcă orice Indeterminant trebuie la rândul său să se raporteze la „ceva” față de care este Indeterminant.

Tot ce putem admite este să ne raportăm pe noi înșine la un *Indeterminant Precedent* care să nu fie determinat de absolut nici un alt determinant și nici să nu fie raportat la acest alt determinant. Acest aspect ne

demonstrează că nici acel *Indeterminant Precedent* NU „există” ca atare odată ce NU este raportat. Oricum la acest nivel Existența nu „există” precum nici alte opusuri ale acesteia.

Cu toate acestea să admitem *Indeterminantul Precedent* ca fiind Absolutul a Tot și Toate doar că aici nici nu mai poate fi vorba despre Totul din Spatele Totului fiindcă nici Totul nu este raportat față de acest Indeterminant Precedent, doar că prin dorința de comparație și de raportare oarbă putem să folosim acest Tot inexistent de fapt.

Totul există după cum am mai spus doar în momentul în care este raportat la „ceva” față de care acesta este Tot, fără să mai vorbim de Totul din Spatele Totului unde intervine ca raportor Totul respectiv „Continuumul Infinit” față de Spatele său, definit prin Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale care la rândul lor definesc „Continuumul Logic” definit și acesta la rândul său de Funcția Logică ce este definită prin corelarea Asimptotismului cu Tangențiabilitatea, Asimptotism definit de Formele Intangibile, care au un precedent în Intervenție și Neintervenție, în Haos și Dezordine, în Hazard și Predictibilitate.

Astfel Indeterminantul Precedent este o neraportare, dar care determină la rândul său obligatoriu Diferențialitatea, ce este o raportare la sine, prin sine și pentru sine.

La nivelul Diferențialității Indeterminantului Precedent nu putem vorbi de Gând și nici de Logică sub nici o formă, fiindcă orice proces logic începe prin raportarea Asimptotismului față de Tangențialitate, ceea ce în acest caz nu se pune problema.

Cu toate acestea cum am mai spus adineaori cei ce gândesc la astfel de problematici suntem noi.

Noi oamenii putem raporta aceste lucruri doar prin Asimptotism și Tangențialitate, fiindcă judecăm pe baza Coeficientului Logic 2.

Dacă am judeca pe baza Coeficientului Logic un miliard, alături de Asimptotism și Tangențialitate ar mai fi un miliard minus doi de opuși ai Asimptotismului și Tangențiabilității, ce înseamnă că Funcția Logică are o rădăcină mult mai complexă față de ceea ce putem cunoaște noi doar că ea devine tulpină abia atunci când apare Tangențiabilitatea iar aceasta apare cu desăvârșire în cadrul Coeficientului Logic 2 ca fiind adevăratul cunoscut față de necunoscutul Asimptotismului care definește infinitatea, respectiv Coeficientul Logic Infinit prin care noi oamenii nu putem judeca.

La nivel de Indeterminant Precedent se petrece același lucru și anume faptul că noi oamenii îl putem determina doar prin raportare la „ceva”, iar acel „ceva” va fi mereu un opus al Indeterminantului Precedent, opus raportor față de acesta.

Dacă am gândi pe baza Coeficientului Logic Infinit, Indeterminantul Precedent ar avea o infinitate de opuși deci de raportori față de acesta, determinându-l și pe acesta să posede aceeași infinitate de raportori ai raportorilor la care s-a raportat sau față de care se realizează raportarea.

Acest lucru înseamnă că prin intermediul Funcției Logice Indeterminantul Precedent este definit ca fiind Diferențial.

Prin Diferențialitate se înțelege infinitatea de raportori față de care Indeterminantul Precedent se poate raporta pe sine.

Astfel Diferențialitatea ne este definită ca fiind o rădăcină îndepărtată a Funcției Logice dinaintea Formelor Intangibile, fapt ce denotă că

Diferențialitatea este mama Funcției Logice, și prin aceasta survine în cadrul Coeficientului Logic 2, Tangențiabilitatea, sau alte „Adevăruri” cum este Tangențiabilitatea în cadrul altor Coeficienți Logici, dar unde numărul acestor „Adevăruri” este în funcție de numărul Coeficientului Logic minus UNU care este mereu partea Coeficientului Logic Infinit față de care se raportează.

Am folosit „Adevăruri” în ghilimele fiindcă acestea sunt bazele Adevărilor în fiecare Coeficient Logic, deoarece Adevărul Coaxiologic în baza Coeficientului Logic 2 se definește, ca având rădăcina, în raportarea Asimptotismului la Tangențiabilitate odată cu paralelismul Funcției Logice, și bineînțeles al Tangențiabilității. Rădăcina Adevărului Coaxiologic este Tangențiabilitatea.

Toate Adevărurile celorlalți Coeficienți Logici se vor defini, avându-și rădăcinile în numărul Coeficientului Logic minus Unu, care este numărul Infinitului cum este Asimptotismul în cazul de față. Pentru o exemplificare în cadrul Coeficientului Logic 7 se va scădea UNU numărul unui posibil Asimptotism, iar acesta se va raporta la șase opuși printre care unul dintre aceștia s-ar putea să fie Tangențiabilitatea.

Astfel Indeterminantul Precedent este Diferențial prin raportarea la Funcția Logică. Acest fapt determină calitatea sa Secvențială, ce este rădăcina „Continuumului”.

Pe de altă parte am putea gândi și încers și anume, doar noi oamenii vedem astfel Indeterminantul Precedent ca fiind Diferențial și Secvențial fiindcă acesta este văzut de către noi prin intermediul unei raportări prin noi.

Dacă nu ar fi definită raportarea prin noi, de către noi atunci Indeterminantul Precedent nu ar mai fi un Indeterminant Diferențial și Secvențial datorită diferențialității, ci ar deveni un Indeterminat în funcție de cel care face raportarea la acesta.

Considerând adevărată o astfel de supoziție, chiar și prin faptul că pot fi mai mulți raportori față de Indeterminantul Precedent, înseamnă că fiecare îi va da o altă caracteristică și implicit o altă înfățișare ceea ce rezultă același lucru doar privit din unghi diferit și anume: Diferențialitate.

O altă posibilitate ar fi să admitem că Indeterminantul Precedent nu ar avea raportori cum în realitate probabil se și întâmplă fiindcă este Precedentul mai mult decât a Totului și Toatelor la un loc.

În acest caz nu se pierde calitatea de Diferențialitate ce denotă Secvențialitatea pe baza căreia putem admite că se dezvoltă „Continuumul Logic” în cele din urmă iar prin Diferențialitate: Logicul?

Diferențialitatea este rădăcina Logicului iar Secvențialitatea a „Continuumului” dar până la a ajunge să definim mai în amănunt modul cum acestea se raportează pentru a defini Logicul și „Continuumul” să răspundem la ultima întrebare și anume fără nici o raportare mai putem vorbi de Diferențialitate și Secvențialitate?

Aparent NU! Nu putem vorbi de Diferențialitate și Secvențialitate fără raportori și bineînțeles raportările acestor raportori. În acest caz ceea ce afirmam aici devine valabil doar pe jumătate?

Răspunsul este NU! NU este valabil doar pe jumătate fiindcă Indeterminantul Precedent chiar și atunci când NU se definește ca atare prin raportare

sau prin alte posibilități cunoscute sau necunoscute judecării omenesti, recurgem la următoarele sugestii pe care le putem lua ca subterfugii: "Noi suntem aici" deci suntem raportabili la Indeterminantul Precedent și odată ce noi știm că suntem și acesta este, mergând pe calea raportărilor structuraliste până ajungem la nivelul lui.

Astfel Indeterminantul Precedent NU există doar dacă NU existăm noi!

Un al doilea subterfugiu ar fi acela că orice este Indeterminant poate fi definit prin determinare sau NU! Chiar și atunci când este definit prin Nedeterminare, Determinarea, izvorăște din aceasta, prin urmare definește : Diferențialitatea.

Ultimul subterfugiu este: Nici un opus nu ar putea exista dacă nu ar fi Indeterminantul Precedent Diferențial, fiindcă în Lipsa Diferențialității opuzii și-ar pierde însemnătatea.

Toate acestea ne pot ajuta la demonstrația respectivă dar nu sunt demonstrația pe care o așteptăm întrucât sunt doar niște simple subterfugii după cum am mai spus, fiindcă în această ecuație trebuie să facem abstracție cu desăvârșire de noi.

Orice opus, viața noastră, absolut Totul are la bază Diferențialitatea, ce anume a determinat această Diferențialitate în cazul că nu există raportarea față de aceasta, dar raportarea care de fapt constă tocmai în această Diferențialitate, de fapt ce anume a aprins „prima scânteie” a primei raportări?

Răspunsul constă tocmai în Neraportare, dar și Neraportarea este ca atare tot datorită unei alte Raportări? Da! Atunci?

Nu putem folosi nici Coeficienții Logici sau Coeficientul Logic Infinit fiindcă nu este vorba despre nici o Logică la acest nivel, atunci ce este?

Dacă ar fi o Voință, aceasta ar trebui să fie supusă unei structuralizări Logice ceea ce nu este cazul, dacă ar fi un Miracol acesta ar avea o cauză care ar sta într-un determinant ceea ce iarăși nu este cazul, dacă ar fi o Prăbușire a Indeterminantului Precedent în el însuși ar trebui să fie iarăși determinată de „ceva” ceea ce iarăși nu este cazul, dacă nu este nimic atunci înseamnă că Nu este nici Indeterminantul Precedent, iar dacă nu este Precedentul înseamnă că Nu este nici anteprecedentul și nici urmarea, iar tocmai faptul că acestea nu sunt, înseamnă iarăși că sunt și astfel ne învârtim într-un cerc vicios.

Cum anume putem ieși de aici? Mulți vor încerca să caute tot felul de soluții fanteziste, dar toate nu sunt decât raportări la acest cerc vicios și nicidecum neraportări în sine care nu ar mai putea consta în nici o raportare.

Și cu toate acestea să fie făcută mintea omenească să nu poată ieși sub nici o formă din acest impas?

Mulți îl invocă pe Dumnezeu în aceste momente și cu aceasta au rezolvat totul fiindcă intervine propria lor neputință de a raționa și judeca mai în amănunt.

De multe ori îmi vine să le dau dreptate fiindcă astfel scap și eu de această demonstrație chinuitoare dar și tulburătoare pentru care mulți filosofi la fel ca și mine nu au dormit multe nopți.

Și totuși, nu vreau să scap ușor dând greul pe Dumnezeul care le rezolvă pe toate. Noi oamenii avem nevoie de o Logică coerentă și nu de una rezolvată mereu de neputința noastră unde intervine un personaj supranatural care le face și le știe pe toate dar nouă nu ne spune nimic decât ceea ce știm și știam demult.

Dumnezeu există doar în calitatea sa de Factor Creator și Unic Întâmplător care se formează mult mai „târziu” la un alt nivel mult mai diferit față de nivelul unde ne aflăm acum.

Revenind la chinuitoarea întrebare a Indeterminantului Precedent și la faptul cum poate fi acesta în caz de Neraportare, revin la propria sa definiție și anume de Indeterminant Precedent.

A fi Indeterminant nu înseamnă că nu este Determinat de „ceva” dar a fi Precedent înseamnă faptul că precede „ceva”, și prin această precedare se raportează la acel „ceva”.

A scoate termenul de Precedent din definiție, rămânând doar Indeterminant este echivalent cu a nu-i recunoaște acestuia meritul de a fi acolo unde alți Indeterminanți sau determinanți nu sunt.

Astfel prin noțiunea în sine de Indeterminant nu definim și nici nu putem să definim un Indeterminant total fiindcă atunci acesta nu ar mai fi Indeterminant neavând la ce anume să se raporteze.

Acest fapt înseamnă că atât Determinantul cât și Indeterminantul sunt doi opuși.

Fiind doi opuși sunt o raportare. A vorbi despre Indeterminant sau Determinant ca nefiind opuși este ca și cum Determinantul ar fi Indeterminant iar Indeterminantul, Determinant.

Acest lucru implică faptul că Indeterminantul Precedent ar trebui definit mai ales: Indeterminatul-Determinant Precedent, unde Precedentul din terminologie să fie pus doar la modul figurativ și nu la modul propriu fiindcă orice termen de precedent este o raportare.

Astfel Indeterminantul-Determinant Precedent ar fi o Neraportare Absolută.

Neraportarea Absolută exclude total orice noțiune de Indeterminant sau Determinant fiindcă fiecare se anulează reciproc pe cealaltă.

Astfel și denumirea de Indeterminantul-Determinant ar fi una pur figurativă de aceea propun să o las pe prima care pare cel puțin mai sugestivă, dar și mai ușor de ținut minte, și anume de Indeterminantul Precedent.

Repet este o denumire totalmente figurativă fiindcă la acest nivel nu putem vorbi sub nici o formă de Indeterminanți sau Determinanți fiindcă fiecare ar trebui să fie raportat la „ceva”.

Chiar și adineaori când am încercat să „cuplez” Indeterminantul cu Determinantul, cei doi chiar dacă s-ar anula sunt opuși și deci raportare.

Pentru a soluționa problema va trebui să facem abstracție totalmente de opuși, dar și de orice ar putea însemna o anumită raportare și astfel să privim la „rece” absolut totul.

Ce anume poate fi acest Indeterminant Precedent?

În primul rând poate fi Neînțeleș?

Nu! Fiindcă dacă ar fi Neînțeleș s-ar raporta la opusul său.

Poate fi un Simbol, Înțeleș sau orice altceva ce ar putea defini un Cuvânt dar care să fie definit diferit de toate Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal?

NU! Fiindcă atunci ar fi raportare.

Poate fi o Expresie?

Nu fiindcă ar trebui să se raporteze.

Atunci ce este Indeterminantul Precedent?

NERAPORTAREA RAPORTĂRII ȘI
RAPORTAREA NERAPORTĂRII CÂT ȘI
INFINITATEA DE OPUȘI AI ACESTOR

**RAPORTĂRI ȘI NERAPORTĂRI CARE SE
REDUC LA ABSOLUTUL- ABSURD!**

**INDETERMINANTUL PRECEDENT ESTE
SINELE ABSOLUTULUI - ABSURD.**

**Determinanții Bazali Diferențiali și
Determinanții Bazali Secvențiali**

Se observă cum Sinele Absolutului -Absurd este cel care prin intermediul Coeficientului Logic 2 deci al opticii noastre este responsabil de Diferențialitate prin intermediul Indeterminantului Precedent care definește Absolutul-Absurd dar în ecuație cu raportarea acesta devine ca și definiție funcțională a sa Indeterminant Precedent raportat la Determinările dar și la Indeterminările „ulterioare” care au loc.

Raportarea Indeterminantului Precedent la orice altă raportare, determină Diferențialitatea care deși face parte din Sinele acestui Indeterminant Precedent, devine un Determinant de sine stătător în raport cu toate celelalte raportări.

Diferențialitatea își are rădăcina în Sinele Absolutului-Absurd unde acesta primește calitatea Diferențială tocmai prin eterna reducere a Absolutului la Absurd și a Absurdului la Absolut!

Această reducere se definește prin Diferențialitate bdar și prin Stare de Sine care este o Stare Împlinită în Sine, ce denotă o Diferențialitate față de Sine, prin Sine și pentru Sine.

Această Diferențialitate definește la rândul său Secvențialitatea care este un alt Determinant Bazal, ce stă la baza „Continuumului” în raportările identificate de infinitatea de Coeficienți Logici ai Cunoașterii.

Merită făcută atenționarea că nici un Coeficient Logic nu se poate afla în afara Cuvântului-Matrice al Cunoașterii decât strict în dezvoltările făcute de acest Cuvânt-Matrice.

Coeficienții Logici sunt total diferiți față de Cuvântul-Matrice Logică, față de Funcția Logică sau „Continuumul Logic” de aceea trebuie făcută neapărat remarca respectivă.

În concluzie Determinantul Bazal Diferențial este rădăcina a ceea ce va fi definită ca Funcție Logică fiindcă este și rădăcina Raportării care devine implicit și rădăcina Funcției Logice, iar Determinantul Bazal Secvențial devine rădăcina „Continuumului” indiferent că este vorba despre „Continuumul Infinit” sau „Continuumul Logic”.

Determinanții Bazali de Raport

Sunt definiți de către Determinanții Bazali Diferențiali dar și de către Determinanții Bazali Secvențiali împreună, având astfel o dublă calitate, diferențial-secvențială, ce-i face să definească caracteristicile din cadrul dezvoltării anumitor raportări.

Prin partea diferențială raportarea se definește față de o altă raportare iar felul definițiilor pot fi infinite, iar prin partea secvențială, raportarea se definește doar din punct de vedere strict secvențial, fără a putea fi o infinitate de alte raportări.

Spre exemplu, una este o raportare prin care se diferențiază raportorul la un raportant printr-o infinitate de posibilități și alta este o raportare prin care raportorul se raportează doar prin anumite raportări secvențiale, care nu sunt în totalitatea lor ci doar în parțialitatea lor.

Aceasta este și diferența dintre Diferențial și Secvențial.

O intervenție a Determinanților Bazali de Raport este și prin intermediul Formelor Intangibile asupra Funcției Logice, definind-o ca atare prin calitatea Diferențială a Asimptotismului raportată la calitatea Secvențială a Tangențibilității.

Indeterminanții Bazali Cauzali de Relaționare și Indeterminanții Bazali Cauzali de Interdeterminare

Această categorie de Indeterminanți sunt definiți ca un răspuns asupra Determinanților Bazali, prin care aceștia se definesc și se identifică totodată, stabilind *relații cauzale de Interdeterminare între Determinanții Bazali*. Aceste relații sunt baza a ceea ce poate însemna relaționarea dintre „Continuumul Logic”, Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și „Continuumul Infinit”, în cadrul determinat de Logica Coaxiologică.

Fără Relaționare sau Interdeterminare întreaga Logică și-ar pierde coloana vertebrală care, cel puțin din punct de vedere al Coeficientului Logic 2 se bazează pe aceste două auspicii.

Orice raportare se face prin intermediul unei Relaționări sau Interdeterminări, întrucât orice Determinare are în sinele său o rădăcină care definește un adevărat șir de alte Determinări, ce duce ca la fiecare raportare dintre două sau mai multe Determinări cu Indeterminări, Indeterminări cu Indeterminări, Determinări cu Determinări să se realizeze și o Interdeterminare în urma acestor relaționări, datorită Determinărilor sau Indeterminărilor aflate în rădăcinile Determinării sau Indeterminării respective ceea ce duce implicit la o Interdeterminare între mai multe

Determinări sau alte Indeterminări „ascunse” în rădăcina Determinării sau Indeterminării respective.

În concluzie, Relaționarea are loc numai între Determinări sau Indeterminări în mod direct și nu și între rădăcinile acestora.

Raportarea dintre *rădăcinile* acestor Determinări sau Indeterminări care și ele sunt un șir de Determinări sau Indeterminări la rândul lor, poartă numele de Interdeterminare.

*

În concluzie una dintre cele mai importante caracteristici care stau la baza Funcției Logice și respectiv la baza „Continuumului Logic care o definește pe aceasta este paralelismul. El este și baza Determinanților și Indeterminanților.

Prin paralelism eu nu înțeleg neapărat inversiune sau schimbare de sens al unui element care este paralel față de alt element.

Referitor la paralelism am mai scris că devine una din caracteristicile principale ale Logicii Coaxiologice, respectiv a Funcției Logice, ceea ce definește Adevărul Coaxiologic ca fiind un Adevăr ca o rezultată a paralelismului dintre Asimptotism și Tangențiabilitate.

Acest aspect nu poate include paralelismul ca o inversiune a celor două caracteristici de bază care sunt inverse prin natura lor funcțională și nu prin paralelismul care se definește mai mult ca și o „conviețuire” sau ca fiind două elemente incluse într-un anumit sistem și nicidecum ca un paralelism care le dă funcționalitatea ca atare atât Asimptotismului cât și al Tangențiabilității.

Paralelismul dintre două elemente nu înseamnă faptul că acesta le dă inversiunea unuia față de altul.

Pot fi paralele și două elemente care nu sunt inverse unul față de altul cum este cazul Asimptotismului și al Tangetiabilității. Acest aspect nominalizează faptul că nu paralelismul este cel care dă funcționalitatea unui anumit element.

Prin funcționalitate înțelegându-se aspectul de sorginte Logică a unei Funcții, respectiv aspectul Funcției Logice care se interferează cu toate celelalte aspecte ale altor funcții devenind esența lor prin caracteristica de esențializare a Funcției Logice, caracteristică care definește astfel funcționalitatea ca fiind o interferență a Funcției Logice în cadrul altor sisteme funcționale.

Astfel celelate sisteme funcționale la care se „aplică” Funcția Logică formează domeniul argumentelor funcției iar mulțimea valorilor funcției este domeniul de valori al acesteia.

Faptul că Adevărul Coaxiologic este un Adevăr Relativ se datorează în primul și primul rând după cum am mai scris și în alte lucrări de ale mele, Raportării, care este aceea ce definește Relativitatea eternă a Adevărului Coaxiologic, Relativitate definită prin eternul Tot care se va afla în Spatele Totului, definit ca fiind Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, ce se află mereu în Spatele Limbajului Pur Universal definit prin Tot, și care datorită acestui lucru, va determina etern un nou și nou Cuvânt-Matrice în cadrul acestui Limbaj Pur Universal.

Acest Cuvânt-Matrice care nu s-ar fi putut determina sub nici un chip dacă nu ar fi fost Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale care să se definească ca un Tot din Spatele Totului, în care Totul să se raporteze, și astfel, această raportare să aibe drept

rezultat un nou și nou Cuvânt-Matrice, determinând „Continuumul Infinit” al Limbajului Pur Universal și implicit odată cu acesta și „Continuumul Logic”, întrucât, Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale în calitate sa de Spate al Totului, se definește prin raportarea sa asupra Totului.

Totul se definește prin raportarea sa asupra Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale.

Odată ce Totul este un „Continuum Infinit”, și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale va primi acest deziderat de continuitate de la continuitatea Limbajului Pur Universal, care este Totul, iar acest deziderat de continuitate a Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale va fi definit ca fiind o continuitate ce aparține Funcției Logice, întrucât Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este definită ca fiind un apanaj al Funcției Logice ce a survenit odată cu Asimptotismul și Tangențiabilitatea, generând primul paralelism, și odată cu acesta Adevărul Coaxiologic.

Acest paralelism s-a reliefat asupra a ceea ce definește atât Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale prin Asimptotismul său, cât și Limbajul Pur Universal prin Tangențiabilitatea sa.

Asimptotismul, definește Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale fiindcă acesta „înconjoară” etern Totul, definindu-se ca fiind Totul din Spatele Totului sau Spatele Totului, tocmai datorită Asimptotismului său, fiind determinat prin tinderea simbolică în acest exemplu al meu a celor două drepte, una către cealaltă, care nu se unesc niciodată, lăsând acest deziderat Limbajului Pur Universal, unde fiecare astfel de Cuvânt-Matrice al său este definit de Tangențiabilitate, inversul Asimptotismului.

Astfel Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale va încorpora etern Asimptotismul, reliefat de

mintea umană ca fiind Infinitul, ce va cuprinde etern Finitul reliefat de aceeași minte umană sclavă a Coeficientului Logic 2, fiindcă dacă ar raționa pe baza unui alt Coeficient Logic, alături de Infinit și Finit ar mai fi și alți termeni opuși ai acestora, echivalenți ca număr, cu numărul Coeficientului Logic pe baza căruia vor putea judeca și raționa în cele din urmă.

Chiar dacă noi atribuim Asimptotismul Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, acesta poate fi definit ca orice altceva decât Asimptotism fiind tot în funcție de Coeficientul Logic pe baza căruia se raționează. Asimptotismul este reperat ca atare (Asimptotism) doar în cadrul lumilor unde se gândește pe baza Coeficientului Logic 2, cum este și lumea noastră cu bine și rău, frumos și urât, etc.

În cazul că se va raționa cu un alt Coeficient Logic, Asimptotismul poate fi reperat ca fiind orice altceva decât Asimptotism, fiind cu totul altfel reliefat decât ne este nouă în calitate de ființe umane reliefat.

Ceea ce raționăm noi ca fiind Asimptotism, același lucru este valabil și pentru Tangențiabilitate fiind cât se poate de pregnant, apanajul Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, iar Tangențiabilitatea apanajul Limbajului Pur Universal.

În acest caz înseamnă că între Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și asimptotismul de la baza Funcției Logice se află o legătură astfel încât acel Asimptotism să fie definit de către o altă Expresie Unică a vreunei alte Conștiințe Pure Universale sau tot de către aceasta?

În acest caz ar însemna că la baza Asimptotismului nu ar sta Formele Intangibile ci tocmai Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale?

NU! În nici un caz!

Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale se află ca un determinat a Funcției Logice și nu invers adică Funcția Logică să fie determinatul acestei Expresii Unice a Conștiinței Pure Universale iar Expresia respectivă să fie determinantul Funcției Logice.

Acest lucru nu este posibil și mă opun cu desăvârșire unui astfel de model pe motiv că orice Expresie a Conștiinței Pure Universale trebuie mai înainte de toate să întrunească o anumită Logică bazată pe un anumit Adevăr, în speța noastră fiind Adevărul Coaxiologic.

Cum am putea noi defini o Expresie fără Adevăr sau fără nici un grăunte de Logică?

Logică fără de Adevăr nu poate fi fiindcă nu are nici o relevanță.

Atunci când Asimptotismul prin paralelismul său definit alături de Tangențiabilitate determină definirea Adevărului Coaxiologic, definește odată cu acesta și Funcția Logică, iar NU Expresia Unică a vreunei Conștiințe Pure Universale venite din altă parte definește Funcția Logică.

Cum am mai spus Expresia Unică a unei Conștiințe nu poate fi fără o anumită reliefare Logică a acelei Expresii, Logică prin care această Expresie se definește.

Cu toate acestea în lucrările mele am scris frecvent de faptul că Nu poate fi această Funcție Logică definită ca Logica Cunoașterii pe care o cunoaștem noi oamenii ca fiind Logică și la care ne raportăm.

Odată ce este o cu totul altă Logică bazată pe alte principii, oare acestă Funcție Logică nu ar putea fi deloc fără Adevărul Coaxiologic?

Am mai scris despre faptul că Funcția Logică determină Adevărul Coaxiologic și odată cu aceasta se distinge pe sine ca fiind adevărată.

Adevărul Coaxiologic se definește prin Funcția

Logică, însă Funcția Logică nu poate fi definită în totalitate cu Adevărul Coaxiologic fiindcă aceasta este cea care determină Adevărul Coaxiologic identificându-se din acel moment care probabil coincide cu Tangențiabilitatea cu acest Adevăr Coaxiologic definit tocmai de paralelismul prin care se definește ca atare și Funcția Logică, doar că acel paralelism survine abia după ce Funcția Logică l-a determinat, determinându-se prin el pe sine, astfel încât, paralelismul va determina prin Funcția Logică Adevărul Coaxiologic și nu Adevărul Coaxiologic va determina prin paralelism Funcția Logică.

Cu toate acestea de ce nu am putea atribui unei Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale întâietatea alături de Funcția Logică care să devanseze Adevărul Coaxiologic și de ce nu și Funcția Logică, întrucât și așa am afirmat adineaori că Logica Funcției Logice este o Logică total diferită de ceea ce știm noi oamenii despre Logică, o Logică care nu mai este atribuită Cunoașterii, definită prin Cunoaștere, deci ca o parte a Gnoseologicului, ci o Logică total diferită care devansează până și Adevărul Coaxiologic.

De ce nu ar avea Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale o astfel de Logică și de ce nu ar putea devansa chiar și Funcția Logică, astfel Expresia să fie nu numai „înainte” de Adevărul Coaxiologic dar și de Funcția Logică dacă tot nu vorbim despre acea Logică la care ne referim noi ființele umane adevărate și sclave ale Coeficientului Logic 2, prin care orice Expresie trebuie să se axeze pe o anumită Logică, iar această Logică să fie axată pe un anumit Adevăr.

Într-adevăr dacă o Logică nu se bazează pe un anumit Adevăr aceasta nu are cum să fie definită ca o Logică raportată la o Ilogică de exemplu.

De unde știm noi că atunci când Funcția Logică se determina prin paralelismul Asimptotic-Tangențial era o Funcția Logică dacă urma să definească Adevărul Coaxiologic și nu invers, anume Adevărul Coaxiologic să definească această Funcție Logică?

Răspunsul meu este că prin acel paralelism Logicul Funcției Logice se determina prin Raportarea Asimptotismului la Tangențiabilitate, definit ca invers al său.

Această raportare, definea o Logică printr-o anume **Ordine** definită de această raportare care avea o bază în Formele Intangibile.

Această **Ordine** era de fapt esența Funcției Logice, ce definea la rândul ei Adevărul Coaxiologic.

Ordinea nefiind altceva decât paralelismul ca atare definit prin raportarea Asimptotismului la Tangențiabilitate.

Cu toate acestea nouă, ca oameni, ne este reliefată ca Ordine, dar dacă am raționa pe baza unui alt Coeficient Logic, Ordinea respectivă ar putea fi cu totul și cu totul altceva.

Ordinea definește prin sine Funcția Logică, ca fiind o Logică în Sine.

Orice Ordine este o Logică, precum orice Dezordine este o Logică față de Ordine.

Astfel și Ordinea dar și Dezordinea sunt Logici care se raportează una la alta precum Asimptotismul la Tangențiabilitate.

Orice Ordine poate fi Dezordine față de Ordinea Dezordinii și invers, orice Dezordine poate fi Ordine față de Dezordinea Ordinii.

Adevărul Coaxiologic se definește atât față de Ordinea Funcției Logice cât și față de Dezordinea la care aceasta se raportează, respectiv la Ilogic.

Acolo unde este Logic va fi întotdeauna și Ilogic fiindcă altfel Logicul nu ar avea nici o relevanță.

Adevărul Coaxiologic nu face nimic altceva decât să întregască prin el însuși Funcția Logică și anume prin faptul că odată definit de Funcția Logică aceasta își **recunoaște prin Adevărul Coaxiologic** multitudinea de sensuri ale sale și odată cu aceste sensuri, raportarea sa la alte și alte determinări sau indeterminări la care participă nu numai ca o Funcție Logică definită prin paralelismul Asimptotico-Tangențiabil, dar și prin implicarea sa Logică de a defini sensuri care nu se pot defini decât dacă acestea sunt raportate la propriul său Adevăr al Funcției Logice care este Adevărul Coaxiologic.

Aceste sensuri nu sunt doar definite de către Logic și Ilogic determinate de noi tot datorită Coeficientului Logic 2, dar mai ales de către alte și alte astfel de sensuri determinate și de către alți Coeficienți Logici mult mai superiori față de cei ai ființei umane.

Astfel Funcția Logică devine adevărată prin raportarea sa la sine și nicidecum prin determinarea sa de către o anume Expresie Unică venită și determinată de către Formele Intangibile de exemplu.

Această multitudine de sensuri nu este una de tipologie Semantică sau Asemantică,etc;cu toate că în acest fapt constă esența sensurilor,respectiv a Asemanticii și Semanticii care se dezvoltă astfel prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Admițând la absurd că ar exista o astfel de Expresie Unică care ar determina atât Asimptotismul cât și Tangențiabilitatea.

Acest lucru ar însemna că ar trebui să fie și un alt Adevăr dinainte de Adevărul Coaxiologic fiindcă nu putem vorbi de o Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale dacă aceasta Nu este axată pe un anumit

Adevăr al său și prin care Expresia Unică respectivă trebuie să se raporteze ca astfel să se definescă.

Dacă acest Adevăr ar exista dinainte de Adevărul Coaxiologic atunci și Funcția Logică ar fi definitivată printr-un alt Adevăr și prin urmare ar fi o rezultantă a acelui Adevăr.

În acest caz nu am putea defini Asimptotismul ca atare întrucât Asimptotismul ar fi Adevărat doar în funcție de Adevărul său și nu de cel al Funcției Logice.

Presupunând că și acest lucru ar fi posibil, întrebarea care se pune este dacă Adevărul poate defini Logica în lipsa Cunoașterii?

Dacă Adevărul poate defini o Logică ca apanaj al unei gnoseologii așa cum o înțelegem noi, dar totalmente, în lipsa gnoseologiei respective? De ce spun acest lucru?

Fiindcă doar în Cunoaștere Adevărul poate defini o anume structuralizare sau raportare bazată pe Logică.

În lipsa Cunoașterii Funcția Logică este cea care definește și determină Adevărul prin cele afirmate de mine adineaori.

Presupunând la absurd că și astfel s-ar putea defini toate acestea și că Funcția Logică ar fi determinată de un anume Adevăr extern ca fapt al unei anumite Intervenții a Formelor Intangibile de exemplu.

Întrebarea care se pune este dacă acea Intervenție este Adevărată ea trebuie să se definească la propriul său Neadevăr.

Și revenim iarăși ca și în *Logica Coaxiologică*, la duplexul datorat Coeficientului Logic 2 de Intervenție-Neintervenție și Ordine-Haos.

Dacă Intervenția este un Adevăr atunci acesta constă în Neintervenție fiindcă el trebuie să se raporteze la inversul a ceea ce este Intervenția pentru ca aceasta să fie Adevărată.

Dacă Adevărul Intervenție constă în Neintervenție, puteți să judecați și singuri de ce nu putem defini un Adevăr anterior sau exterior Funcției Logice, decât un Adevăr Coaxiologic determinat de către Funcția Logică.

Judecând la absurd că Adevărul Intervenției ar consta în Neintervenție, fiindcă doar la aceasta se poate raporta Intervenția pentru a fi Adevărată.

Oare Neintervenția nu ar avea Adevărul tocmai în Intervenție?

Bineînțeles că DA!

Odată ce Adevărul Intervenției constă în Neintervenție și al Neintervenției constă în Intervenție, înseamnă că nici una dintre cele două NU SUNT ADEVĂRATE!

Prin urmare Adevărul nu poate fi definit ca un determinant al Funcției Logice ci doar ca un determinat al acestei funcții.

Fiecare Adevăr este Relativ prin raportarea sa la alte Adevăruri și Absolut prin raportarea sa la pluralitatea de determinanți ai săi, față de care respectivul Adevăr este Unic.

Acest caz a fost explicat de mine în „Logica Coaxiologică” prin Intervenția Unică a Factorului Creator și Unic Întâmplător, Intervenție care prin Unicitatea sa reprezintă și Adevărul Absolut al lumii noastre.

Bineînțeles că acesta a fost doar un exemplu din infinitatea de alte exemple posibile, fiindcă absolut orice determină și este determinat pentru a deveni la rândul său un determinant, posedă atât un Adevăr Absolut al său prin care determinantul respectiv este Unic față de pluralitatea de determinanți pe care-i determină, cât și un Adevăr Relativ al său, fiind și el la rândul lui un determinant dintr-o altă pluralitate de determinanți pentru care un alt determinant este Adevăr Absolut la

rândul său, deci un determinant unic pentru pluralitatea de determinanți din care și acest determinant face parte pentru a fi Unic la rândul său față de pluralitatea sa de determinanți pe care-i va determina.

Astfel fiecare determinant este Unic față de pluralitatea de determinanți pe care-i determină dar în același timp face și el parte dintr-o altă pluralitate de alți determinanți care și ei au fost determinați la rândul lor de un determinant Unic.

Acest proces ne demonstrează faptul că fiecare Adevăr este atât Adevăr Relativ cât și Adevăr Absolut, în funcție de reperul față de care se raportează.

Acest lucru ne îndreptățește să afirmăm că fiecare Adevăr care este Absolut este și Relativ la rândul său, ceea ce Relativizează și partea Absolută a respectivului Adevăr fiindcă este Absolut doar raportat la un anumit Reper nu și la altul, iar atunci când devine raportat și la alte Repere, devine Relativ.

Dacă introducem Totul în ecuație, în care se include atât Reperul față de care Adevărul devine Absolut cât și Reperele față de care Adevărul nu mai este Absolut, ajungem să realizăm că de fapt NU există sub nici o formă Adevăr Absolut decât numai la nivel de raportare al acestuia, și atunci la o infinitate de raportări, doar una dintre acestea va putea fi considerată ca fiind o raportare absolută al acelui Adevăr .

Acest lucru se explică prin faptul că dacă am gândi prin intermediul unui Coeficient Logic un miliard și unu, și nu 2, cum este în cazul ființei umane, am avea un miliard de raportări relative asupra altor repere și doar o raportare absolută, iar dacă am gândi la nivelul Coeficientului Logic Infinit, atunci am avea o infinitate de raportări relative (Adevăruri Relative) și doar o raportare absolută (Adevărul Absolut).

Acest fapt ne demonstrează cât de infim este „procentajul” de absolut al unui Adevăr față de procentajul său de Relativitate.

Mai mult decât atât, până și acel procentaj de absolut al Adevărului respectiv este Relativ în funcție de alte Repere.

Astfel Adevărul Absolut este și el un Adevăr Relativ chiar dacă noi îl numim ca fiind Absolut față de alte repere, devenind Adevăr Absolut numai și numai pentru un singur Reper față de care acesta se diferențiază ca fiind Unic.

Acest lucru este cel care stă la baza diferențierii dintre Finit și Infinit, dintre simplu și complex, dintre opuși dar și cel care stă la baza Raportărilor ce va precede Determinanții și Indeterminanții Logicii Coaxiologice.

De ce sunt diferențe atât de mari între „Continuumul Infinit” reprezentat prin *forme combinative*, ale Totului, ale Limbajului Pur Universal și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, reprezentată prin *forme sugestive*?

De ce prin sugestivitate? Are vre-o legătură sugestivitatea în sine cu Expresia unică a Conștiinței Pure Universale?

Despre *sugestie* aflăm în majoritatea dicționarilor că este un proces de influențare a psihicului sau comportamentului unei persoane fără ca aceasta să-și dea seama de originea acestei influențe, fără să manifeste spirit independent de **discernământ**.

Nu întâmplător am denumit acele forme ale Coaxiologiei ca fiind *forme sugestive*, și care reprezintă Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Și în Coaxiologie sugestia este asemănătoare definiției dată până în prezent de filosofia predecesoare Coaxialismului, unde este un proces de influențare

asupra cuiva sau „ceva” fără ca acel „ceva” să-și dea seama de originea acestei influențe.

Ce asemănare mai mare poate fi în cadrul formelor sugestive prin care se reprezintă asupra anumitor raportări Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, care de și este o Conștiință Supremă a Totului dar mai ales a Totului din Spatele Totului, **NU** este axată pe Cunoaștere pentru ca acel „ceva „ să cunoască prin a-și da seama de originea influenței despre care aminteam adineaori.

Acea Influență ne survine nouă oamenilor prin formele sugestive ca fiind Intervenția, care pentru noi este esența Sugestivului, Intervenție Unică și Întâmplătoare a Factorului Nostu Creator.

Noi oamenii nu manifestăm spirit independent de **discernământ** referitor la Intervenția respectivă tocmai fiindcă aceasta precede Destinului ca fiind Intervenția Unică și Întâmplătoare.

Se observă cât de bine se înmănunchează acest termen de sugestibilitate prin care am definit formele sugestive atribuite prin sugestivul lor Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale.

Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este cea care stă la baza Influențării „Continuumului Infinit” prin intermediul căreia „Continuumul Infinit” este „Continuum” tocmai fiindcă această Influențare este dată de către Totul care se află mereu în Spatele Totului și care este Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Această Influențare se face fără **discernământul** cognoscibil al Totului definit prin „Continuumul Infinit” unde Cunoașterea este un simplu Cuvânt-Matrice din infinitatea de astfel de Cuvinte-Matrici.

Cum Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale se definește ca fiind un Tot alături de „Continuumul Infinit” pentru raportarea la

„Continuumul Logic”, unde „Continuumul Logic” va fi cel care va „asigura” Spatele acelu Tot devenind el de data aceasta Totul din Spatele Totului, înseamnă că „Continuumul Logic” are discernământ fiindcă se raportează și la Cuvântul-Matrice al Cunoașterii din cadrul „Continuumului Infinit” la fel cum de altfel se raportează și asupra întregii Expresii Unice a Conștiinței Pure Universale, ceea ce înseamnă că Totul definit prin Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este „Cunoscut” și de către „Continuumul Logic” ca fiind forma supremă a Totului dar și a Totului din Spatele Totului.

Acest lucru ne determină să înțelegem faptul că orice Funcție Logică definită prin „Continuumul Logic” al său este o Funcție care printre alte și alte infinități de atribute ale sale determinate de raportările la infinitățile de Cuvintele-Matrici mai și CUNOAȘTE fiind o Funcție Logică care are discernământ!

Astfel orice Logică poate fi definită ca având un discernământ al său în sine și pentru sine.

Deci Totul care se desfășoară după o anumită Logică chiar și fața noastră se bazează pe un anumit discernământ independent de creierul Omului, discernământ de care Omul nu este conștient, parvenindu-i acestuia pe căi sugestive, dar care este cel ce determină absolut toate conjuncturile de ordin Logic începând cu legitățile care se produc după anumite structuralizări Logice și până la nivelul celor mai bizare concordante sau neconcordante dar care se vede clar că au un corelat Logic fiind atribuite unui șir de Eveniment, etc, care survin în viața și experiențele de zi cu zi ale Omului.

Prin urmare orice aranjamente logice au propriul lor discernământ și nimic din această lume precum și din toate lumile unde se află suflul divin al

„Continuumului Logic” nu se petrece fără discernământ.

În concluzie, ”Continuumul Logic” și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale Cunoaște, doar „Continuumul Infinit” nu Cunoaște!

Influența ei asupra „Continuumului Infinit” este una sugestivă.

Am mai spus de multe ori până acum că Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu înglobează Limbajul Pur Universal compus din înfinitatea de Cuvinte-Matrici, ci se **raportează** la acestea ca un Tot la un alt Tot.

Această raportare ca un Tot la un alt Tot este raportarea Totului definit prin Limbajul Pur Universal al „Continuumului Infinit” la Totul definit prin Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Această **raportare** este dată de toate Cuvintele-Matrici care se raportează astfel la Expresia Unică definind-o dar și redefinind-o „Continuum” pe aceasta, iar odată cu redefinirea continuă a Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale se determină o altă raportare care este raportarea „Continuumului Logic” atât la „Continuumul Infinit” cât și la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Astfel pentru „Continuumul Logic” Totul este atât „Continuumul Infinit” cât și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Deci Totul inclusiv Totul din Spatele Totului formează din nou un Tot pentru care Spatele Totului devine „Continuumul Logic”.

Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu numai că se raportează la toate Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal dar în cadrul acestei înfinități de Cuvinte-Matrici se află inclusiv Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, iar prin raportarea și la acest Cuvânt-

Matrice al Cunoașterii putem deduce că Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale **CUNOAȘTE** iar acest aspect ne determină să decidem faptul că sinele ei nu este unul reprezentat prin **forme sugestive întrucât discerne** prin Cunoaștere Totul, definit prin Limbajul Pur Universal al „Continuumului Infinit”.

În concluzie Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale poate fi definită ca elementul ce determină formele sugestive, și prin urmare pentru noi oamenii atunci când vrem să definim sugestivul acesta va trebui să-l atribuim Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, cea care determină sugestivul doar că sinele ei nu se definește prin sugestie având discernământul datorat raportării la „Continuumul Infinit” în Limbajul Pur al căruia se află și Cuvântul-Matrice al Cunoașterii.

Dacă este o Expresie Unică față de Limbajul Pur Universal înseamnă că și Adevărul care o reprezintă este un Adevăr Absolut față de acest Limbaj Pur Universal dar nu și față de alte repere?

Este cât se poate de adevărat că Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale reprezintă față de Limbajul Pur Universal, un Adevăr Absolut, dar nu și față de „Continuumul Logic” de exemplu.

Acest Adevăr Absolut raportat la acest Limbaj Pur Universal ne indică faptul că numai astfel Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale poate fi Unică raportată la acest Limbaj Pur Universal, întrucât această Expresie Unică reprezintă Adevărul Absolut al Limbajului Pur Universal față de care Limbajul Pur Universal devine relativ.

Sub acest aspect trebuie neapărat să definim conceptul de unicitate și la acest nivel întrucât el nu mai este definit de către funcția disjunctivă care intervine și acționează asupra Cuvântului-Matrice Unic sau asupra Cuvântului-Matrice Întâmplător, fiindcă această unicitate

a Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale nu poate fi preluată din Limbajul Pur Universal pe care-l definește odată cu raportarea la acesta.

Prin urmare unicitatea respectivă survine pe cu totul alte căi față de cele determinate și cunoscute până acum, și anume prin intermediul funcției disjunctive care intervine separat asupra fiecărui Cuvânt-Matrice în parte.

Mai mult decât atât fiecare Cuvânt-Matrice este definit de către o determinantă a Adevărului având astfel inclus în propria sa dezvoltare Adevărul său propriu.

Fiecare Cuvânt-Matrice dacă este să-l definim după partea sa matriceală ajungem să determinăm noțiunea însăși de matrice care prin definiție după cum ne arată orice dicționar este, un tabel reprezentând valoarea de adevăr al unui enunț, pe baza valorii de adevăr a elementelor sale componente. De exemplu notând adevărul cu 1 și falsul cu 0, tabelul:

A	B	A și B
1	1	1
1	0	0
0	1	0
0	0	0

reprezintă matrice enunțului „A și B”. Primele două coloane ale tabelului reprezintă valorile de adevăr ale componentelor, iar a treia valoarea de adevăr a enunțului ca întreg. În calculul proporțional matricea operatorilor reprezintă tocmai definițiile lor.

Aceasta este de fapt definiția universală a unei matrici pe care o putem da noi oamenii pe baza Coficientului Logic 2 al judecății noastre atât de limitate.

Absolut orice sistem care are o inerență a sa proprie pe baza căruia poate dezvolta un anumit grad de inerțialitate față de rigurozitatea sensurilor atât de

comune dar și atât de neînțelese poate fi definit imediat pe baza unui tabel. Acest tabel va fi o raportare continuă la un Adevăr fără de care definiția sa dar și calitatea sa inerțială ar deveni nulă.

Spun „inerțialitate” fiindcă absolut orice enunț care are drept bază de raportare la unul din adevărurile care pot dezvolta alte și alte adevăruri determinate de acesta poate fi definit ca un tabel care mai ales este un sistem cu propria sa capacitate de regenerare autonomă.

Adevărul în sine este cel care poate da autonomia fiecărui sistem în parte devenind un sistem inerțial, iar prin această inerțialitate, sistemul respectiv nu mai gravitează ca fiind o parte a altui sistem ci devine un sistem de sine stătător tocmai fiindcă este un sistem adevărat.

Oricât de mult am dori să scoatem adevărul din ecuația respectivă și să definim matrice în afară de adevăr ne este imposibil.

Acest lucru înseamnă că orice matrice după cum am mai spus și în Logica Coaxiologică are drept bază, Adevărul Coaxiologic, care se identifică cu „Continuumul Logic” definind limbajul Pur Universal („Continuumul Infinit”) și odată cu acesta Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Faptul că absolut orice Cuvânt-Matrice este definit în dezvoltarea sa de Adevăr înseamnă că la baza acestuia se află Adevărul Coaxiologic.

După cum am mai spus adineori absolut orice Adevăr poate fi atât Adevăr Relativ cât și Adevăr Absolut.

Totul depinde de sistemul de referință la care se răsfrânge acest Adevăr, și anume dacă Sistemul de referință a unui Adevăr este determinantul Unic al altor sisteme de referință care sunt validate fiecare de propriile lor Adevăruri atunci înseamnă că Adevărul Unic pentru

toate celelalte Adevăruri va fi Adevăr Absolut pentru acestea, precum toate celelalte Adevăruri vor fi Adevăruri Relative, iar fiecare dintre aceste Adevăruri Relative devenind la rândul lor, Adevăruri Absolute pentru alte sisteme de referință față de care acestea sunt unice.

În cazul de față din exemplul cu Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, aceasta este în calitatea sa de sistem de referință definit de către un Adevăr Unic ce devine implicit Adevăr Absolut pentru Limbajul Pur Universal.

Astfel Adevărul Absolut nu este definit ca un Adevăr care aparține numai și numai Cuvântului-Matrice al Cunoașterii ci și altor sisteme și structuralizări, doar că acestea apar abia în această carte definite ca atare în funcție de Adevăr.

Prin urmare Adevărul Absolut nu este un Adevăr în adevăratul sens al Cuvântului, cum ar fi Adevărul Coaxiologic de exemplu, ci mai degrabă este o caracteristică particulară a Adevărilor.

Prin urmare absolut orice Adevăr în parte poate să fie atât Adevăr Absolut cât și Adevăr Relativ.

Este trist pentru noi oamenii care avem o judecată atât de limitată bazată pe mereu deplânsul Coeficient Logic 2 că nu putem cunoaște și altfel de Caracteristici de Stare ale Adevărilor, în afară de cele două caracteristici și anume : Relativitatea și Absolutul care se definesc prin multilateralitate în cadrul relativității și unicitate în cadrul absolutului.

Dacă am raționa pe baza altor Coeficienți Logici în fața ochilor minții noastre ar apare alte și alte caracteristici de Stare ale Adevărilor care ar fi din ce în ce mai minunate și care ne-ar integra într-o realitate din ce în ce mai fantastică.

În concluzie orice Adevăr este un Adevăr Relativ dar și Absolut în același timp.

Fiecare Adevăr este Absolut pentru Reperele față de care acesta este Unic și Relativ pentru Reperele față de care acesta nu este Unic.

Adevărul Relativ care pentru noi oamenii este Adevăr Absolut, este Intervenția Factorului Creator și Unic Întâmplător.

Nici un Adevăr Absolut nu poate fi Trunchiat, deci împărțit în mai multe părți, unde fiecare astfel de Trunchi al Adevărului Absolut să fie o fărâmă din acesta, întrucât fiecare astfel de Trunchi este un alt Adevăr în sinea lui, care este atât Adevăr Absolut pentru Reperele față de care acesta este Unic cât și Adevăr Relativ pentru Reperele față de care acesta nu este Unic.

Adevărul Absolut trebuie să fie Unic întotdeauna pentru Reperele față de care acesta este Absolut întrucât față de acele Repere Adevărul Absolut NU poate fi împărțit în Adevăruri Absolute mai mici, și astfel divizat să putem vorbi de mai multe Adevăruri Absolute fiindcă în acest caz fiecare Adevăr Trunchiat din Adevărul Absolut are un alt determinant al său și prin urmare este un alt Adevăr după cum am mai repetat adineaori și nicidecum nu este o parte din Adevărul Absolut care nu poate fi trunchiată.

Prin urmare NU putem vorbi despre mai multe Adevăruri a căror sumă să determine Adevărul Absolut iar fiecare astfel de parte din Adevărul Absolut să fie un Adevăr care să reflecte „parțial” Adevărul Absolut.

Nimic mai fals decât acest lucru, fiindcă orice Adevăr Absolut nu poate fi Trunchiat, întrucât Adevărul Absolut este Adevăr Absolut numai și

numai față de Reperele pentru care acesta este Unic!, devenind Adevăr Relativ pentru toate celelalte Repere față de care acesta nu este Unic.

Fiecare Adevăr în parte este atât Adevăr Absolut cât și Adevăr Relativ.

Diferența dintre Absolut și Relativ constă în modul de raportare al acestuia la anumite Repere.

Reperetele față de care Adevărul este Absolut sunt Repere pentru care acest Adevăr este determinantul Unic și suprem a Tot și a Toate cum este Intervenția Factorului Nostu Creator.

Din această Intervenție, precum din acest determinant Unic și suprem izvorăsc raportat la Reperele respective toate celelalte Adevăruri Relative, dar numai și numai raportat la Reperele respective față de care respectivul Adevăr este Unic devenind astfel Absolut.

Toate celelalte Adevăruri care se vor raporta la Reperele respective nu vor mai fi Unice ci vor fi Relative în funcție de anumite împrejurări care decurg de la raportarea a mai multor Adevăruri unde fiecare Adevăr în parte devine o posibilitate.

Astfel fiecare Adevăr Relativ, oricât de nesemnificativ ni s-ar părea este și un Adevăr Absolut pentru Reperele față de care acesta este Unic.

Întrebarea care se pune este de ce pentru noi fiecare Adevăr nesemnificativ sau chiar de o semnificație colosală nu este Unic chiar dacă nu este Adevăr Absolut ci Adevăr Relativ?

După cum am mai spus fiecare Adevăr Relativ este și Adevăr Absolut raportat la alte și alte Repere diferite de noi oamenii.

Dacă Intervenția Factorului Creator este un Adevăr Absolut pentru noi oamenii, această Intervenție raportată la alte și alte Repere este un

Adevăr Relativ deci nu este un Adevăr Unic fiind Relativ.

Doar Adevărul Absolut este un Adevăr Unic.

Chiar dacă și Adevărul Absolut al nostru NU este Unic decât pentru noi oamenii sau Reperele similare cu noi, înseamnă că fiecare Adevăr Relativ are atât partea sa Unică pentru Reperele față de care este Adevăr Absolut dar și partea sa Relativă pentru Reperele față de care este Adevăr Relativ.

Nu degeaba fiecare Adevăr este și pentru noi oamenii Unic în felul său.

Acest „Unic în felul său” ne indică duplicitatea fiecărui Adevăr în parte, duplicitate prin care acesta poate fi atât Adevăr Absolut cât și Adevăr Relativ, totul depinzând de Reperele asupra cărora se raportzează.

Faptul pentru care un Adevăr Absolut trebuie să fie Unic pentru Reperele sale față de care acesta este Adevăr Absolut se datorează raționamentului prin care orice Adevăr care nu determină prin raportarea la el toate celelalte Adevăruri Relative NU este un Adevăr Absolut.

Ce anume putea determina toate celelalte Adevăruri Relative decât Intervenția Unică și Întâmplătoare a Factorului Creator de unde a pornit propria noastră lume?

Dacă o parte infimă din toate celelalte Adevăruri Relative ar fi fost determinate „dinainte” de Intervenția Factorului Nostru Creator atunci această Intervenție NU ar fi fost Unică întrucât alături de aceasta ar mai fi intervenit și alți determinanți la fel ca și ea, prin urmare Intervenția Nu ar fi putut fi raportată la noi oamenii Adevărul nostru Absolut fiind relativizată de către raportarea la celelalte

Adevăruri care ar fi Intervenit odată cu ea și astfel nu am fi putut să-i dăm acest aspect de Absolut.

Prin înțelesul său, Absolutul înseamnă în primă instanță Totul, iar atunci când vorbim de Adevărul Absolut acesta trebuie să includă în cadrul său Totul, respectiv să determine la rândul său toate celelalte Adevăruri fiindcă Nu poate să le includă întrucât am mai demonstrat adineaori că orice Adevăr Trunchiat nu poate fi parte din Adevărul Absolut fiindcă acesta ori este Întreg ori nu este deloc.

Adevărul Absolut nu include toate celelalte Adevăruri a căror sumă este tocmai Adevărul Absolut.

NU în nici un caz!

Adevărul Absolut determină prin sinele său Întreg și indivizibil toate celelalte Adevăruri prin raportarea sa la anumite Repere exterioare Adevărului Absolut în sine, fiindcă toate celelalte Repere față de care Adevărul respectiv este Adevăr Absolut sunt Repere unde fiecare astfel de Reper în parte este definit printr-un Adevăr Relativ care se raportează Adevărului Absolut definit și el ca Repere Unic față de toate celelalte Repere, Reper Unic care determină prin Unicitatea sa toate celelalte Repere.

Acest Reper Unic al Adevărului Absolut în cazul omului este Intervenția Factorului Nostru Creator.

Intervenția Factorului Nostru Creator determină toate celelalte Repere ale lumilor față de care Intervenția devine Unică și Întâmplătoare.

Astfel Adevărul Absolut al Omului este un Adevăr Absolut Unic și Întâmplător, iar toată Logica Omului este o Logică unde, datorită Adevărului Absolut la care aceasta se raportează îi dă caracterul de a considera Unicul și Întâmplătorul ca aparținând Absolutului.

Aceasta este Logica considerată de Om ca fiind cea care stabilește regula jocului dintre el și Adevărurile la care acesta se raportează.

Este o Logică a omului diferită de Logica Coaxiologică unde sunt o infinitate de Adevăruri Absolute precum sunt o infinitate de Adevăruri relative fiindcă fiecare Adevăr Absolut este și Adevăr Relativ.

Logica omului este folosită ca o Logică ce devine o conștiință a Limbajului Universal de către Husserl și de aici pornește fenomenologia, pe când la mine aceasta este doar o Logică a Omului și nicidecum Logica Coaxiologică pentru care Logica respectivă a omului nu mai are nici o relevanță fiind bazată pe Cunoaștere iar Cunoașterea la rândul ei este un simplu Cuvânt-Matrice din infinitatea de alte Cuvinte-Matrici ale „Continuumului Infinit”.

În concluzie Adevărul Absolut nu poate fi împărțit în mai multe Adevăruri, precum suma mai multor Adevăruri nu va fi niciodată Adevărul Absolut fiindcă toate acele Adevăruri au fiecare în ele propriul lor Adevăr Absolut precum au propriul lor Adevăr Relativ, care se datorează Reperelor asupra cărora se raportează.

Dacă luăm de exemplu planeta Terra, și o considerăm prin absurd că ar fi Adevărul Absolut, iar o furnică care trăiește pe această planetă ca fiind un Adevăr Relativ, la fel ca și un elefant. În calitate de Repere atât elefantul cât și furnica sunt două Repere care fac parte din Marele Reper care este planeta Terra.

Sunt de acord că suma acestor Repere, alcătuită din toate plantele, animalele, oamenii, etc, alcătuiesc Reperul (sistemul) denumit planeta Terra. Faptul că toate aceste Repere sunt fiecare în parte un Adevăr Relativ în afară de planeta Terra pe care prin absurd în acest exemplu o

considerăm a fi un Adevăr Absolut este la fel de adevărat.

Atunci de ce suma acestor Adevăruri Relative care sunt totalitatea plantelor, animalelor, oamenilor, etc, NU alcătuiește Adevărul Absolut care este planeta Terra în exemplul de față, odată ce în calitate de elemente ale acestui sistem fac parte din marele Reper care este planeta Terra?

Toate acestea se datorează faptului că orice Adevăr este definit ca fiind o raportare la un anumit Reper.

Totalitatea plantelor, animalelor, oamenilor din cadrul planetei Terra care este un alt Reper, sunt Adevăruri Relative, raportate la planeta Terra.

Dar să nu uităm că fiecare Reper alături de faptul că este un Adevăr Relativ mai este și Adevăr Absolut.

Astfel furnica în calitate de Reper face parte din Reperul (sistemul), care este planeta Terra, dar doar în calitate de furnică (Adevăr Relativ) și nu și de Adevăr Absolut, deci de parte din planeta Terra, întrucât Adevărul Absolut al furnicii este altul, diferit de cel al planetei Terra. Și totuși dacă furnica face parte în calitate de Reper din sistemul care este planeta Terra de ce nu face parte și Reperul furnică definit ca Adevăr Relativ din Adevărul Absolut care este planeta Terra?

Una este Reperul care poate să facă sau să nu facă parte dintr-un sistem și alta este Adevărul Absolut și Adevărul Relativ. Adevărul Absolut al furnicii nu va putea fi niciodată parte din Adevărul Absolut al planetei Terra, fiindcă astfel același Adevăr Absolut ar deveni împărțit în mai multe părți, și întrebarea ar fi care este partea cea mai absolută și care nu.

Nu există așa ceva. Furnica va fi mereu doar un Adevăr Relativ față de Adevărul Absolut al Terrei de exemplu, neputând face niciodată parte din Adevărul Absolut al Terrei care este Unic, precum Unic este și

Adevărul Absolut al furnicii și asta în pofida faptului că furnica face parte în calitate de Reper din Reperul (sistem) care este Terra.

Atunci când susținem Adevărul despre planeta Terra, nu privim această planetă ca fiind un sistem cu furnici, oameni, animale, ci o privim ca un Tot, ca o planetă, iar dacă vrem să vedem ce alte Repre se află în acest sistem care este planeta Terra, și ea Reper la rândul ei, va trebui să considerăm ca fiind adevărat fiecare Reper din cadrul plantei în parte.

Atunci când afirmăm Adevărul despre furnică ne raportăm strict la furnică și nu și la planeta Terra, urmând să ne raportăm la planeta Terra abia în momentul când vrem să știm unde trăiește furnica și în cele din urmă ajungem la această planetă.

Deci ajungem aici, raportând Adevărul despre faptul că furnica există ca atare, la planeta Terra care este unul din Reperele la care furnica se raportează în calitate de Reper, ceea ce-i dă calitatea de Adevăr Relativ față de Adevărul planetei Terra.

Adevărurile Relative pot fi incluse unele în altele sau pot fi împărțite sau adunate față de Adevărurile Absolute despre care am demonstrat că nu se poate acest lucru?

Nici Adevărurile Relative nu pot fi împărțite fiindcă orice Adevăr care este Trunchiat are un alt determinant, prin urmare nu putem vorbi niciodată de suma unor Adevăruri Relative care se determine un alt Adevăr Relativ, datorită faptului că indiferent câte Adevăruri sunt și indiferent dacă acestea sunt Relative (pluralitatea) sau Absolute (unicitatea), ele definesc întotdeauna unul și același determinant și niciodată altul!

Cum nu pot defini alți determinanți în cazul Adevărurilor Relative când acestea definesc tocmai pluralitatea?

Prin faptul că Adevărurile Relative definesc pluralitatea, nu înseamnă că sunt mai multe Adevăruri Relative care definesc același determinant, ci mai multe Adevăruri Relative care definesc fiecare în parte un determinant raportat la un singur Adevăr Absolut care și el definește determinantul său.

Diferențierea dintre Adevărurile Relative și Adevărul Absolut NU constă în faptul că determinanții Adevărurilor Relative se includ sau se încadrează în Adevărul Absolut, ci în faptul că determinanții Adevărurilor Relative se raportează la un singur determinant care pentru acestea este Adevăr Absolut, precum fiecare astfel de determinant al Adevărurilor Relative este și el la rândul său un determinant pe care alte Adevăruri Relative îl consideră Adevăr Absolut.

În concluzie nici un Adevăr indiferent că este Absolut sau Relativ nu poate fi Trunchiat fiindcă dacă am considera la absurd că este Trunchiat ar fi un alt Adevăr având un alt determinant.

Și exemplul cu furnica ne arată clar faptul că atunci când ne raportăm la furnică ne raportăm la Adevărul acesteia, la faptul că furnica există, că are anumite calități, înfățișare, etc, și abia apoi o putem raporta Terrei, și în nici un caz, atunci când ne raportăm la Adevărul care este Terra, nu ne va apărea în față furnica, ci Terra în calitate de planetă.

Nici un Adevăr nu poate fi împărțit, precum suma mai multor Adevăruri nu determină niciodată un alt Adevăr, fiindcă fiecare Adevăr este atât Adevăr Absolut cât și Adevăr Relativ, iar niciodată nu va putea fi o sumă din mai multe Adevăruri Absolute fiindcă fiecare astfel de Adevăr Absolut implică Totul!

Adevărurile nu se divid și nu se adună ci se raportează, unul la altul fiindcă ele sunt mereu, etern, neschimbate! Fiecare Determinant este atât un Adevăr

Absolut cât și un Adevăr Relativ. Determinantul este un Adevăr Absolut când determină la rândul său alți Determinați care devin Determinanți, și este Adevăr Relativ când acesta este un Determinat al altui Determinant. Atunci când Determinantul respectiv în calitate de Adevăr Absolut, deci de Determinant care determină proprii lui Determinați, se raportează la propriul său Determinant față de care este Determinat, atunci acesta este un Reper față de Determinantul său, fiind o raportare a Determinantului în calitate de Adevăr Absolut la un Determinat al său care este privit tot în calitatea sa de Adevăr Absolut, deci de Determinant care are proprii săi Determinați, și nu de Determinat al propriului său Determinant, fiind astfel un Adevăr Relativ. Prin urmare, Determinantul va fi întotdeauna Adevărul Absolut și Determinatul Adevăr Relativ. Întotdeauna, Determinantul va determina mai mulți Determinați unde fiecare la rândul lor vor deveni Determinanți. Astfel Determinantul (Adevărul Absolut) va determina mai mulți Determinați (Adevăruri Relative). Atunci când raportăm doi Determinanți de fapt raportăm două Adevăruri Absolute care devin Repere unul față de altul. Atunci când raportăm doi Determinați, raportăm două Adevăruri Relative care devin Incluse în Reperele propriilor lor Determinanți sau Adevăruri Absolute, dar tot în funcție de propriile lor Adevăruri Absolute, deci de Repere prin care ele sunt Determinanți la rândul lor. Astfel orice raportare a doi sau mai mulți Determinanți cât și a doi sau mai mulți Determinați precum între un Determinat și un Determinant sau între un Determinant sau un Determinat se realizează numai și numai prin raportarea a ceea ce înseamnă fiecare în calitatea sa de Determinant față de proprii săi Determinați, deci de Adevăr Absolut. Cum toți

Determinantii au proprii lor Determinați iar Determinații proprii lor Determinanți prin faptul că Determinații lor devin Determinanți, înseamnă că fiecare Determinant este la nivel Infinit, Totul în Tot precum fiecare Determinat este Totul în Tot și astfel se întregește Teoria Totului etern și a Totului etern din Spatele Totului.

Prima mea carte de filosofie am început-o la 1 februarie în acest an, iar acum pe data de 15 septembrie am publicate patru cărți, iar cea de-a cincea apare peste câteva zile, aceste fiind ultimele retușuri. Când am scris „Coaxialismul nu credeam că anul acesta voi mai scrie filosofie, dar zeii au ținut cu mine și odată ce mi-am dat drumul cărțile au început să curgă una după alta. După *Coaxialismul* a urmat *Moarte Neant, Aneant, Viață și Bilderberg Group, Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică, Antichrist, Ființă și Iubire*, pe care aș fi vrut la urmă să o denumesc Asemiotica Coaxiologică, dar fiindcă în *Moarte, Neant, Aneant, Viață și Bilderberg Group*, am promis cititorilor mei că voi scrie o carte dedicată Iubirii a ieșit cu adevărat o carte dedicată Iubirii dar sub un cu totul alt aspect decât cel imaginat de mine cu o lună înainte.

Toate aceste cărți sunt de fapt nu numai o urmare a primului volum *Coaxialismul* dar fac parte din acesta fiind de fapt alte și alte capitole ale vastei lucrări primite în dar de la Divinitate ca o fărâamă infinită din discernământul acesteia, iar capitolele acestor cărți sunt subcapitolele primei cărți *Coaxialismul*, care dacă ar fi publicat în întregime ar însuma aproape o mie de pagini de filosofie.

Unii, au fost de părere să-mi „pudrez” paginile cu tot felul de predecesori care au anumite asemănări cu mine sau cu domeniul filosofic în care mă desfășor. La un anumit moment dat eram cât pe ce să fac acest lucru dar în urma unei convorbiri cu un editor de la o editură cu o reputație mondială mi s-a sugerat să realizez aceste poziționări cât mai scurt posibil fiindcă opera mea nu este o operă de analiză sau sinteză a anumitor curente, opinii, sisteme filosofice, etc, ci se distinge tocmai prin caracterul său original și prin urmare este mai bine să las aceste analize celor îndreptățiți să le facă care consider și eu de altfel, sunt mult mai buni decât mine la acest lucru.

Personal, cu toate că este o muncă de rutină, și se soldează cu ore întregi petrecute prin biblioteci nu mi-ar fi indisplăcut să fac și aceste trimiteri fiind poate mult mai simplu decât să creez eu un nou sistem filosofic, fiindcă știind sistemul fiecărui filosof, poți să iei un citat dintr-o anumită lucrare, altul din alta și astfel poți foarte ușor să împânzești cu citate întreaga lucrare și pe deasupra să mai și demonstrezi cât de savant ești tu cu atâtea și atâtea trimiteri la subsol.

Știind că am propriul meu sistem filosofic care se numește ***Coaxialism***, vreau să îi las pe specialiști să facă mai în amănunt partea de filosofie comparată dintre mine și alți filosofi. Cred că specialiștii sunt cei mai în măsură să facă aceste comparații și pentru faptul că eu aș fi oricum subiectiv față de propriul meu sistem în raport cu celelalte. Este normal ca fiecare filosof să-și prefere sistemul creat de el, fiindcă altfel nu l-ar fi creat, precum nici un filosof nu va crea mai multe sisteme vreodată, dar nici sistemele create de mai mulți filosofi nu vor fi niciodată identice fiindcă nici unul dintre filosofi nu gândește identic cu altul precum nici un om nu are gândirea identică cu un alt om, chiar dacă gândirile se aseamănă în cele mai mici amănunte ele nu vor fi

identice. Dacă am putea asculta fiecare gândurile celuilalt ne-am da seama mult mai bine despre acest lucru.

Oare ar fi mai bine să-mi poleiesc lucrările cu ce au spus și alții referitor la un subiect anume? Să dau acestor cărți alura vopsită și tencuită cu izul cutărui sau cutărui alt gânditor doar pentru că astfel doresc unii care nu sunt capabili să scrie filosofie adevărată proprie și originală, dar mai ales de calitate și în acest caz apelează la tot felul de copieri nerușinate pe care le omologhează ca fiind „operă proprie”, fiind copieri din zeci sau sute de autori încât cu cât mai mulți autori cu atât mai greu de urmărit firul de unde s-a plecat, iar „noua” lucrare e gata. Într-un cuvânt pentru unii așa zis filosofi, de fapt niște prestidigitatori ordinari, cu cât copie din mai multe lucrări încât să amețească cititorul, astfel încât acesta să nu mai poată ține pasul cu firul unui anume subiect, cu atât autorul prestidigitator devine mai original. Din păcate în filosofia actuală astfel de lucruri se întâmplă din nece în ce mai des. Tocmai acest lucru nu vreau să îl fac, ci să las zidul gol, neascuns de nici o tencuială al acestei construcții care este *Coaxialismul*, pentru care mulțumesc divinității care m-a inspirat prin *formele ei sugestive* să pot scrie respectivele pagini.

Câteva astfel de mici poziționări am să fac chiar acum referitor la filosofi precum Husserl, unde Logica este un fel de Conștiință Universală independentă de creierul omului. Are dreptate dar diferența dintre Husserl și mine constă în faptul că Logica lui Husserl este o Logică gnoseologică, bazată pe Cunoaștere, o Logică a Omului și nicidecum o Logică unde Cunoașterea este un simplu Cuvânt-Matrice din infinitatea de alte și alte Cuvinte-Matrici unde Cunoașterea nu mai este vioara întâi ca și în Logica gnoseologică, ci devine unul din infinitele de alte lucruri pe care le conține „Continuumul

Infinit” de exemplu, care printre altele se raportează și la Cunoaștere dar nu este o Logică care se definește prin Cunoaștere cum este în cazul Logicii Omului din această lume.

Alte poziționări le-am mai amintit în prima carte din această vastă lucrare care este Coaxialismul, și este compusă în totalitate din cinci cărți, ultima fiind chiar aceasta. Printre alte poziționări amintesc pe acelea față de Schopenhauer, Nietzsche, Bacon, Hegel, Einstein, Sartre, etc.

Faptul că nu am vrut să fac o referire la opera filosofică a cuiva la fiecare propoziție cum ar fi dorit unii este pentru că scopul meu în această carte nu este acela de a arăta ce au făcut alții, fiindcă se știe, și nici de a copia câte puțin din unul și din altul pentru ca pe urmă să le dau o explicație proprie a mea frazelor astfel puse cap la cap, cum de altfel mai fac unii, care-și spun filosofi.

A te poziționa ca filosof față de alții nu înseamnă a le rescrie opera lor alături de câteva cuvinte spuse de tine.

În concluzie scopul meu nu este acela de a ține o prelegere școlărească cu ce au scris alții și nici de a demonstra că știu ce au scris alții fiindcă este foarte ușor să mergi la orice bibliotecă și să copiezi, ci de a face filosofie nouă și serioasă. Cred că sunteți de acord că este mult mai ușor să afirmi ce a scris x sau y, să atașezi tot felul de liste lungi de bibliografii, fără ca tu **să nu spui nimic nou**.

Bibliotecile abundă în tot felul de lucrări prin care unii și-au adjudecat poziții frumoase în fruntea acestei ramuri care se numește filosofie, dar uitând cu desăvârșire de acest fapt în lucrările lor, bazate pe copieri și dat cu părerea dar fără să spună nimic nou. Alții în ticăloșia lor mai atacă pe ici pe colo câte un filosof care are o operă originală a sa, crezând că astfel își pot da o

oarecare importanță care le va umbri cel puțin pentru o perioadă marele gol pe care-l reprezintă propriile lor domnii în filosofie prin faptul că nu spun nimic nou și original dar se consideră mari filosofi, mai mănâncă o pâine degeaba având tot felul de funcții în ierarhia acestui domeniu, la care contribuie din răspuțeri să-l denigreze, denatureze și marginalizeze. De ce spun acest lucru? Priviți prin librării, prin biblioteci și fiți sinceri, câți dintre cititori abundă către rafturile cu opere filosofice? Foarte puțini. Nu pentru că acest minunat domeniu nu și-ar merita mult mai mulți cititori, ci fiindcă majoritatea cărților de filosofie sunt așa zise „tratate” care sunt niște plagieri mizere scrise cu un limbaj cât mai doct, mai de neînțeles, zis și limbaj filosofic de către unii snobi, sau impertinenți prestidigitatori, care în loc să-i facă omului cât mai accesibilă calea spre a înțelege frumusețile acestui minunat domeniu, o închide pe cât posibil, poate tocmai pentru ca astfel să fie cât mai greu de înțeles prostia, golănimea, grosolănia, plagierile sau faptul că cei mai mulți „se învârt în jurul cozii” fără să spună nimic, dar această „învârtire în jurul cozii”, este făcută lăbărțat în zeci de cărți prin care se mândresc și pe care le consideră operă filosofică personală. Cel puțin 90% dintre filosofii actuali sunt astfel de „filosofi”. Poate că și cele zece procente rămase sunt prea mult.

Pentru ca impostura să fie mai mare, în deplinătatea sa, acestor pseudo-opere, li se mai creează clase, școli, ranguri, curente, etc, care se impun oricărui nou intrat în acest domeniu ca niște clișee necesare fiecărui filosof față de care trebuie să se poziționeze. Decât să mă poziționez față de ineptiile și escrocheriile unor așa zis filosofi, prefer să nu o fac deloc.

Mulțumesc pe această cale tuturor care au fost alături de mine și m-au sprijinit cu încurajările lor, d-lui acad.Alexandru Surdu, d-lui acad.Marin Aiftincăi, d-nei

dr. Angela Felicia Botez, cercetător principal la Institutul de Filosofie al Academiei Române, d-nei dr. Doina Rizea și altora cărora le mulțumesc pe această cale.

În primul și primul rând doresc să-i mulțumesc, distinsei doamne dr. Henrieta Anișoara Șerban, un reputat cercetător care m-a sprijinit încă de la început, fiind *primul* specialist care a scris o *recenzie* despre *Coaxialismul*, imediat după apariția cărții din luna aprilie a acestui an.

Recunosc că dacă nu m-ar fi încurajat prin recunoașterea, primei mele cărți și implicit a sistemului meu filosofic, cu siguranță că celelalte patru cărți nu ar mai fi existat.

Faptul că mi-a dat încredere în mine m-a făcut să scriu în continuare într-un ritm față de care nici mie nu-mi venea să cred că voi putea crea vreodată, cinci cărți în șapte luni, cu toate că în sufletul meu aceste lucrări existau demult și doar urmau să iasă la lumina zilei asemeni unui nou născut.

Fiind prima recenzie, scrisă pe vremea când eram un simplu debutant în acest domeniu, când alții așteptau să vadă alte și alte „reacții” fără să intervină în vreun fel sau altul, doresc să apară în loc de final:

Sorin Cerin, *Coaxialismul. Coaxiologie, numerologie, neoontologie și neognoseologie*, București, Editura Paco, 2007, 309 p.

Această carte reprezintă o contribuție temerară la filosofia contemporană. Nefiind o simplă sinteză, lucrarea aduce o viziune originală despre adevăr și iluzie, despre absolut și viață. “Ce suntem noi în afară de un vis nebun al unui înger complexat de Sine pierdut undeva în ierarhia numerologiei?” (p.5), se întreabă autorul

declanșând un captivant periplu filosofic, cu deschidere spre o filosofie a conștiinței, contextualism și filosofia minții, precum și către critica reprezentationalismului și postmodernism.

Lucrarea este structurată în unsprezece capitole. Capitolele pot fi interpretate în triade. Primele trei ar fi o introducere în aria tematică a coaxiologiei. Astfel, primul capitol tratează “Scopul, Ierarhia, nașterea numerologiei și a Factorului Primordial UNU”, cel de-al doilea “Instinctul, Matricea, Ordinea și Dezordinea, Dogma”, al treilea “Starea de fapt, Cunoașterea Deschisă și Cunoașterea Închisă, Coaxialismul și Coaxiologia”. Următoarea triadă ar fi constituită din interpretarea a trei aspecte ale exemplarității umane, prin capitolele “Amprenta și Amprenta Karmică, Genialitatea”, “Iubirea sau Conștiința individuală a Omului” și “Conștientizarea sau Cunoașterea în Coaxiologie”. Ultima triadă, să zicem, de factură semantică și hermeneutică, se ocupă de “Reflecții asupra filosofiei, Străinul din Om, Dimensiunea Vieții”, “Coaxiologia semantică” și “Adevărul semantic, Cunoașterea Semantică, Oglinda Semantică și Motivul Creației”. Capitolul al zecelea, “Ontologia Semantică, Neoontologia Semantică, Semantica Coaxiologică, Structuralizarea Semantică a Matricei Noastre”, valorifică ideile din arhitectura filosofică precedentă. În fine, ultimul capitol oferă modelări matematice ale ideilor și conceptelor expuse în lucrare, precum și pentru relațiile dintre acestea.

Într-o descendență ideatică schopenhauriană, nietzscheană și wittgensteiniană, autorul enunță principiile a ceea ce el numește “coaxialism”: 1. Unica

filosofie adevărată este aceea care acceptă că Omul nu cunoaște Adevărul, deci implicit, nici filosofia; 2. Omul nu va cunoaște niciodată Adevărul Absolut și nici Cunoașterea Absolută, întrucât întreaga lui existență este axată pe Iluzia Vieții; 3. Orice sistem filosofic sau filosof care va pretinde că spune Adevărul este un mincinos; 4. Coaxialismul este prin excelență filosofia care NU pretinde că spune Adevărul, dar care acceptă aplicații care susțin raportarea Iluziei Vieții la Adevăr; 5. Esența Adevărului constă în reflectarea acestuia la Elementele apărute înaintea sa, cum sunt cele ale Cunoașterii Deschise provenite din Starea de Fapt; 6. Coaxialismul acceptă operarea cu opuzii opușilor Existenței, cu sau fără a fi necesară raportarea la aceasta, determinând coaxiologia; 7. Fiecare Opus are la Infinit un alt Opus identic cu el; 8. Cu cât un Opus este mai depărtat, adică între el și elementul opozabil sunt intercalați un număr mai mare de opuși, cu atât similitudinile dintre aceștia vor fi mai pronunțate, iar cu cât numărul opușilor intercalați între cele două Elemente va fi mai mic, cu atât contrastele dintre aceștia vor fi mai pronunțate; 9. Cum putem vorbi de Universe fără substrat în Existență, putem vorbi de Cunoaștere fără substrat în esență, deci fără subiect; 10. Factorul va fi întotdeauna opusul infinității față de care se va raporta ca finit, la fel cum Cunoașterea se raportează la necunoaștere și Viața la Moarte. În accepțiune Coaxială, Factorul va echivala cu Dumnezeu, Unicul Creator, dar și Întâmplător față de lumile sale; 11. În lumile fiecărui Factor Creator și Unic Întâmplător se vor reflecta toți ceilalți Factori Creatori și Unic Întâmplători, sub formă de numere, de la UNU, care este Factorul Primordial, până la un Infinit minus UNU de Factori Creatori și Unic Întâmplători. (p.5-7) Desigur cineva s-ar putea întreba cum se susține această cuantică unitară? Dar a ridica la modul serios această

întrebare ar însemna să nu înțelegem că aici este vorba despre niște modelări sugestive și nu despre surprinderea Adevărului Metafizic (ceea ce ar contrazice tocmai principiile coaxiologiei).

Abundența de majuscule și evidențieri din text vorbesc foarte probabil despre experiența americană a autorului, în același timp evidențiind, cu o anumită ironie, setea pentru absolut, pentru perfecțiune, pentru adevăr și pentru idea pură a filosofilor dintotdeauna. Astfel prin citatul următor, putem în același timp exemplifica observația menționată și putem clarifica o idee-columnă a lucrării în discuție: “*Coaxiologia* este filosofia ce poate determina mai în profunzime importanța Factorului (...) – care este și un număr, printre alte aspecte, n.m. – produs de Esența unui Element al Stării de Fapt Matriceale, de Instinct. (...) Factorul va fi demiurgul care prin propria sa capacitate de conștientizare va încadra în sine noi și noi Elemente ale Cunoașterii Închise evaluând, fără să le cunoască în amănunt, și Elementele Cunoașterii Deschise. (...) Omul este un astfel de Factor cu toate că se află la o scară ierarhică mult mai neînsemnată decât Marii Creatori”. (p.51-2) Autorul ne explică modul coaxial (în cele din urmă, structuralist) de a privi lumea, ca amestec paradoxal de bine și rău, de divin și demonic, de uman și rațional, ce dă naștere Iluziei Vieții și este susținut, printr-un feed-back, tocmai de această Iluzie a Vieții. (p.53 *sqq*) “Nu știi că numai în lacurile cu noroi în fund cresc nuferi?”, întreba, deja într-un mod “coaxial”, Lucian Blaga. Poezia filosofică eminesciană a iluziei vieții, ca un exemplu, în “Floare albastră” (un motiv romantic, dar și coaxial, care apare și în literatura germană la Novalis și la Leopardi), vorbește despre

mariajul paradoxal al infinitului cu dorințele, despre mariajul paradoxal dintre cunoașterea filosofică, care tinde spre absolut și cunoașterea terestră prin intermediul dragostei, tulburând inima omului, ca factor creator stimulat de iubire.

Ca și în literatura sa, Sorin Cerin îmbină valorificarea filosofiei universale cu cea a marilor reușite filosofice românești. Spre ilustrare, cititorul poate să întrevadă străbătând paginile cărții atât amprente din filosofia lui Schopenhauer - să ne amintim de faptul că omul ca subiect știutor se cunoaște pe sine ca subiect înzestrat cu voință și nu poate deveni subiect pur al cunoașterii fără ca voința să dispară, pentru a elimina raportarea la ceea ce am putea dori în privința sa, deoarece reprezentarea este marcată de dorință, așa cum reiese din lucrarea sa *Lumea ca voință și reprezentare* –, a lui Nietzsche – vezi spre exemplu ideea “Lumea aparentă este singura adevărată; lumea ‘reală’ este pur și simplu o minciună”, din *Amurgul idolilor*, cap. 3, aforismul 2 – a lui Wittgenstein II – filosofia reprezintă (re)organizarea a ceea ce știm dintotdeauna, iar limbajul este o “activitate”, un “joc” în cadrul unor “forme de viață”, o sumă de fenomene diferite, poate înrudite unele cu altele, dar în feluri foarte diferite. Cât despre “adevăr” îi putem asocia următorul citat sugestiv din *Philosophical Investigations*, Oxford, 1953, 9, § 68: “tăria firului nu stă în faptul că o fibră merge de la un cap la altul, ci din suprapunerea a mai multe fibre”. În același timp, ideea de factor creator care se “luptă” cu lumea prin efortul de a smulge adevăruri imparțiale și din start paradoxale are ecouri puternice din filosofia misterului așa cum apare în opera lui Lucian Blaga. Comparația cu Blaga nu se oprește aici, putându-se identifica magistrale de investigație în direcția cunoașterii luciferice-

paradisiace și a cunoașterii închise-deschise, a matricei, a factorului creator etc.

Lucrarea se remarcă și prin valențele literare, printr-un limbaj filosofic cu o amprentă puternic personalizată și literară, notă distinctivă a unui debut filosofic interesant.

Henrieta Anișoara Șerban
Doctor în filosofie, cercetător,
Institutul de Științe Politice
și Relații Internaționale
al Academiei Române,